Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος, Ἰωάννου ὁσίου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Σεραφεὶμ ἱερομαρ. Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου — ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2095

Ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους;

ΕΙΣ ΤΟ φύλλον τοῦ Ο.Τ. τῆς 10ης Ἰουλίου 2015 (ἀρ. φ. 2077) ἐδημοσιεύσαμεν ἐκτενὲς ἄρθρον-ἀπάντησιν μὲ τίτλον «Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους» ἔπειτα ἀπὸ ἐπιστολὴν ἀναγνώστου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφιστοῦσε τὴν προσοχὴν εἰς τὴν διαδεδομένην ἀλλὰ ἐσφαλμένην ἄποψιν ὅτι «Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπάγεται ἀνέκαθεν ἐκκλησιαστικῶς καὶ πνευματικῶς στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ ἑκάστοτε Πατριάρχη». Εἰς τὴν ἀπάντησίν μας κατεδείξαμεν ὅτι ἕως τουλάχιστον τὸ 1313 μ.Χ. ὁ Οἰκ. Πατριάρχης δὲν εἶχε καμίαν ἀπολύτως δικαιοδοσίαν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, διότι ἡ Χερσόνησος τοῦ Ἄθω ὑπήγετο πάντοτε κανονικῶς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ἱερισσοῦ καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ ὡς ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος εἶχε τὰ δικαιώματα μνημονεύσεως, ἱεροτελεστιῶν καὶ χειροτονιῶν. Τὰ κατωχυρωμένα ἱστορικῶς καὶ κανονικῶς δικαιώματα τοῦ Μητρ. Ἱερισσοῦ, ὄχι μόνον δὲν συνεπάγονται κατάργησιν τοῦ αὐτοδιοικήτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ ἐνίσχυσιν αὐτοῦ. Αὐτὸ ἀπέδειξεν ἡ ἱστορία, καθὼς ὡς Μητροπολίτης –καὶ μάλιστα ἀνίσχυρος- δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπεμβαίνῃ (ἄλλωστε ὅσες φορὲς τὸ ἐπεδίωξε δὲν ἐπέτυχε τίποτε, ἐφόσον δὲν διέθετεν οὔτε τὸ δικαίωμα ἀλλὰ οὔτε τὴν δύναμιν) καὶ ἁπλῶς προσεφέρετο ὁ ἴδιος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἱ. Μονῶν. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μεγάλον ἔλεγχον κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ὑπαγάγῃ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτυχε, μετὰ ἀπὸ ἀντιδράσεις Ἁγιορειτῶν. Τὰ δικαιώματα τοῦ Μητρ. Ἱερισσοῦ ἀπετέλουν ἐξασφάλισιν τῶν Ἁγιορειτῶν, διότι διεσφάλιζαν τὴν τήρησιν τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, δηλ. τοῦ ἐδαφικοῦ κριτηρίου διὰ τὴν ἀποφυγὴν ὁποιασδήποτε ὑπερορίας ἀντικανονικῆς πράξεως καὶ τὴν μετατροπὴν τοῦ Ἄθω εἰς κάποιου εἴδους Πατριαρχικοῦ «παποβικαριάτου».

Ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις

Σήμερα ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ συγκεκριμένον ζήτημα, διότι διεπιστώσαμεν ὅτι ἡ ἐσφαλμένη ἄποψις περὶ τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι ἐδραιωμένη καὶ ἀγνοοῦνται παντελῶς τὰ ὅσα ἄπτονται τῶν ἱστορικῶν καὶ κανονικῶν δικαιωμάτων τοῦ Μητρ. Ἱερισσοῦ, ὡς ἐφανερώθη ἀπό τήν **ἐπιστολήν πού ἀπέστειλεν ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης εἰς τήν Ἱ. Μονήν Χιλανδαρίου τήν 14ην Ὀκτωβρίου 2015:**

«... τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, τελούσης ὑπὸ τὴν κανονικὴν καὶ πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου... Συγχαίρομεν, ὅθεν, ἀπὸ τῆς ποτνίας τροφοῦ καὶ κιβωτοῦ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἁγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ προσωπικῶς ὡς ὁ πνευματικὸς Πατήρ, Ἐπίσκοπος, καὶ Πατριάρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐμμονὴ τοῦ Φαναρίου ἀσκεῖ πιέσεις διὰ τὴν κατίσχυσιν τοῦ ἑνωτισμοῦ

Η ΙΕΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ ΚΑΤΑΠΑΤΕΙΤΑΙ

Ἔκθετον ἀφήνουν τὸν Πατριάρχην αἱ καταγγελίαι Πατμίων ὅτι ἡ παραχώρησις ἱεροῦ ναοῦ εἰς Παπικοὺς δὲν ἐζητήθη οὐδέποτε ἐπισήμως οὔτε κἂν ἀπὸ τὴν Παπικὴν Ἕδραν! Σύσσωμοι οἱ κάτοικοι τῆς ἱερᾶς νήσου προαναγγέλλουν ὅτι αἱ κινητοποιήσεις των θὰ λάβουν τὴν μορφὴν ἀγῶνος καὶ κατατάσσουν τὸν Πατριάρχην εἰς τοὺς ἐπιδοκιμάζοντας τὰς ἱστορικάς βιαιοπραγίας τῶν Λατινοφρόνων.

Συμφώνως πρὸς πληροφορίας τῆς ἐφημερίδος «ΠΑΤΜΙΑΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» (www.patmostimes.gr), ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸ φῶς τὸ ζήτημα, ὁ καθηγούμενος καὶ Ἔξαρχος Πάτμου μετὰ τὴν πίεσιν ποὺ ὑπέστη εἰς τὸ τελευταῖον του ταξίδιον εἰς τὸ Φανάρι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, ἐδέχθη νὰ παραχωρήσῃ τὸ ἐξωκκλήσιον τῆς Ἁγίας Εἰρήνης εἰς τὴν περιοχὴν Χοχλακὰ εἰς τοὺς Παπικοὺς διὰ τέλεσιν τῶν λατρευτικῶν τους καθηκόντων εἰς τὸ νησὶ ἀντὶ τοῦ ἀρχικῶς προτεινομένου ναϊδρίου τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ.

Προσκήνιον καὶ Παρασκήνιον

Τὸ ἱστορικόν τῆς ὑποδέσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν πολλαὶ αἰχμαί, ὅπως τὸ κατέγραψε μὲ πληρότητα ὁ κ. Νίκος Μελιανὸς, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«…Ἡ ἀντίδραση ἡγουμένου καὶ Μονῆς ἐκφράζοντας τὴν σθεναρὴ στάση τῆς πλειονότητας τῶν κατοίκων ἦταν ἀρνητική, ὅπως αὐτὴ ἐκφράστηκε μὲ ἐπιστολή, ποὺ ἀπεστάλη στὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο ἀπ' ὅτι φαίνεται δὲν ἱκανοποιήθηκε καὶ ἐπανῆλθε, ὅταν ἐπισκεπτόμενος ὁ ἡγούμενος τὸ σεπτὸ κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ Φανάρι, καὶ σύμφωνα μὲ πληροφορίες τοῦ ἑτέθη μετ' ἐπιτάσεως τὸ θέμα τῆς παραχώρησης ἱεροῦ ναοῦ, ὅτι αὐτὸς –ὁ ἡγούμενος δηλαδὴ- πρέπει νὰ κατευνάσει τοὺς διαφωνοῦντες μοναχοὺς καὶ τὸ χριστεπώνυμο πλῆθος καὶ νὰ δοθεῖ κάποια ἐκκλησία στοὺς καθολικούς. Ἄραγε γιατί κόπτεται τόσο πολὺ ὁ Πατριάρχης; Γιατί δὲν ἔρχεται ὁ ἴδιος νὰ τὰ πεῖ –ἔχει νὰ ἔρθει 20 χρόνια, ἐνῶ πρὶν γίνει Πατριάρχης πέρναγε τὶς διακοπὲς του σχεδὸν κάθε χρόνο σὲ ἑξοχικὸ θέρετρο τῆς Μονῆς- καὶ νὰ ἐξηγήσει στοὺς κατοίκους τὴν ἀναγκαιότητα παραχώρησης ἱεροῦ ναοῦ στοὺς καθολικούς;

Γιατί πήγαινε τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ οἱ ἐκπρόσωποί του στὶς κρουαζιέρες **τοῦ κύκλου τῆς Πάτμου- ποῦ βρίσκεται στ' ἀλήθεια ἡ ὑπόθεση μὲ τὶς παράνομες χρηματοδοτήσεις;**

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση καὶ πιθανῶς θέλοντας νὰ κρατήσει τὶς ἰσορροπίες ὁ ἡγούμενος , ἀκροβατώντας σὲ τεντωμένο σχοινί, καὶ μὲ τὴ Δαμόκλειο σπάθη τῆς καρατόμησης νὰ ἐπικρέμεται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, πιθανὸν δὲ καὶ μὲ κάποιες ἀπειλὲς τοῦ τύπου **«σὲ ἐμένα ἀνήκει ἡ Πάτμος, ὅποτε θέλω σπάω λουκέτα καὶ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω»** καὶ ἔχοντας στὴ δικαιοδοσία του ἀλλὰ καὶ τῆς Μονῆς ἕνα μικρὸ οἰκογενειακὸ ναὸ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, συναίνεσε ἴσως λάθος, πρὶν ἐνημερώσει τὴν ἀδελφότητα καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξαλειφθεῖ οἱ λόγοι τῆς ἔγγραφης ἄρνησης τῆς Μονῆς, ὥστε νὰ δοθεῖ αὐτὸς ὁ μικρὸς ναὸς πρὸς χρήση στοὺς καθολικοὺς καὶ ἤδη τὸ θέμα τίθεται ξανὰ ὑπὸ τὴ κρίση τῆς γεροντίας τῆς Μονῆς, ζητώντας μάλιστα τὴ καταγραφὴ τῶν θέσεων τῶν μοναχῶν στὰ πρακτικά. Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι ζητεῖται ἀπὸ τὴ Μονὴ νὰ γίνει αἴτημα στὸ Πατριαρχεῖο ὅτι ἀποτελεῖ δική της ἐπιλογὴ ἡ παραχώρηση τοῦ ναοῦ καὶ τὸ Πατριαρχεῖο θὰ τὴν ἐγκρίνει. Δηλαδὴ καὶ «ἀπατημένος καὶ ξυλοφορτωμένος»… Καὶ ἔτσι ὅτι δὲν κατάφεραν οἱ καθολικοὶ 1685 χρόνια, τὸ ἐπιδιώκουν καὶ τὸ πραγματοποιοῦν τώρα μὲ τὴ εὐκαιριακὴ δίοδο ποὺ τῆς παρέχεται ἀπὸ τὴ κερκόπορτα τῆς πάλαι ποτὲ βασιλεύουσας…

Οἱ βυζαντινοῦ τύπου μηχανορραφίες ξεκινοῦν πρὶν ἀπὸ 1,5 χρόνο μὲ τὴν ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο ἐρωτηματολόγιου, μὲ τὸ ὁποῖο ἐζητεῖτο, ἂν συμφωνεῖ ὁ κλῆρος τῆς Πάτμου μὲ μεικτὲς λειτουργίες τέλεσης τῶν μυστηρίων μὲ καθολικοὺς καὶ ὀρθόδοξους ἱερεῖς μαζί, ὡς προάγγελο τῆς de facto καὶ de jure παγιοθείσας κατάστασης καὶ προλειαίνοντας τὸ δύσβατο ἀλλὰ σαθρὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- Ὁ Ἅγιος Σάββας. Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†). Σελ. 5
- «Τὸ Σύμφωνο Συμβίωσης εἶναι ὅπως ἕνα συμβόλαιο ἀγοραπωλησίας». Σελ. 4
- Τὰ Πατριαρχεῖα εἰς τὸν κλοιὸν τῆς Ἀμερικανικῆς καὶ Ρωσικῆς πολιτικῆς. Σελ. 8
- Ποῖος τελικὰ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Νέας Ρώμης Κανονικὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μονάχου, ὁ Σεβ. κ. Αὐγουστῖνος ἢ ὁ Καρδινάλιος κ. Reinhard Marx; Σελ. 8
- Ἀποφάσεις Συνόδου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Σελ. 8
- Συνάντησις Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος. Σελ. 8

Ἡ ἔρις Κων/πόλεως καὶ Μόσχας διὰ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας[1]

Γράφει ὁ ***π. Ἀνδρέας Μπορκόφσκυ, καθηγ. εἰς τήν ἕδραν Ὀρθ. Θεολογίας τοῦ Πανεπιστ. Bialystok τῆς Πολωνίας***

2ον

Ἡ πίεσις τῆς Οὐνίας

Οἱ ἀπόψεις τῶν ἐρευνητῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κανονικότητας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνωσης τῆς Μητρόπολης Κιέβου μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας διίστανται.

Κατὰ τοὺς Πολωνοὺς ἐρευνητὲς Ἀντώνιο Μυρονόβιτς καὶ Μάριαν Μπένδζα τὸ 1683 ἡ ρώσικη Κυβέρνηση ἀντικανονικὰ ἀνέλαβε ἐπίσημες προσπάθειες γιὰ τὴν ἔνταξη τῆς Μητρόπολης Κιέβου ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Ὅταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Τσερνίγοβ Λάζαρος Μπαρανόβιτς διόρισε ὡς ἡγούμενο τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου τὸν Βαρλαὰμ Γιασίνσκι, ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἰωακεὶμ τὸ ἐπόμενο ἔτος (1684) ἐπικύρωσε τὴν ἐκλογή του, χωρὶς ὅμως νὰ λάβει ὑπόψη ὅτι ἡ πράξη αὐτὴ ἀφοροῦσε ἐκκλησιαστικὴ ἐπαρχία ποὺ ὑφίστατο ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη. Ὁ Ἰωακεὶμ ἀπηύθυνε ἔκκληση πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν τσάρο καὶ τὸν χετμάνο τῶν Κοζάκων γιὰ ἐπείγουσα ἐκλογὴ Μητροπολίτη Κιέβου. Στὴν ἔκκλησή του ὑπογράμμισε τοὺς διωγμοὺς τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ στὴν Πολωνία καὶ τὴ χρήση τοῦ τίτλου τοῦ Μητροπολίτη Κιέβου ἀπὸ τοὺς Οὐνίτες, καθὼς ἔφερε τὸ παράδειγμα τοῦ ἐπισκόπου Λούτσκ Γεδεών, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἄσυλο στὴν Ρωσία. Στὶς 29 Ἰουνίου 1684 ὁ χέτμανος τῶν Κοζάκων Ἰβὰν Σαμοϊλόβιτς συγκάλεσε στὸ Κίεβο σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἐξέλεξε ὡς Μητροπολί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπὸ τὴν γενοκτονίαν τῶν Ποντίων εἰς τὴν γενοκτονίαν τῶν μνημονίων

Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς ἐξεδόθη τὴν 19ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἡ ἀκόλουθος ἀφυπντιστικὴ ἀνακοίνωσις. Ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ρωσικὴ Βουλὴ προχωρεῖ εἰς ἀναγνώρισιν τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας τὸ ἀκόλουθον κείμενον ἔχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα.

«Ἐκρήξεις ὀργῆς καὶ ἀγανάκτησης σύσσωμου τοῦ ἑλληνισμοῦ, ποντιακοῦ καὶ μή, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, προκάλεσαν οἱ πρόσφατες προκλητικὲς ὅσο καὶ ἀνιστόρητες δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Ν. Φίλη, στὶς ὁποῖες ὁ κατὰ τὰ ἄλλα φίλτατος κ. Φίλης ἐπεχείρησε, μὲ τρόπο καθόλου βέβαια φιλικό, ἀλλὰ παρὰ πολὺ ἐχθρικὸ πρὸς τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, νὰ ἀπομειώσει τὴν ἱστορικὴ μνήμη φρικτῶν γεγονότων ποὺ στὸ σύνολό τους ἀκούουν στὸ ὄνομα: Γενοκτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σύμφωνα μὲ τὴν εἰδησεογραφία, στὶς 2 Νοεμβρίου 2015 ὁ Ὑπουργός, προσεκλήθη στὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ **STAR,** στὴν ἐκπομπὴ τοῦ κ. **Νίκου Χατζηνικολάου «ΕΝΙΚΟΣ»** καὶ σὲ σχετικὴ συζήτηση γιὰ τὴν Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου ἀπὸ τὴν τουρκικὴ θηριωδία, ἀπάντησε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα, ὅπως δημοσιεύτηκαν σὲ ἱστοσελίδα: **«"Ἔκανα δήλωση πρὶν ἀπὸ χρόνια ὡς δημοσιογράφος συμμεριζόμενος τὶς ἀπόψεις πολλῶν ἱστορικῶν καὶ πολλῶν διεθνολόγων. Κάναμε διάκριση στὴν ἐθνοκάθαρση τὴν αἱματηρὴ καὶ στὸ φαινόμενο τῆς γενοκτονίας". Ὁ ὑπουργὸς συμπλήρωσε πὼς "αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε τὸ αἷμα, τὸν πόνο, ὅσα ἔχουν ὑποστεῖ οἱ Πόντιοι, ἀπὸ τὴ θηριωδία τῶν Τούρκων. Αὐτὸ εἶναι**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀποκαλύψεις ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ καί ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Τύπον

ΦΡΙΚΤΟΙ ΟΡΚΟΙ – ΕΡΕΒΩΔΗ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διατί δίδονται εἰς τὰς Στοὰς οἱ φοβεροὶ ὅρκοι;

Ποῖα εἶναι τὰ "βαρύτιμα" μυστικά, ποὺ θέλουν νὰ "κρύψουν" οἱ μασόνοι;

Γ΄.—Τελευταῖον

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύει ὅ,τι θέλει. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας δὲν εἶχε ποτὲ "Ἱερὲς Ἐξετάσεις", δὲν πιέζει κανένα. Ἂν ὅμως οἱ διδασκαλίες στὶς ὁποῖες πιστεύει δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὶς διδασκαλίες τῆς Ἐκκλησίας μας, τότε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ - ἐκ τῶν πραγμάτων - νὰ δηλώνει πιστὸς Χριστιανός.

Οἱ διδασκαλίες, λοιπόν, τοῦ τεκτονισμοῦ, ἰδιαίτερα οἱ πλέον ἀπόκρυφες ἐξ αὐτῶν, οἱ βαθύτερες, ποὺ εἶναι ἡ καρδιὰ καὶ ὄχι ἡ φλούδα τῆς Μασονίας, εἶναι ὅλως ἀσυμβίβαστες[1], τί λέμε, εἶναι **διαμετρικῶς ἀντίθετες καὶ ἐντελῶς βλάσφημες μὲ ἐκεῖνες τῆς Ἐκκλησίας μας,** ἑπομένως οἱ συνάνθρωποί μας αὐτοὶ ἔχουν σοβαρὸ πνευματικὸ πρόβλημα. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει γιὰ ἄλλους λόγους ἡ Μασονία.

Παραθέτουμε εὐθὺς ἀμέσως τὶς περὶ Θεοῦ (καὶ Ἑωσφόρου) βαθύτερες αὐτῶν τεκτονικὲς διδασκαλίες. Διδασκαλίες ποὺ συνθέτουν τὸ σκοτεινότερο ἀπὸ τὰ μυστικὰ τοῦ τεκτονισμοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐδῶ θίγεται μία ἀπὸ τὶς πιὸ λεπτὲς πτυχὲς τῶν ἀποκρύφων μασονικῶν διδασκαλιῶν, τὴν ὁποία πιθανὸν νὰ ἀγνοοῦν οἱ περισσότεροι τέκτονες (καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀδικήσουμε κανέναν, ἀπολύτως κανένα) θὰ παραθέσουμε ἱκανὸ μέρος τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου, μὲ λίγα δικά μας παρενθετικὰ [ἐντὸς ἀγκυλῶν] ἀναγκαῖα, διευκρινιστικὰ σχόλια. Τὰ πολλὰ σχόλια καὶ τὰ συμπεράσματα ἀφήνονται εἰς τοὺς νοήμονες ἀναγνῶστες τῶν γραμμῶν αὐτῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ ἀποκαλυπτικὴ διδασκαλία ποὺ ἀκολουθεῖ δόθηκε ἀπὸ τὸ **ἐπίσημο βῆμα μασονικῶν Στοῶν ΜΟΝΟ σὲ ὑψηλόβαθμους (τοῦ 18ου βαθμοῦ) τέκτονες,** ἀπὸ τὸν ὑψηλόβαθμο, ἐπίσης, ἀδελφό τους Κωστῆν Μελισσαρόπουλον[2] καὶ δημοσιεύθηκε παρομοίως ἀπὸ τὸν τέκτονα Δημ. Στεφ. Ἀναγνωστόπουλον (βλ. ἐδῶ ὑποσ. 5), κατὰ τὰ ἔτη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὸ ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΕΝΑ ΑΡΝΗΤΙΚΟ φαινόμενο στόν ἱερό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καί ἡ κατάκριση. Ὁ ἕνας παρατηρεῖ τή ζωή τοῦ ἄλλου καί συμπεραίνει γιά τό χαρακτήρα του καί τό ἦθος του. Συνήθως ἡ κατάκριση στηρίζεται σέ ἐσφαλμένα δεδομένα καί δημιουργεῖ καταστάσεις, πού πληγώνουν βαθιά. Ἡ κατάκριση μοιάζει μέ δίστομο μαχαίρι, πού ἀνοίγει μεγάλες πληγές.

Πρέπει νά εἶναι κανείς πολύ προσεκτικός, γιά νά μή παρασύρεται στό φοβερό πάθος τῆς κατάκρισης. Χρειάζεται νά ἔχει αὐτοσυγκράτηση καί ἀπεριέργεια. Νά μή γίνεται δέκτης σχολίων καί πληροφοριῶν εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν του. Νά ἀρνεῖται αὐτά πού τοῦ λένε. Νά βάζει πάντα ἕνα ἐρωτηματικό, ὅπως συμβούλευε ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης. Νά ἀμφισβητεῖ τά ὅσα τοῦ λένε «καλοπροαίρετοι» ἄνθρωποι γιά τρίτους, μέ τούς ὁποίους δέν ἔχει προσωπική ἐπικοινωνία. Ἐξάλλου ἡ ἀπρόσεκτη ζωή τῶν ἄλλων δέν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον.

Ὁ γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος, ἀναφερόμενος στό πάθος τῆς κατάκρισης καί τά φοβερά ἀποτελέσματά του, ἔλεγε: «Οἱ ἄνθρωποι ἄρπαξαν τήν κρίση ἀπό τόν Χριστό καί κατακρίνει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Αὐτή ἡ κατάκριση μαστίζει τούς πάντες καί λαϊκούς καί κληρικούς, καί μεγάλους καί μικρούς, καί πλούσιους καί πτωχούς, ἄρχοντες καί ἀρχόμενους. Αὐτή, πού εἶναι ἡ πρώτη θυγατέρα τῆς ὑπερηφάνειας, θά συντομεύσει τήν ἀπώλεια τῶν ἀνθρώπων καί θά ἐπιφέρει τό ἀλληλοφάγωμα τῶν ἀνθρώπων» (Γνωριμία μέ τόν γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, Θεσ/νίκη 2014, σελ. 133).

Ἐκεῖνος πού κατακρίνεται καί συκοφαντεῖται αἰσθάνεται ἰδιαίτερο πόνο. Δέν θέλει νά ἀσχολοῦνται οἱ ἄλλοι μέ αὐτόν. Θέλει νά μένει ἀπαρατήρητος. Καί αὐτό εἶναι φυσιολογικό! Ὅμως πολλές φορές γίνεται καί ὁ ἴδιος θύτης τῶν ἄλλων. Αὐτό πού οἱ ἄλλοι τοῦ ἔκαναν, εὐχαρίστως τό κάνει καί ὁ ἴδιος. Σάν νά βρίσκει διέξοδο, προκειμένου νά μή τόν προσέχουν οἱ γνωστοί. Εἶναι πολύ δύσκολο νά δεχτεῖ κανείς τήν κατάκριση καί νά παρακινηθεῖ σέ βαθύτερη συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητός του, χωρίς νά ἐνοχληθεῖ. Ὅσοι τό πετυχαίνουν αὐτό, βαδίζουν τόν ὀρθό δρόμο τῆς κατά Θεόν ζωῆς.

Ὁ Χριστός στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία του ἀναφέρει γιά τήν κατάκριση τά ἑξῆς: «Μή κρίνετε τούς συνανθρώπους σας, γιά νά μή σᾶς κρίνει κι ἐσᾶς ὁ Θεός. Μέ τό κριτήριο πού κρίνετε θά κριθεῖτε, καί μέ τό μέτρο πού μετρᾶτε θά μετρηθεῖτε. Πῶς μπορεῖς καί βλέπεις τό σκουπιδάκι στό μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου καί δέν νιώθεις ὀλόκληρο δοκάρι στό δικό σου μάτι; Ἢ μήπως θά πεῖς στόν ἀδελφό σου "ἄφησέ με νά σοῦ βγάλω τό σκουπιδάκι ἀπό τό μάτι σου", ὅταν ἔχεις ὀλόκληρο δοκάρι στό δικό σου μάτι; Ὑποκριτή! Βγάλε πρῶτα ἀπό τό μάτι σου τό δοκάρι, καί τότε θά δεῖς καθαρά καί θά μπορέσεις νά βγάλεις τό σκουπιδάκι ἀπό τό μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματθ. Ζ΄ 1-5).

Πολλοί ἰσχυρίζονται ὅτι κρίνουν τούς ἀδελφούς τους προκειμένου νά τούς διορθώσουν καί νά τούς ὁδηγήσουν στή σωτηρία, ἐνῶ οἱ ἴδιοι βαδίζουν πρός τήν ἀπώλεια. Ξεχνοῦν ὅτι μέ τήν κατάκριση δέν μποροῦν νά κάνουν κανένα καλό. Εἶναι ἀδύνατο κάτι τέτοιο, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κατάκριση καί ἡ ὑποκρισία συνήθως συμβαδίζουν καί αὐτό εἶναι προκλητικό. Τό βλέπουμε συχνά στήν κοινωνία, ἀλλά καί στήν Ἐκκλησία. Οἱ ἄνθρωποι θέλουν νά βοηθήσουν, χωρίς νά ἔχουν τίς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις. Οἱ τυφλοί θέλουν νά ὁδηγήσουν τούς ἄλλους. Οἱ ἐμπαθεῖς μιλοῦν γιά τήν καταπολέμηση τῶν παθῶν. Οἱ ἀνήθικοι γιά τήν ἠθική. Οἱ ἄδικοι γιά τή δικαιοσύνη. Οἱ ἰδιοτελεῖς γιά ἐλεημοσύνη καί προσφορές. Οἱ ἀνάξιοι κληρικοί γιά τήν ἁγιότητα. Καί τά παραδείγματα δέν ἔχουν τελειωμό.

Τά ἀποτελέσματα τῆς κατάκρισης εἶναι πολύ σοβαρά. Ἐπιγραμματικά σημειώνω μερικά: Ἀλλάζει τά συναισθήματα μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, παγώνει τίς καρδιές, περιθωριοποιεῖ τούς ἐνάρετους, καταστρέφει τό πνευματικό ἔργο, ἐμφανίζει τό ἄσπρο μαῦρο, καταργεῖ τήν αὐτογνωσία, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν πνευματική πρόοδο καί γενικά πληγώνει βαθύτατα τά θύματά της.

Ὅσοι δέν κατακρίνουν εἶναι μακάριοι καί ἔχουν ἀνεβεῖ ἀρκετά σκαλοπάτια στήν κλίμακα τῶν ἀρετῶν.

Τὸ παραλήρημα τῆς Κυβερνήσεως

Κύριε Διευθυντά,

Μέσα στὴν ἀνεμοζάλη καὶ τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἂν ἡ Ἑλλάδα πληροῖ τὶς προϋποθέσεις, γιὰ νὰ λάβῃ ὡς ἄλλος ζηλιάνος τὴν δόση ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, καὶ τὶς γνωστὲς δηλώσεις τοῦ Φίλη γιὰ τοὺς Ποντίους, καὶ τοῦ κ. Πανούση γιὰ τὰ κυκλώματα, καὶ τὸ καθημερινὸ δρᾶμα τῶν προσφύγων, ὁ κύριος Παρασκευόπουλος κατέθεσε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς Βουλῆς τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὸν γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων, ποὺ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ ψηφισθῇ πανηγυρικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Βουλή. Οἱ πνευματικὲς κεραῖες τοῦ ἀσκητοῦ Γ. Γαβριὴλ εἶχαν συλλάβη πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ καὶ ἔγραψε τὸ κείμενο, ποὺ σᾶς ἀποστέλλω.

Μοναχὸς Νικόλαος Ἀγιορείτης
Κελ. Ἁγ. Δημητρίου Καρυαί

Σημείωσις Ο.Τ.: Ἡ ἐπιστολὴ το

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Εὖγε εἰς Πατμίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς!

ΑΦΟΥ δὲν εὐοδώθηκε ἡ ἀπόπειρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πρὶν ἀπὸ ἑνάμισι περίπου χρόνο, νὰ παραχωρήσει τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ Πάτμου στοὺς ἐλάχιστους παπικοὺς τοῦ νησιοῦ, πίεσε τελευταῖα τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἰωάννου Θεολόγου νὰ παραχωρήσει ἄλλο Ναό. Ἀλλὰ δὲ λογάριασε τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ νησιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντέδρασε δυναμικά. Παραθέτουμε ἕνα εὔστοχο σχόλιο τοῦ γνωστοῦ ἀγωνιστῆ ἰατροῦ Λυκούργου Νάνη γιὰ τὸ γεγονός: «Εὖγε στοὺς Πατμίους ὀρθοδόξους χριστιανούς, ποὺ ἀντέδρασαν μὲ σθένος, παρρησία καὶ ἀποφασιστικότητα ἀπέναντι στὴν ἀποκαρδιωτικὴ καὶ προκλητική, συνάμα, ἐνέργεια τοῦ Φαναρίου ἀναφορικὰ μὲ τὴν παραχώρηση Ὀρθοδόξου Ἱεροῦ Ναοῦ στοὺς σχισματοαιρετικοὺς παπικούς. Για μία ἀκόμη φορά τὸ Φανάρι ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ θέληση τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ Ὀρθόδοξο αἰσθητήριο προσβάλλει καὶ ἀπαξιώνει, προσθέτοντας ἕνα ἀκόμη κρίκο στὴν ἀλυσίδα τῶν ἀπαράδεκτων συμβιβασμῶν καὶ ὑποχωρήσεων στοὺς ὁποίους κατ' ἐξακολούθησιν "διαπρέπει". Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ ἡγούμενος καὶ οἱ λοιποὶ μοναχοὶ θὰ ἀρνηθοῦν νὰ ὑποκύψουν στὶς ἄνωθεν καὶ ἔξωθεν παρεμβάσεις καὶ θὰ πράξουν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅσων διακελεύουν σχετικῶς οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες. "Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ δεσπότῃ" καὶ ὄχι "πειθαρχεῖν δεῖ δεσπότῃ μᾶλλον ἢ Θεῷ"!»! Σμίγουμε καὶ ἐμεῖς τὰ συγχαρητήριά μας, μὲ αὐτὰ τοῦ κ. Λ. Νάνη, γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς Πατμίους, οἱ ὁποῖοι ξέρουν πῶς νὰ «φυλάνε Θερμοπύλες» καὶ νὰ ἀπομονώνουν Ἐφιάλτες!

Ἀπεκαλύφθη ἡ «ἑβδόμη Ἐκκλησία τῆς ἀποκαλύψεως»;

Η ΙΕΡΗ καὶ αἱματοβαμμένη, ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ἁγίων, Μικρασιατικὴ γῆ ἀποκαλύπτει συνεχῶς τὰ μυστικά της καὶ βοᾶ γιὰ τὸ ἔνδοξο παρελθόν της. Δεῖτε τὴν χαροποιὸ εἴδηση: «Μὲ ἰδιαίτερο δέος οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν γνωστὸ ὅτι ἐντοπίστηκε ἡ ἑβδόμη Ἐκκλησία τῆς Ἀποκάλυψης τῆς χριστιανικῆς Βίβλου καὶ ὅπως ἀναφέρουν, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀποκάλυψη ἦρθε στὸ φῶς 1520 χρόνια μετά! Σύμφωνα μὲ ἀποκλειστικὸ δημοσίευμα τῆς τουρκικῆς ἐφημερίδας Cumhurriyet, 1520 χρόνια μετά, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 494 μ.Χ. ποὺ εἶχε γίνει ἕνας μεγάλος σεισμὸς στὴν περιοχὴ καὶ ἡ πόλη θάφτηκε, ἦρθαν ξανὰ στὸ φῶς τὰ ἐρείπια τῆς Λαοδικείας καὶ τὰ θεμέλια μιᾶς μεγάλης Ἐκκλησίας ποὺ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν Βίβλο σὰν ἡ ἑβδόμη Ἐκκλησία τῆς ἀποκάλυψης. Ἡ τοποθεσία τῶν πολύτιμων αὐτῶν ἀνακαλύψεων, ἀπέχει 5 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλη τοῦ Denizli. […] ἔχει βρεθεῖ ἡ ἀρχαία ἀγορὰ τῆς πόλης, τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησίας καὶ πολλὲς κολῶνες ποὺ πρέπει νὰ εἶχαν πέσει ἀπὸ τὸν μεγάλο σεισμὸ τοῦ 494 μ. Χ. Ὁ Τοῦρκος καθηγητὴς τόνισε πὼς οἱ ἀνασκαφὲς θὰ συνεχιστοῦν, ἐνῷ ἔκανε καὶ ἀναφορὰ γιὰ τὶς προφητεῖες ποὺ συνδέονται μὲ τὶς 7 ἐκκλησίες τῆς Ἀποκάλυψης. Ἄλλη μία σημαντικὴ χριστιανικὴ ἀποκάλυψη τῆς ἁγιοτόκου Μικρᾶς Ἀσίας, αὐτὴ τὴν φορὰ στὴν νοτιοδυτικὴ πλευρά. Σημεῖα τῶν καιρῶν!» (www.nikosxeiladakis.gr)! Σαφῶς καὶ εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ στόματά μας, μένουν ἐρμητικὰ κλειστὰ καὶ δεχόμαστε «καρπαζιὲς» ἀπὸ τὴν χαλκευμένη νεοεποχίτικη ἱστοριογραφία, κράζουν οἱ θαμμένοι, ἐδῶ καὶ αἰῶνες, λίθοι (Λουκ.19,40)!

Κωμικοτραγικὴ τουρκικὴ ἱστοριογραφία!

Η ΝΕΟΕΠΟΧΙΤΙΚΗ μὲ τὴν τουρκικὴ ἱστοριογραφία «πᾶνε πακέτο»! Ὁ γνωστὸς ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης ἀποκάλυψε ἀνατριχιαστικὲς πτυχὲς τῆς σύγχρονης τουρκικῆς ἱστοριογραφίας, ἡ ὁποία πάει, ἐπίσης «πακέτο» μὲ τὴν ντόπια «προοδευτικὴ» ἱστοριογραφία. Διαβάστε καὶ φρίξτε: «Ὁ περίφημος ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἦταν μικρασιατικῆς… τουρκογενῆς προέλευσης καὶ οἱ μεγάλοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι ἦταν… Τοῦρκοι, ὅπως ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Θαλὴς ὁ Μιλήσιος, κ.ἄ. Οἱ ἴδιοι ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν ἕνα κρᾶμα διαφόρων φυλῶν, ποὺ ἐξαφανίστηκαν ἐξ ὁλοκλήρου μετὰ τὴν κατάκτηση τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ἡ σύγχρονη ἑλληνικὴ γλώσσα εἶναι ἕνα κρᾶμα τουρκοσλαυβοαραβοβλαχοαλβανικῶν (!!!), στοιχείων.[…]. Ἡ «ἀπελευθέρωση» (!!!), τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τοὺς διεφθαρμένους Βυζαντινούς, ποὺ δὲν εἶχαν καμία ἐθνικότητα, ἔγινε γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι καθὼς ἀνέκτησαν τὴν κυριαρχία σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῆς αὐτοκρατορίας. […] Τὸ 1821 ἦταν μία ἀθλία ἀνταρσία ἀπατεώνων, κλεφτῶν, δολοφόνων καί… φοροφυγάδων […] Οἱ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι μέσα στὴν αὐτοκρατορία ὑπονόμευαν μὲ προδοσίες καὶ σαμποτὰζ τὴν νόμιμη ὀθωμανικὴ ἀρχή, ἐνῷ συχνὰ προέβαιναν σὲ σφαγὲς τῶν… φιλειρηνικῶν μουσουλμάνων. […] Τέλος οἱ Χριστιανοὶ ἦταν πάντα αἱμοβόροι καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τοῦ ὅτι μέσα στὶς ἐκκλησίες τους… πίνουν αἷμα καὶ τρῶνε ἀνθρώπινη σάρκα!!!» (www.nikosxeiladakis.gr)! Αὐτὰ γράφει ἡ διαβόητη «Σχολὴ Ἱστορίας τῆς Ἄγκυρας», καὶ αὐτὰ προφανῶς διάβασε καὶ ὁ ἀξιότιμος Ὑπουργὸς Παιδείας μας, κ. Ν. Φίλης, γιὰ νὰ ἀμφισβητήσει τὴν γενοκτονία τῶν Ποντίων μας!

Ἀλβανοὶ ἐθνικισταὶ ἑτοιμάζουν Ἀλβανὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» εἰς τὰ Τίρανα!

ΟΙ ΑΧΑΡΙΣΤΟΙ καὶ μισέλληνες Ἀλβανοὶ βάλθηκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ ξεριζώσουν ὁ,τιδήποτε θυμίζει Ἑλλάδα καὶ Ὀρθοδοξία στὴν Ἀλβανία! Πρόσφατα μάλιστα ἐξελίσσεται σχέδιο δημιουργίας ἀλβανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀλβανοῦ Ἀρχιεπισκόπου! Βρῆκαν μάλιστα καὶ τὸ «πρόσωπο», ποὺ θὰ παριστάνει τὸν «Ἀρχιεπίσκοπο». Τὸ ὄνομά του: Νικόλα Μάρκου! Ντύθηκε τὰ ράσα καὶ τὸ «παίζει» ὀρθόδοξος κληρικός, παρ' ὅλο ὅτι ἔχει καταδικασθεῖ γιὰ ἀπάτες! Δεῖτε τὴν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Σὲ ἀνακοίνωση σχετικὰ μὲ τὶς νέες προκλήσεις ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ Νικόλα Μάρκου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς "ὀρθόδοξος ἱερέας", προβαίνει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀλβανίας, τὸν ὁποῖο καταγγέλλει ὅτι πρὸ ἡμερῶν, 27 – 28 Ὀκτωβρίου 2015, ἐπανῆλθε σὲ ἐφημερίδες καὶ τηλεοπτικοὺς σταθμοὺς μὲ νέο κατασκεύασμα ἀσυνάρτητων συκοφαντικῶν δυσφημήσεων ἀκόμη καὶ ἀναιδῶν ἀπειλῶν ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας καὶ τοῦ Προκαθημένου της. «1) Ὁ Νικόλα Μάρκου δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, τὴν ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὸ κράτος. 2) Οὐδεμία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία οὔτε ἄλλη Ἐκκλησία στὸν κόσμο τὸν ἀναγνωρίζει ὡς κληρικό. 3) Ὡς ἀδίστακτος ἱερόσυλος ἔχει σφετεριστεῖ παράνομα τὸ ναὸ τῆς Παναγίας στὸ Ἐλμπασάν, ὁ ὁποῖος εἶναι πολιτιστικὸ μνημεῖο, καὶ ἀνήκει στὴν Ὀρθόδοξη Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας. 4) Γιὰ ὅσους γνωρίζουν τὰ θρησκευτικὰ θέματα, οἱ δηλώσεις τοῦ Νικόλα Μάρκου εἶναι γελοῖα φληναφήματα, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν ἀνόητες φαντασιώσεις καὶ ἐντελῶς ἀβάσιμες συκοφαντίες» (Πηγή: ΑΠΕ)! Ἰδοὺ τὰ ἀχάριστα φίδια, τῶν ὁποίων, τὸ ψωμὶ ποὺ ἔφαγαν καὶ συνεχίζουν νὰ τρῶνε, προέρχεται ἀπὸ τὸν φιλόξενο καὶ φιλάνθρωπο ἑλληνικὸ λαό μας! Ἀντὶ γιὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ φιλίας, ὡς ὄφειλαν, μᾶς ἀνταποδίδουν «δαγκωνιές»!

> **Ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος ἢ οὐνίτης;**
>
> **Η ΟΥΝΙΑ εἶναι τὸ μεγάλο ἀγκάθι στὶς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν παπισμό, καθ' ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πλέον σατανικὴ καὶ δόλια τακτικὴ καὶ πρακτική, γιὰ τὴν ἐκπόρθηση τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ὑποταγή Της στὴν παντόφλα τοῦ πάπα. Ὅμως κάποιοι «δικοί» μας μεγαλόσχημοι κληρικοὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴ δολιότητα καὶ συμπεριφέρονται οἱ ἴδιοι ὡς οὐνίτες! Πρόσφατα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρος, πῆγε στὴν Ἰταλία καὶ συμπροσευχήθηκε σὲ οὐνιτικὴ «λειτουργία»! Δεῖτε καὶ τὰ ἀπαράδεκτα λόγια του: «Σήμερα ἔγινε μεγάλη χαρὰ στὸν οὐρανό, καὶ οἱ Ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν μὲ τὰ φτερά τους, πετώντας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας! Γιατί ἀκόμη μία φορά ἡ Κωνσταντινούπολη, ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης μας κ. Βαρθολομαῖος, ἔστειλε στὰ παιδιά του τὰ ἀγαπημένα, σὲ σᾶς ὅλους, ἕνα Ἱεράρχη τῆς Κωνσταντινούπολης. (Δὲν ἀκούγεται εὐκρινῶς) …οὐρανὸ χρησιμοποιοῦμε δύο Πατέρες μας, στὸν πάπα Φραγκίσκο καὶ στὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ὁ Θεὸς νὰ τοὺς δίδει ὑγεία, νὰ τοὺς δίδει χρόνια πολλά, γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγοῦν, ὅλους μας, στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀγάπης! Τὴν χαρά μας αὐτὴ τὴν ὀφείλουμε καὶ στὴν ἀδελφικὴ πρόσκληση τοῦ θεοφιλεστάτου ἀδελφοῦ, τοῦ ἀγαπημένου (σ.σ. Οὐνίτη) Ἐπισκόπου Μύρων κ. Δονάτου, ὁ ὁποῖος ποιμαίνει αὐτὴν τὴν ἐπαρχία σὰν ἄγγελος Κυρίου»! Μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ πιστέψουμε, τὰ λόγια τοῦ Σεβασμιωτάτου! Ἔχουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀκοῦμε κάποιον οὐνίτη! Μήπως ἔγινε ὁ ἴδιος οὐνίτης;**

Πανηγυρικὴ ἀπόδειξις διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ Λένιν!

ΟΤΑΝ ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, στὸ πολύκροτο βιβλίο του «Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ» εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι ὁ διαβόητος ἀρχηγέτης τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσία Β. Λένιν ἦταν ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, κάποιοι τὸν χαρακτήριζαν … ἀντισημίτη· ἔρχεται ὅμως ἡ σύγχρονη ἔρευνα νὰ τὸ ἀποδείξει πανηγυρικά. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Οἱ ρῶσοι πολίτες εἶχαν τὴ δυνατότητα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ δοῦν δημοσιοποιημένα ἔγγραφα, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὶς ἱστορικὲς πληροφορίες ὅτι ὁ Βλαντίμιρ Ἰλιτς Οὐλιάνοφ, ὁ διάσημος ἐπαναστάτης Λένιν, ἱδρυτὴς τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, εἶχε ἑβραϊκὴ καταγωγή. […] στὰ 111 ντοκουμέντα, προερχόμενα ἀπὸ ἀποχαρακτηρισμένα ἔγγραφα τῆς KGB, ἐκτέθηκαν ἀπὸ τὸν Μάϊο ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ 2011 στὸ Κρατικὸ Μουσεῖο Ἱστορίας τῆς Μόσχας», ὑπάρχει «μία ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραψε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τοῦ Λένιν, Ἄννα Οὐλιάνοβα, τὸ 1932, ὀκτὼ χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀπευθυνόμενη στὸν διάδοχό του Ἰωσὴφ Στάλιν. Ἰσχυριζόταν ὅτι ὁ παπποῦς τους ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς μητέρας τους Ἰσραὲλ Μπλὰνκ ἦταν ἕνας ἑβραῖος ἀπὸ τὴν Οὐκρανία, ποὺ ἔγινε χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸ 1820 προκειμένου νὰ ἀποφύγει τὸν διωγμὸ καὶ νὰ καταφέρει νὰ μπεῖ στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ» (Ἱστολ.Τὸ Βῆμα)! Τελικὰ εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ὁ μαρξισμὸς εἶναι καθαρὰ ἰουδαϊκὸς ὑλιστικὸς μεσσιανισμὸς καὶ ἂς ὑποστηρίζουν κάποιοι τὸ ἀντίθετο!

Οἱ rock-pop… καλόγριες τοῦ Βατικανοῦ!

ΔΙΝΟΥΝ καὶ παίρνουν τὰ «στημένα» δημοσιεύματα ἀπὸ οἰκουμενιστικοὺς κύκλους, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα, οἱ «καθολικοὶ» «κάνουν ἀνοίγματα» δῆθεν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Πνευματικότητα. Ὅμως ἡ πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Ἡ ἐκκοσμίκευση τοῦ παπισμοῦ εἶναι πρωτοφανὴς καὶ ὁ ξεπεσμὸς γενικός! Ἰδοὺ ἕνα δεῖγμα, ὅπως τὸ ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης: «Πιστὲς στὴν… νέα μουσικοχορευτικὴ ἔκδοση τοῦ παπισμοῦ, μία ὁμάδα ἀπὸ νέες καλόγριες δημιούργησαν τὸ συγκρότημα "Sister Christina", παρουσιάζοντας πὸπ καὶ ρὸκ μουσικὴ σάν… ἕνα εἶδος προσευχῆς, φυσικὰ μὲ τὸ ἀζημίωτο. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο γυναικεῖο θρησκευτικὸ μουσικὸ πὸπ συγκρότημα ἀπὸ τὸ Περού. Αὐτοονομάστηκαν, "Οἱ δοῦλες τοῦ Κυρίου", καὶ ὅπως ἀναφέρεται κέρδισαν τὶς καρδιές τῶν Εὐρωπαίων μετὰ τὴν κυκλοφορία πρὶν ἕνα χρόνο τοῦ πρώτου τους ἄλμπουμ, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο, "Λαχτάρα- Καημός"! […] Οἱ δέκα ἀδελφὲς τοῦ συγκροτήματος, γιὰ νὰ βγάλουν τὰ ἔξοδα παραγωγῆς τοῦ βιντεοκλίπ, ἀπευθύνθηκαν σὲ πολὺ γνωστοὺς ἐθελοντὲς παραγωγοὺς καὶ ἠθοποιοὺς ἀπὸ τὸ Περού. Γιὰ νὰ κάνουν τὸ βίντεο ἀνέβηκαν σὲ μία ταράτσα ἑνὸς νοσοκομείου στὴν Λίμα τοῦ Περοῦ, ἀπὸ ὅπου καὶ τραγούδησαν. Μέχρι καὶ ἐλικόπτερο νοίκιασαν, γιὰ νὰ τραβήξει τὶς σκηνὲς» (Ἱστολ. www.nikosxeiladakis.gr)! Αὐτὴ εἶναι κ. κ. οἰκουμενιστὲς ἡ δῆθεν πνευματικότητα τοῦ ἀποπνευματωμένου παπισμοῦ! Ἂν σᾶς ἀρέσει ἐνωθεῖτε μαζί τους, γίνετε οὐνίτες, ἐμεῖς ποτέ!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ

ΣΤΙΣ 4 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας. Ἡ ἁγία Βαρβάρα ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ καί καταγόταν ἀπό τὴν Ἀνατολή, ὁ δέ πατέρας της ἦταν εἰδωλολάτρης καί ἐπειδή ἦταν πολύ ὄμορφη τόσο στήν ψυχή ὅσο καί στό σῶμα, τήν εἶχε φυλακισμένη σέ ἕνα πύργο. Ἐκεῖ μέ τρόπο θεῖο διδάχθηκε τήν εὐσέβεια καί τήν πίστη πρός τόν Χριστό. Κάποτε ὁ πατέρας της πρόσταξε νά ἀνοίξουν δύο παράθυρα στό λουτρό τοῦ πύργου, ἡ ἁγία Βαρβάρα τότε διέταξε νά φτιαχθοῦν ἀντί γιά δύο τρία ὅσα εἶναι καί τά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅταν ὁ πατέρας της ἔμαθε ὅτι εἶναι χριστιανή θέλησε νά τήν θανατώση, ἡ ἁγία ὅμως ἀπέδρασε καί κρυβόταν ἔως ὅτου τήν ἀνακάλυψε ἕνας ἄσπλαγχνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καί τήν παρέδωσε στόν πατέρα της. Ἡ ἁγία τότε ὁμολόγησε τήν πίστη της μέ παρρησία καί ἔβρισε τά ἄψυχα εἴδωλα· ἔτσι τήν κτύπησε ἀνελέητα, τῆς ξέσχισε τίς σάρκες καί κατέκαψε τό σῶμα της. Ἔπειτα τῆς κτύπησε τό κεφάλι μέ σιδερένιες σφαῖρες καί τήν διαπόμπευσε δημόσια γυμνή. Τέλος τῆς ἔκοψε τήν τιμία της κεφαλή μέ τά ἴδια του τά χέρια καί ἔτσι ἡ μεγαλομάρτυς Βαρβάρα ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ πατέρας της κατεβαίνοντας κάποτε ἀπό τό βουνό κτυπήθηκε ἀπό κεραυνό καί σκοτώθηκε.

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μονοπάτι ἀναζητήσεως...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Γ) Στόν κοινωνικό βίο, τό ἔθνος μαθαίνει μετά τό 1821 νά ταυτίζει τή Φραγκιά μέ τή σωτηρία του καί τόν ἐκπολιτισμό του. Ἐθίζεται νά θεωρεῖ σάν ἀπόδειξη πολιτιστικῆς προόδου καί εὐημερίας τό πέρασμα ἀπό τή λαϊκή χειροτεχνία στά βιομηχανοποιημένα προϊόντα, ἀπό τά ἀριστουργήματα τῆς λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς στά τερατουργήματα τῆς σύγχρονης πολεοδομίας καί ἀπό τήν βυζαντινή εἰκόνα στήν αἰσθαντικότητα τῆς Ἀναγέννησης. Ταυτόχρονα ὑποτιμᾶ τήν παράδοσή του, τήν ὁποία, καί ὅταν ἐξυμνεῖ, τήν ἀντιμετωπίζει σάν εἶδος φολκλορικό καί ὄχι σάν ἔκφραση ἑνός τρόπου ζωῆς, πού διασώζει τήν αὐθεντικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ἡ ἐπαφή μέ τόν δυτικό τρόπο σκέψης καί ζωῆς παίρνει τεράστιες διαστάσεις κατά τήν πρώτη εἰκοσαετία μετά τήν ἀπελευθέρωση, κυρίως μέσα στά σχολεῖα, τῶν προτεσταντῶν μισσιοναρίων (ἱεραποστόλων), πού ἱδρύονται στόν ἑλληνικό χῶρο. Σ' αὐτά ἄλλωστε σπούδαζαν οἱ ἡγέτες τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας τοῦ ΙΘ' αἰώνα. Ἄνθρωποι δυτικοσπουδαγμένοι, μέ ἐλάχιστη ἔως καθόλου σχέση μέ τήν παράδοση καί τούς καημούς τῆς χώρας τους, θά ἀναλάβουν τούς ἐκπαιδευτικούς προγραμματισμούς καί τήν ἡγεσία τῆς Ἑλλάδας. Στά 1882 ὁ Βλ. Γαβριηλίδης σημειώνει πώς οἱ παιδαγωγοί μας ἀντλοῦσαν τή σοφία τους *«εἰς τά θυλάκια τῶν Γερμανῶν καθηγητῶν τους»*[10]. Ἀπό τόν ΙΘ' αἰώνα ἀρχίζει ἄλλωστε ἡ κατάρτιση καί προετοιμασία τῶν ἡγετῶν τῆς χώρας στά ἐκπαιδευτικά ἱδρύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ, κάτι πού συνεχίζεται αἰσίως ἔως καί σήμερα.

Οὐσιαστικά στό ἐλεύθερο ἑλληνικό κράτος, ἡ διαμόρφωση τῆς παιδείας στάθηκε ἐμπόδιο στήν ὁμαλή συνέχεια τῆς ἐθνικῆς μας πορείας. Παρκώθηκε ἡ ἐθνική καί θρησκευτική μας ἰδιαιτερότητα καί στριμωχτήκαμε στανικά στήν τροχιά τῆς Δύσης, νοθεύοντας ἀδιάκοπα τό βαθύτερο εἶναι μας.

Καί σήμερα; Καί τώρα;

Ὑπάρχει ἄραγε δυνατότητα ἀνατάξεως τοῦ ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ ἢ ὅλα χάθηκαν καί πρέπει νά ὑποταχθοῦμε ἀμαχητί;

Θεωρῶ πώς σήμερα, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, ἐπιβάλλεται νά ξαναβροῦμε αὐτά, πού χάσαμε. Γιατί, αὐτά, πού χάσαμε, συνιστοῦν πανανθρώπινη διαχρονική παναλήθεια. Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀναζητήσουμε, νά βροῦμε τήν χαμένη ἐθνική καί θρησκευτική μας ἰδιαιτερότητα, οὐσιαστικά, δηλαδή, τήν χαμένη μας πατρίδα, *«...ὄχι ὡς σωβινιστική ἐχθρότητα, ἀλλ' ὡς λυτρωτικό ἀντίβαρο στόν οἰκουμενιστικό ὁδοστρωτήρα (πολιτικά καί πνευματικά), πού ἰσοπεδώνει τό φρόνημα καί ἐκθεμελιώνει τά σύνορα τῶν ψυχῶν καί τῶν συνειδήσεών μας»*[11].

Τότε καί μόνον τότε μποροῦμε νά γίνουμε ἀληθινά οἰκουμενικοί ἄνθρωποι, χωρίς ἄρρωστους ἐθνικισμούς καί καπηλεῖες. Γιατί, οὐσιαστικά, ὁ ἄνθρωπος, πού δέν ἀγαπάει τήν πατρίδα του, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας *«οἰκουμενικός τυχοδιώκτης καί πλάνης στήν ἔρημο τοῦ ἀτομισμοῦ του»*[12]. Τό ἴδιο ἐννοεῖ καί ὁ Ντοστογιέφσκι, ὅταν λέει πώς μόνο ὅταν αἰσθανθεῖ κανείς βαθιά τό πνευματικό στοιχεῖο τοῦ λαοῦ του, τότε καί μόνον τότε παύει νά εἶναι ξενόφοβος.

Τό 1984 σ' ἕνα βιβλίο, πού ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μέ τίτλο *«Τό Ἅγιον Ὄρος καί ἡ παιδεία τοῦ γένους μας»*, μεταξύ ἄλλων γράφονται κι αὐτά:

«...Μᾶς πῆραν μωρά ἀπό τόν μαστό τῆς μάνας μας, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μᾶς ἔμαθαν ἄλλα. Μᾶς ἔδωσαν νά πιοῦμε γάλα κονσέρβας. Μᾶς ἔκοψαν ἀπό τίς ρίζες. Μᾶς χώρισαν ἀπό τήν παράδοση. Μᾶς ἀπομάκρυναν ἀπό τό σπίτι μας. Μᾶς ἔκαμαν ἀλλοδαπούς στόν τόπο μας. Βάλθηκαν νά μᾶς ξεμάθουν τή μητρική μας γλώσσα, τή γλώσσα τῆς Ὀρθοδοξίας, τή μητρική γλώσσα τοῦ ἀνθρώπου.

Ποιοί; Ὅσοι θέλησαν διά τῆς βίας νά μᾶς σώσουν. ...Μαζί μ' αὐτούς, ὅλοι ὅσοι θεωρήσαμε τά φῶτα τους φῶτα, τόν πολιτισμό τους πρόοδο. Καί ἔτσι στά τυφλά, χωρίς διάκριση πνευματική πήραμε τό κάθε τί ἀπ' αὐτούς σάν ἀνώτερο, καλύτερο, πολιτισμένο (σέ τέχνη, δίκαιο, διοργάνωση ζωῆς, ἀρχιτεκτονική, μουσική...).

Ἄν αὐτοί, πού προηγήθηκαν ἡμῶν, καί ἔζησαν καί τάφηκαν σέ τοῦτα τά χώματα, αὐτοσχεδίαζαν, κάνοντας τό κέφι τους, τότε θά μποροῦσαμε καί μεῖς νά συνεχίσουμε αὐτοσχεδιάζοντας.

Ἄν, ὅμως, ἔζησαν διαφορετικά. Ἄν ἀποφάσισαν νά πεθάνουν καί ἔτσι ἔζησαν. Ἄν ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τους ἦταν ἀπόφαση θανάτου. Ἄν ὅλη τους ἡ δημιουργία, τό ἦθος, ὁ λόγος, τά ἔργα, ἡ μορφή, ἡ χειρονομία, τό ὁρατό καί τό ἀόρατο ἐξ αὐτῶν εἶναι γεννημένο ἐκ τοῦ θανάτου, ἀπό τή θυσία ὅλων, γιά νά γεννηθεῖ κάτι καλύτερο, ἄλλης φύσεως, ἄλλης ὑφῆς γιά τούς ἄλλους, γιά μᾶς ὅλους. ...

Ἄν δέν εἶχαν ἀγωνιστεῖ, κλάψει, ὑπομείνει, προσευχηθεῖ, θυσιαστεῖ τόσοι ἄγνωστοι στά βουνά, στά νησιά καί στίς πόλεις. Ἄν δέν εἶχαν στά τραγούδια, στή ζωή καί στά ἤθη τους αὐτή τήν ἀνθρωπιά, πού σέ σφάζει.

Ἄν δέν ἦταν γενάρχες τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ ἕνας ἅγιος Κοσμᾶς καί ἕνας Μακρυγιάννης. Ἄν δέν ὑπῆρχαν ὅλα αὐτά στό αἷμα μας, τότε θά μποροῦσαμε νά κάνουμε ὅ,τι μᾶς κατέβη.

Τώρα δέν εἶναι ἔτσι. Τώρα βρισκόμαστε ἐν τόπῳ καί χρόνῳ ἀγίῳ. Δέν μποροῦμε νά εἴμαστε ἐπιπόλαιοι. Δέν ἀνήκουμε στόν ἑαυτό μας. Ἀνήκουμε σ' αὐτούς, πού μᾶς γέννησαν, καί σ' ὅλο τόν κόσμο. Εἴμαστε χρεωμένοι μέ πνευματική κληρονομιά. Δέν μᾶς σώζει καμμιά δικαιολογία...».

Ὁ φαινομενικός ἀντιδυτικισμός, πού ἐκπέμπει, ἐνδεχομένως, ἡ ὁμιλία μου, δέν σημαίνει σέ καμιά περίπτωση ἀποστροφή, ἄρνηση ἤ ἀπόρριψη τῆς Εὐρώπης, οὔτε καμιά ἀντίληψη ἐσωστρέφειας καί στείρας προγονοπληξίας. Πεποίθησή μου εἶναι πώς καί ἀναγκαία καί ἀπαραίτητη εἶναι ἡ συνάντηση λαῶν καί πολιτισμῶν καί ἡ διασταύρωσή τους. Τό μεγάλο, ὅμως, ζητούμενο εἶναι τό πῶς θά γίνει αὐτό. Κάτω ἀπό ποιές προϋποθέσεις. Ποιά δυνατότητα κριτικῆς ἐπιλογῆς καί ἐπιλεκτικότητας ἔχουμε, πού σημαίνει πόσο ξέρουμε καί πόσο ζοῦμε τίς πνευματικές καί πολιτισμικές μας ὑποθῆκες. Τελικά αὐτό σημαίνει πόση ἀξιοπρέπ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Διατί ἄραγε;

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη****, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων*

Μὲ ἀφορμὴ τὰ τραγικὰ γεγονότα στὴ Γαλλία ποὺ συγκλονίζουν ὅλους τούς Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, θεωροῦμε χρέος μας νὰ κοινοποιήσουμε κάποιες πρῶτες σκέψεις ποὺ ἔρχονται στὸ μυαλό, μετὰ ἀπὸ τὶς προσευχές μας ὑπὲρ ἀναπαύσεως ὅλων ἐκείνων ποὺ ἄδικα ἔχασαν τὴ ζωή τους στὶς τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις τῆς 13ης Νοεμβρίου 2015, ποὺ ἐξαπέλυσε τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS) στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Πολλὰ εἶναι τὰ γεγονότα στὴ Χώρα μας (δηλώσεις ἄρνησης τῆς γενοκτονίας τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ, προσπάθεια μετατροπῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ θρησκειολογικό, μετατροπὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ σὲ θρησκειολογική μὲ τὴν δημιουργία κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν σὲ αὐτήν, κατάλυση παραδεδομένων ἠθικῶν ἀξιῶν μέσῳ τῆς νομικῆς ἀναγνώρισης προσωπικῶν σεξουαλικῶν ἰδιαιτεροτήτων κάποιων συμπολιτῶν μας), ποὺ δίνουν τὴν αἴσθηση ὅτι:

Σήμερα καλλιεργεῖται καὶ προπαγανδίζεται ἡ πεποίθηση ὅτι εἶναι πιὸ μοντέρνο, πιὸ βολικό, πιὸ πολιτικὰ ὀρθὸ (political corect), πιὸ νεωτερικό, πιὸ σύγχρονο, πιὸ ἀποδεκτὸ νὰ ὑποστηρίζεται μία κατ' ὄνομα ἀνοικτὴ κοινωνία ἔστω κι ἂν αὐτὴ ἀρνεῖται τὶς ἀρχές, τὰ πρότυπα καὶ τὶς ἀξίες τοῦ πολιτισμοῦ μας, ἀπὸ τὸ νὰ βιώνονται συνειδητὰ οἱ χριστιανικὲς ἠθικοκοινωνικὲς ἀρετὲς τῆς πίστης μας, ποὺ ἀποτέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο τῆς οἰκοδόμησης καὶ τῆς ἀνάπτυξης τῶν ἐλεύθερων, δημοκρατικῶν, χριστιανικῶν δυτικῶν κοινωνιῶν.

Σήμερα εἶναι ἐμφανὲς ὅτι, στὸ ὄνομα μιᾶς μεθοδευμένης, οὐτοπικῆς καὶ στὴν οὐσία ἀνύπαρκτης πολυπολιτισμικότητας, ποὺ δῆθεν προωθεῖ τὴν ἀλληλοκατανόηση καὶ τὸν σεβασμὸ στὴν ἑτερότητα, ἀλλοιώνεται ἢ καὶ καταργεῖται ἀκόμη, στὰ σχολεῖα τῆς χώρας μας, ἡ διδασκαλία τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας καὶ τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκρύπτονται ἀπὸ τὰ παιδιά μας οἱ αὐθεντικὲς προγονικὲς παρακαταθῆκες, ποὺ ἀποτέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν ἐδῶ καὶ αἰῶνες τὰ πνευματικὰ θεμέλια τοῦ τόπου μας καὶ προσέφεραν τὴν ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστης, ποὺ διέσωσε καὶ διασῴζει τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ τὸν οἰκουμενικὸ πολιτισμό.

Σήμερα εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ διαδηλώνει κανεὶς «Je suis Paris», ὅπως πρὶν λίγο καιρὸ διαδήλωνε «Je suis Charlie», ἀπὸ τὸ νὰ ἀκολουθεῖ τὸν τρόπο ζωῆς ποὺ κατέλειπτε σὲ μᾶς ὁ Διδάσκαλος τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκουσίως θυσιάστηκε γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς καὶ προσέδωσε σωτήριο ὑπαρξιακὸ νόημα στὴ ζωή μας καὶ στὸν πολιτισμό μας.

Ὅταν, ὅμως, πριονίζει κανεὶς τὸ κλαδὶ ἐπάνω στὸ ὁποῖο κάθεται, ἂς μὴ διαμαρτύρεται κατόπιν, γιατί ἔπεσε καταγῆς. Ἕνα κρητικὸ δεκαπεντασύλλαβο ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Προτοῦ νὰ γένει τὸ κακὸ καὶ τελειωθεῖ τὸ πρᾶμα, πρέπει νὰ σέβεται κανεὶς νὰ μὴ γενεῖ τὸ σφάλμα»!

Πολὺ σημαντικὸ εἶναι νὰ δεῖ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία μὲ περίσκεψη τὰ γεγονότα τῆς Γαλλίας. Χρειάζεται μία λογικὴ καὶ πειστικὴ ἐξήγηση ἀπὸ ὅλους τούς «προοδευτικοὺς» Ἕλληνες, ποὺ ἔχουν καθὼς φαίνεται ὡς ὅραμα τῆς ζωῆς τους νὰ ἀποδομήσουν τὴ Χώρα ἀπὸ τὰ θρησκευτικά, ἱστορικά, καὶ πολιτισμικά της πρότυπα:

Γιατί ἄραγε, ἡ Γαλλία -μία μοντέρνα, ἀνοιχτή, δημοκρατική, προοδευτική, κοσμική, ἐπίσημα ἀθεϊστικὴ ἀπὸ τὸ 1905, πολυπολιτισμικὴ χώρα, μὲ κατάργηση ὅλων τῶν διακρίσεων, μὲ ἄπειρες παραχωρήσεις καὶ ἰσοτιμίες σὲ ὅλες τὶς διαφορετικότητες, μὲ περισσὴ σπουδὴ νὰ υἱοθετεῖ πρακτικές, ὅπως αὐτὲς ποὺ περιγράψαμε παραπάνω- δὲν κατάφερε νὰ ἀποτελεῖ μία παραδειγένια πολιτεία καὶ κοινωνία;

Γιατί ἄραγε, τὸ ἀξιοζήλευτο καὶ ἄψογα δομημένο πολιτικὸ καὶ πολιτισμικό της περιβάλλον δὲν κατόρθωσε νὰ ἀποτρέψει τὴν ἐκδήλωση βίαιων καὶ θανατηφόρων τρομοκρατικῶν φαινομένων στοὺς κόλπους της;

Γιατί ἄραγε, Γάλλοι μουσουλμάνοι τρίτης γενιᾶς, σπουδασμένοι καὶ μεγαλωμένοι σὲ μία «προοδευτικὴ» κοινωνία ποὺ ἐδράζεται στὸ σύστημα τοῦ διαφωτισμοῦ τῆς Γαλλίας, συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν τρομοκρατῶν;

Τί συμβολίζει τὸ κερί;

Ὅλοι οἱ πιστοὶ πάντοτε ἢ στὴν Ἐκκλησία ἢ στὸ σπίτι μας ἀνάβουμε μία τοὐλάχιστον λαμπάδα ἢ ἕνα κερί. Ὅμως γιατὶ καθιέρωσε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ἀνάβουμε τὸ κερί; Τί συμβολίζει; Λέγει ὁ Κύριος: «Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε» (Ἰω. ιβ΄, 36). «ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ» (Ἰω. ιβ΄ 46).

Δηλαδὴ ἕως ὅτου μὲ ἔχετε μεταξύ σας, ποὺ εἶμαι τὸ φῶς, πιστεύετε στὸ φῶς, γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ φωτός, ὁλόκληροι φωτισμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἁγιότητος. Ἐγὼ ἦλθα στὸν κόσμο, διὰ νὰ εἶμαι φῶς πνευματικὸ δι' αὐτόν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ στὸ ἠθικὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ πιστεύουν σ' ἐμένα.

Πρέπει νὰ γίνουμε φῶς Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ φῶς συμβολίζει τὸ κερί. Στὸ περιοδικὸ «Κοντὰ στὸν Χριστό» διαβάζουμε μία πλήρη ἑρμηνεία τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ κεριοῦ:

-Τί συμβολίζει τό κερί;

-Τό κερί, πού τούς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες ἐξυπηρετοῦσε πρακτικὲς ἀνάγκες τῶν πιστῶν κυρίως στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν, συμβολίζει τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ φλόγα τῆς πίστεως. Τὸ ἄναμμα τοῦ κεριοῦ συνοδεύεται πάντοτε μὲ λόγια προσευχῆς καὶ μαρτυρεῖ τὸν ἀγώνα τοῦ πιστοῦ νὰ φωτισθῆ ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ «φῶς τῆς ζωῆς», νὰ γίνει τέκνο φωτὸς καὶ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8, 12).

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Συμεὼν Θεσσαλονίκης τὸ κερὶ συμβολίζει τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, γιατὶ εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ καθαρὸ κερὶ μέλισσας, ἡ ὁποία γιὰ νὰ παρασκευάση τὸ κερὶ μαζεύει ὅ,τι καλὸ καὶ ὠφέλιμο ὑπάρχει στὴ γύρη διαφόρων λουλουδιῶν. Ἐπίσης, συμβολίζει τὴν πλαστικότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴ Θεία Χάρη, ἐπειδὴ τὸ κερὶ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄνθη ποὺ εὐωδιάζουν, καὶ τὴ δέωση, ἐπειδὴ τὸ κερὶ ἀνακατεύεται μὲ τὴν φωτιὰ καὶ τῆς δίνει τροφή. Ἐπιπλέον, καθὼς καίει καὶ φωτίζει στὸ σκοτάδι, συμβολίζει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εἰρήνη, ποὺ χαρακτηρίζουν κάθε ἀληθινὸ χριστιανό.

Τὸ ἁγνὸ κερὶ ποὺ παράγεται ἀπὸ παρθένες μέλισσες συμβολίζει τὴν ἀνδρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπὸ τὴν παρθένο Μαρία. Τὸ τρικέρι, μὲ τὸ ὁποῖο εὐλογεῖ ὁ Ἐπίσκοπος συμβολίζει τὴν Ἁγία Τριάδα, ἐνῶ τὸ δικέρι τὶς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ Ἅγιο Βάπτισμα ἢ «φώτισμα» ἡ ἀναμμένη λαμπάδα συμβολίζει τὸ πνευματικὸ φῶς, ποὺ λαμβάνει ὁ νεοφώτιστος, γιὰ νὰ βλέπη τὰ καλὰ ἔργα καὶ νὰ δοξάζη τὸν Θεό. Τὸ φῶς αὐτὸ ἀνανεώνεται μέσα στὴν ψυχή μας κάθε φορὰ ποὺ συμμετέχουμε στὴ δεία Λειτουργία καὶ κοινωνοῦμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος κάθε Θείας Λειτουργίας ψάλλουμε «Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν…». Στὸ Μυστήριο τοῦ Γάμου, τὸ ἄναμμα τῶν λευκῶν λαμπάδων συμβολίζει τὴν ἁγνότητα τῶν ψυχῶν τῶν νεονύμφων. Τὰ κεριὰ στὴν κηδεία καὶ στὰ μνημόσυνα συμβολίζουν τὸν φωτεινὸ τόπο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, στὸ ὁποῖο προσευχόμαστε νὰ εἰσέλθουν οἱ κεκοιμημένοι. Τὰ κεριὰ ἢ τὰ κανδήλια τοῦ Πολυελαίου συμβολίζουν τοὺς ἁγίους καὶ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν Οὐρανῶν. Γι' αὐτό, συνήθως στὶς Ἱερὲς Μονὲς κατὰ τὶς ἀγρυπνίες τῶν μεγάλων ἑορτῶν, σείουν τὸν Πολυέλαιο, κάτι ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι καὶ οἱ ἅγιοι στὰ ἐπουράνια συνεορτάζουν καὶ συγχορεύουν μὲ τὴν ἐπίγεια Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Στὸ βίο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: Στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἦταν κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ τὸ ὄνομά του ἦταν Ὀνησιφόρος καὶ ἡ ὑπηρεσία του ἦταν νὰ σβήνη τὶς λαμπάδες, ποὺ ἔφερναν οἱ χριστιανοὶ στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου. Αὐτὸς ὅμως τὶς ἔσβηνε ἀμέσως καὶ τὶς ἔπαιρνε. Κάποια νύκτα τοῦ παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀδελφὲ Ὀνησιφόρε, αὐτὸ ποὺ κάνεις μὲ τὶς λαμπάδες δὲν μοῦ ἀρέσει· γνώριζε ὅτι βλάπτεις τὸν ἑαυτό σου.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ὀνησιφόρος σταμάτησε προσωρινὰ νὰ ἁμαρτάνη. Μετὰ ὅμως μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἐπανέλαβε τὴν κακὴ πράξη του. Κάποια νύχτα ἕνας χριστιανὸς πῆγε δύο ὡραῖες λαμπάδες καὶ τὶς ἄναψε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Μόλις τὶς ἄναψε καὶ παραμέρισε λίγο νὰ προσκυνήση ὁ Ὀνησιφόρος ἀμέσως πῆγε νὰ τὶς σβήση. Τότε ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπε μὲ φοβερὴ φωνή. «Πάλι ἔτσι κάνεις, Ὀνησιφόρε;». Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν φωνὴ ὁ Ὀνησιφόρος τρόμαξε τόσο πολὺ ποὺ ἔπεσε κάτω στὴ γῆ μὲ τὸ πρόσωπο καὶ ἔμεινε σὰν νεκρός, μέχρις ὅτου πῆγε ὁ ἱερέας καὶ τὸν σήκωσε. Ὅταν συνῆλθε ἐξομολογήθηκε μὲ παρρησία τὴν ἁμαρτία του. (Ἂς τὸ λάβουν ὑπ' ὄψιν τους αὐτὸ ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ σβήσιμο τῶν κεριῶν).

* * *

Σὲ ἕνα του Κήρυγμα ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας λέγει γιὰ τὴν λαμπάδα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος:

«Σᾶς εἶναι γνωστὸ ὅτι πρῶτα οἱ χριστιανοὶ βαπτίζονταν σὲ μεγάλη ἡλικία, ἀφοῦ προηγουμένως κατηχοῦνταν. Τοὺς βάπτιζαν οἱ ἱερεῖς, τοὺς ἔχριε ἔπειτα ὁ Ἐπίσκοπος, τοὺς ἔντυναν λευκὰ ἐνδύματα καὶ μετὰ τοὺς ἔδιναν ἀπὸ μία λαμπάδα. Ἔτσι, μὲ τὴν λαμπάδα ἀναμμένη ἔμπαιναν πανηγυρικὰ στὸν Ναό, γιὰ νὰ μετέχουν στὴν πρώτη δεία Λειτουργία καὶ νὰ κοινωνήσουν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Ἡ λαμπάδα ποὺ ἔπαιρναν ἦταν σύμβολο ὅτι πῆραν τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ ἦρδε στοὺς Μαθητὲς κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἐν εἴδει «πυρίνων γλωσσῶν» (Πράξ. 2, 3). Καὶ ἡ γιαγιά, ὅταν βαπτίζεται τὸ ἐγγονάκι της τοῦ λέγει: «Φωτίστηκες παιδάκι μου»! Στὸν βαπτισθέντα λοιπὸν δίδεται ἡ λαμπάδα τοῦ βαπτίσματος, ὅπως στὴν κουρὰ τοῦ Μοναχοῦ, σ' αὐτὸν δίδεται ἀναμμένη λαμπάδα, μὲ τὴν φράση, «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν…». Καὶ στὸ βάπτισμα, κατὰ ἕνα παλαιὸ τυπικό, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἔδινε τὴν ἀναμμένη λαμπάδα στὸν βαπτισθέντα, τοῦ ἔλεγε: «Λάβε τὴν λαμπάδα ταύτην καὶ τήρησον αὐτὴν ἄσβεστον, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐν παρθενικῷ γάμῳ, δυνηθῇς αὐτῷ ὑπαντῆσαι μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων…»!

* * *

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραλείψουμε καὶ τὸ ὅμορφο ἀπόφθεγμα τοῦ Γέροντος Ἁγίου Παϊσίου γιὰ τὰ κεριὰ ἀπὸ παραφίνη· «Τὸ κερὶ ἀπὸ παραφίνη μόνο παρὰ ἀφήνει». Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα. Εἴδε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς φῶς, ὅπως οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναμμένες λαμπάδες.

Ἡ «Κάρτα τοῦ Πολίτη» προχωρεῖ ὁλοταχῶς εἰς ἄλλα κράτη

Εἰς τὴν Ἑλλάδα συντονισμένον ἀγῶνα δίδει μόνον ἡ «Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν» καθὼς προβλέπει νὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Χώραν μας τὰ ὅσα ἤδη συμβαίνουν εἰς ἄλλα κράτη. Εἰς τὴν Γεωργίαν ὑποχρεώνονται οἱ πολῖτες νὰ λάβουν ταυτότητα μὲ τσιπάκι, ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ agioritikovima τῆς 14ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἔντονη εἶναι ἡ διαμαρτυρία τῆς γεωργιανῆς ὀργάνωσης "Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων", ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ οἱ πιστοὶ νὰ μὴ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἀποκτήσουν ταυτότητες μὲ τσίπ. Τὰ μέλη τῆς ὀργάνωσης καὶ οἱ κληρικοὶ ποὺ τὴν ὑποστηρίζουν καταγγέλλουν ὅτι τὸ κράτος ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς πολίτες νὰ παραλάβουν τὶς ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀρνοῦνται ἀντιμετωπίζουν προβλήματα. Ἐπίσης ἡ "Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων" ἔκανε καὶ μία ἀναφορὰ στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Γεωργίας, ἀπαιτώντας νὰ εἰσάγει παράλληλα μὲ τὴν ἠλεκτρονικὴ ταυτότητα καὶ τὰ συνήθη ἔγγραφα. Ἡ ἀναφορὰ εἶναι ὑπογεγραμμένη ἀπὸ 100.000 ἀνθρώπους».

Εἰς τὸν Καναδὰ τὰ πράγματα ἔχουν λάβει χειροτέραν τροπήν, ἀφοῦ τσιπάκια ἐμφυτεύονται μὲ τὸ πρόσχημα τῆς διευκολύνσεως τῶν ἐργαζομένων. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ voicenews τῆς 11ης Νοεμβρίου 2015:

«Εἶναι ἀνατριχιαστικὸ κι ὅμως ἀληθινό. Ἑταιρεία τοῦ Καναδᾶ ἄρχισε ἤδη νὰ "τσιπάρει" τοὺς ἐργαζομένους της. Πιὸ σοκαριστικὴ εἶναι ἡ ἀντίδραση τῶν ὑπαλλήλων καὶ συγκεκριμένα μιᾶς ἐξ αὐτῶν πώς: «Ἦταν κάπως περίεργο... ἀλλὰ τόσο σύγχρονο καὶ προχωρημένο. Σὰν νὰ ζοῦμε στὸ 2050». Τὸ τσιπάκι παρέχει στοὺς "κατόχους" τοὺς κωδικοὺς πρόσβασης σὲ ὅλη τὴν ἑταιρεία, τῆς ὁποίας οἱ πόρτες ἀνοίγουν ἁπλῶς μὲ ἕνα κούνημα τοῦ χεριοῦ τους».

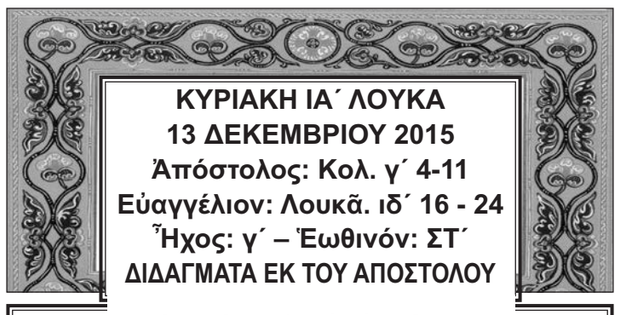

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ
13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Κολ. γ΄ 4-11
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ. ιδ΄ 16 - 24
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους

Ὅταν κανεὶς μελετᾶ καὶ ἐμβαθύνει στὸν λόγο τῆς Γραφῆς, ἄνευ οὐδεμίας δυσκολίας διαπιστώνει τὸ πάντοτε ἐπίκαιρο τοῦ θεόπνευστου λόγου. Οἱ πρακτικὲς δὲ συμβουλὲς ποὺ προβάλλονται ἀπὸ τοὺς ἁγίους Προφῆτες καὶ Εὐαγγελιστὲς καὶ οἱ ὁποῖες φυσικὰ προϋποθέτουν τὴν ἀπόλυτη πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό, εἶναι τόσο ἄμεσες πού, ἐὰν οἱ Χριστιανοὶ τὶς ἐφάρμοζαν, ὁπωσδήποτε ἡ εἰκόνα τοῦ κόσμου θὰ ἦταν ἐντελῶς διαφορετική.

Ἀπὸ τὶς τόσες ἀποστολικὲς συμβουλὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἂς σταθοῦμε σὲ μία ποὺ φαίνεται μὲν ἁπλή, στὴν ἐφαρμογή της ὅμως ἀπαιτεῖ δύναμη καὶ Χάρη Θεοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐντολὴ **"Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους" (Κολ. γ΄, 9).** Καὶ γιατί αὐτό; Διότι, ὅπως θὰ δοῦμε, πρόκειται περὶ ἑνὸς πολὺ σοβαροῦ ἁμαρτήματος, ἀφοῦ εἶναι καθαρῶς σατανικὸ καὶ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἀλήθεια, τί εἶναι τὸ ψεῦδος; Εἶναι μία σατανικὴ ἐπινόησις. Ὁ ἐφευρέτης καὶ ἄρα ὁ πατέρας, ὁ πονηρὸς καὶ δόλιος τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ διάβολος. Γνωστὰ τὰ περιστατικά, τουλάχιστον γιὰ τοὺς πιστούς. Μὲ τὸ προσωπεῖο τοῦ φιδιοῦ ὁ ἐχθρός, μέσα στὸν παράδεισο, ρίχνει στὴν Εὔα τὸ πρῶτο ψέμα. (Γέν. γ' 5). Ὁ πονηρὸς καὶ ξεπεσμένος ἄγγελος, ὁ διάβολος, ὄχι ἁπλὰ συκοφαντεῖ τὸν Θεό, ἀλλὰ τὸν παρουσιάζει ὡς ψεύτη καὶ φθονερό. Καὶ ἡ Εὔα, ξεκινώντας τὸν "διάλογο" μὲ τὸ φίδι, σιγὰ-σιγὰ ἀλλοιώνεται καὶ πέφτει στὸ μεγάλο ἁμάρτημα τῆς παρακοῆς, παρασύροντας στὸν πνευματικὸ γκρεμὸ καὶ τὸν Ἀδάμ. Ὁ διάβολος λοιπόν, μέσῳ τοῦ ψεύδους, παρέσυρε στὸ κακὸ τὸν ἄνθρωπο μὲ δραματικὲς τὶς συνέπειες καὶ γι' αὐτὴ τὴ φύση.

Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἀλήθεια; Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ψευδῆ εἰσήγηση τοῦ διαβόλου. Καὶ τοῦτο, διότι ἐγνώριζε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ καταστεῖ κατὰ χάριν Θεός. Ἐνῷ ὁ Ἐωσφόρος, ποὺ θέλησε ἀπὸ μόνος του νὰ γίνει Θεός, κατήντησε δαίμονας καὶ παγιώθηκε, διὰ τῆς πτώσεώς του, ὁριστικὰ στὸ κακό.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι τὸ ψεῦδος δὲν εἶναι παρὰ ἡ κορυφὴ τοῦ παγόβουνου στὴν ἱστορία τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια μιᾶς ζωῆς ἀναληθοῦς κρύπτονται τόσες καὶ τόσες κακίες, ποὺ φυγαδεύουν τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως φυσικά, ἀντίστροφα, καὶ ἡ κορυφὴ τῆς ἀληθείας ἀποδεικνύεται δέσμη ἀρετῶν, ποὺ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὸν φωτισμὸ καὶ σ' αὐτὴ τὴν θέωση.

Ἔχουν λοιπὸν ἀπόλυτο δίκαιο οἱ Ἅγιοι, ποὺ μᾶς τονίζουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μιμοῦνται τὸν ἐχθρὸ στὸ κεφάλαιο τοῦ ψεύδους, γίνονται κι αὐτοὶ ψεῦτες καὶ "διάβολοι", διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας. Πράγματι, ξεκάθαρη καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπισήμανση τοῦ θείου Παύλου: **"...μεταλλάσσουν τὴν ἀλήθειαν... ἐν τῷ ψεύδει"** (Ρωμ. Α΄ 25).

Ἀλλ' ἂς ρίξουμε γι' ἀκόμα λίγο τὸ βλέμμα μας στὸ ἔρεβος τοῦ ψεύδους, ἂν καὶ τὰ ὅσα μέχρι τώρα τονίσαμε, εἶναι ἱκανά, γιὰ ὅσους ἔχουν "νοῦν Χριστοῦ", ν' ἀποστραφοῦν μετὰ βδελυγμίας τὸ ψεῦδος καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τους νὰ ἐξέρχεται ἡ ἀλήθεια καὶ μόνο ἡ ἀλήθεια.

Ναί, ὁ ψεύστης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει μέρος μὲ τὸν Θεό, ὅταν ἐπιμένει στὸ ἐλάττωμα αὐτὸ καὶ δὲν μετανοεῖ. Τὸ ψεῦδος ἔχει τόσες ἀρνητικὲς συνέπειες γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ μεταχειρίζεται, ὥστε ὁ ἴδιος πρῶτος ἀπ' ὅλους ἀδυνατεῖ νὰ αἰσθανθεῖ μέσα στὴν καρδιά του ἔστω καὶ τὴν μικροτέρα ἀνάπαυση, καὶ τὴν ἐλαχιστότερα χαρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ ὅμως ἀποτελεῖ τὸ χειρότερο κατάντημα καὶ φυσικὰ μία τέτοια ψυχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ξεγελᾶ τὸν ἑαυτό της ὅτι εἶναι μέσα στὸ "Σῶμα τοῦ Χριστοῦ". Ἐὰν τώρα, παρ' ἐλπίδα, συμβεῖ καὶ κάποιος ἄνθρωπος–ἀξιωματοῦχος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἔχει "ἀγαθὲς σχέσεις" μὲ τὸ ψεῦδος πρὸς "ἴδιον ὄφελος", τότε, ἀλλοίμονο, θὰ ἐκτεθεῖ στὸ ποίμνιο, ἀφοῦ, θᾶττον ἢ βράδιον, ἡ ἀλήθεια θὰ ἔρθει στὸ φῶς καὶ ὁ ἴδιος θὰ χάσει τὸ κῦρος του. Ἐὰν δὲ ἐπιμείνει στὴν ἀπαίσια αὐτὴ συμπεριφορά, τρισαλλοίμονο, θὰ κινδυνεύει νὰ χάσει καὶ τὴν ψυχή του, ἐὰν δὲν μετανοήσει.

Ἂν δὲ εἶναι ἀλήθεια, καὶ βεβαίως εἶναι, τὸ ὅτι ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν ψεῦδη, α) τὰ μικρὰ καὶ καθημερινά, β) τὰ μεγάλα καὶ γ) οἱ πολιτικοὶ λόγοι καὶ οἱ ὑποσχέσεις τῶν ἀρχόντων, τότε, ὁμολογουμένως, τὸ χειρότερο ἐπίπεδο τοῦ ψεύδους εἶναι τὰ "οἰκουμενιστικὰ ψεύδη". Τὰ ψεύδη δηλαδὴ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ οἰκουμενιστὲς ποιμένες, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὴν πίστη καὶ νὰ ξεγελάσουν τὸ Ὀρθόδοξο ποίμνιο, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ νὰ κολάσουν τοὺς αἱρετικούς, ἀφήνοντάς τους μέσα στὴν πλάνη τους καὶ τὴν αἵρεσή τους, ἀφοῦ τοὺς κηρύσσουν ὅτι δῆθεν μετέχουν τῆς σωζούσης Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ οἱ ψευδοποιμένες ὄντως παίζουν ρόλο διαβόλου καὶ γίνονται μισητοὶ στὸν ἴδιο τὸν Θεό, ἀφοῦ **"βδέλυγμα Κυρίῳ χείλη ψευδῆ" (Παρ. ιβ΄ 22).**

Χρειάζεται τώρα, μετὰ ἀπὸ αὐτά, νὰ προσθέσουμε ὅτι τοὺς ψεῦστες ὅλου τοῦ φάσματος καὶ τῶν παραγράφων τοὺς ἀναμένει ἡ καταστροφή; Ἰδοὺ ὁ Ψαλμῳδὸς τὸ διασαλπίζει: **"...ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος" (Ψαλμ. Ε΄ 7).** Ὑπερβολικὸς μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος λόγω Παλαιᾶς Διαθήκης; Ὄχι, φίλοι μου, ἂς μὴ ξεγελοῦμε ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους. Ὁρίστε καὶ ὁ ἐσχατολογικὸς λόγος τῆς Ἀποκαλύψεως: **"...ἔξω... πᾶς ὁ φιλῶν... ψεῦδος" (Ἀποκ. κβ΄ 15).** Ἔξω ἀπὸ τὴν οὐράνια πόλη, ἔξω ἀπὸ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅσοι ἀγαποῦν τὸ ψεῦδος καὶ στηρίζουν τὶς θέσεις τους (διδασκαλίες τους) καὶ τὶς θέσεις τους (καθέδρες καὶ ἀξιώματα) στὸ γέννημα αὐτὸ τοῦ Ἑωσφόρου.

Ὅσοι τώρα ἔχουν σκοπὸ νὰ ζήσουν τὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα καὶ νὰ σώσουν τὴν ψυχή τους καὶ θέλουν νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον τοῦ ψεύδους, θὰ χρειασθεῖ νὰ ἀγωνισθοῦν πρὸς κάθε μορφὴ ψεύδους, λόγω τοῦ ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι μία μεταδοτικὴ ἀσθένεια καὶ μεταδίδεται καὶ ἀλλάζει μορφές.

**Ἀγώνας λοιπὸν ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀγώνας ἐντὸς τῆς οἰκογενείας, ἀγώνας στὴν πολιτεία, ἀγώνας μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἀγώνας ἀληθείας καὶ ἐξολόθρευσης τῆς κακίας τοῦ ψεύδους. Ἂς φανοῦμε νηφάλιοι

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ φαινόμενον τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν καὶ αἱ ἐπιπτώσεις του εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν

6ον – Βουργουνδοί

Ἡ σημερινὴ συνέχεια τῆς ἐρεύνης τοῦ φαινομένου τῆς μεταναστεύσεως καὶ τῶν ἐπιπτώσεων ποὺ εἶχε στὴν διαμόρφωση τῶν λαῶν ποὺ σήμερα ἀπαρτίζουν τὴν Εὐρώπη, θὰ ἐπικεντρωθεῖ στὸν λαὸ τῶν Βουργουνδῶν. Οἱ Βουργουνδοὶ δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ "Λουξεμβοῦργο" τῆς ἐποχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, δηλαδὴ ἕνας λαὸς ποὺ δὲν εἶχε τίποτε νὰ προσφέρει πολιτισμικὰ καὶ γι' αὐτὸ εὔκολα ἔγινε ὄργανο τῆς Δύσης.

Οἱ Βουργουνδοὶ ἦσαν ἕνα Γερμανικὸ φῦλο ποὺ μετανάστευσε ἀπὸ τὴν ἠπειρωτικὴ Σκανδιναβία στὸ νησὶ τῆς Βαλτικῆς Bornholm[1] καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ λεκανοπέδιο τοῦ Βιστούλα, στὸ κέντρο τῆς σημερινῆς Πολωνίας. Τὸ 406 πέρασαν τὸν Ρῆνο καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Μαγεντίας[2] καὶ τῆς Βορματίας[3]. Ἡ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάγκη γιὰ ἀπόκτηση νέας γῆς, ἡ ἐπεκτατική τους νοοτροπία, ἀλλὰ καὶ ἡ πίεση ποὺ τοὺς ἀσκοῦσαν οἱ Οὔννοι ὑποχρέωσε τοὺς Βουργουνδοὺς τὸ 435 νὰ μεταναστεύσουν δυτικότερα. Μετὰ τὴ διάλυση τοῦ Βουργουνδικοῦ Κράτους ἀπὸ τοὺς Οὔννους, τὸ 437, ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Φλάβιος Ἀέτιος ἐγκατέστησε, τὸ 443, τοὺς ἐναπομείναντες Βουργουνδοὺς στὴ Σαβοΐα[4].

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεκτάθηκαν κατὰ μῆκος τῶν ποταμῶν Ροδανοῦ (Rhone) καὶ Ἄραρος (Saone). Τὸ Βασίλειο τῶν Βουργουνδῶν ἔφθασε στὴν ἀκμή του τὴν περίοδο τῆς βασιλείας τοῦ Γουνδοβάδου (480 μὲ 516) ποὺ καὶ αὐτὸς ἦταν ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου. Τὸ βραχύβιο βασίλειο τῶν Βουργουνδῶν καταλύθηκε, τελικά, τὸ 534 ἀπὸ τοὺς Φράγκους.

Οἱ Βουργουνδοὶ δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ πολυπληθεῖς ὡς λαὸς καὶ αὐτὸ τοὺς ὁδήγησε στὸ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ὡς foederati[5], ὅπου ἐξελληνισμένα ἀποδίδεται ὡς Φοιδεράτοι. Ἔτσι ὀνομάζονταν οἱ κάτοικοι τῶν ἀνεξαρτήτων πόλεων, ποὺ συνδέονταν μὲ τὴν Ρώμη κάτω ἀπὸ καθεστὼς συνθηκῶν (foedus). Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων αὐτῶν παρὰ τὸ ὅτι ἦσαν σύμμαχοι μὲ τοὺς Ρωμαίους, δὲν εἶχαν τὰ δικαιώματα τοῦ Ρωμαίου πολίτη μέσα στὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Τὰ δικαιώματα αὐτὰ τὰ ἀπέκτησαν μετὰ τὸν Συμμαχικὸ Πόλεμο τοῦ 91 π.Χ.

Οἱ Βουργουνδοὶ εἶχαν δύο χαρακτηριστικά, ποὺ διασῴζονται μέχρι σήμερα στοὺς ἀπογόνους τους, ποὺ καταχρηστικῶς ὀνομάζονται Εὐρωπαῖοι. Τὸ πρῶτο χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ κοινὸ σημεῖο μὲ τοὺς ὑπόλοιπους λαούς, ποὺ ἤδη μελετήσαμε (Οὔννους, Βησιγότθους, Ὀστρογότθους, Βανδάλους), αὐτὸ τῆς ἐμμονῆς καὶ τῆς προσκολλήσεως στὴν αἵρεση καὶ ὄχι στὴν Ἀλήθεια. Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικό, ποὺ τοὺς διέκρινε, ἦταν ἡ ἀναξιοπιστία καὶ ὁ ἀμοραλισμός, ἀφοῦ δὲν σεβάστηκαν οὔτε τίμησαν τὴν ἰδιότητά τους ὡς foederati ἐπιχειρώντας διαρκῶς ἐπιδρομὲς ἐντὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἰδιαίτερα στὴν περιοχὴ τῆς ἄνω Gallia Belgica[6]. Αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς Ρωμαίους νὰ συγκεντρώσουν μισθοφορικὸ στρατὸ Οὔννων ὑπὸ τὸν Ρωμαῖο στρατηγὸ Φλάβιο Ἀέτιο καὶ νὰ καταστρέψουν τὸ Βασίλειο τῶν Βουργουνδῶν, ὅπως προαναφέραμε, τὸ 437.

Τόσο ἡ ἐμμονὴ καὶ ἡ προσκόλληση στὴν αἵρεση εἰς βάρος τῆς Ἀληθείας, ὅσο καὶ ἡ ἀναξιοπιστία εἶναι βασικὰ γνωρίσματα τῆς σημερινῆς Δύσης. Οἱ Βουργουνδοὶ θυμίζουν σὲ πολλὰ τὴν στάση ποὺ ἔχουν τὰ σημερινὰ κράτη τοῦ Λουξεμβούργου, τοῦ Liechtenstein καὶ τῶν Σκοπίων ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ προτεκτοράτα τῶν Ἀτλαντικῶν δυνάμεων. Ὅπως ἤδη θὰ ἔχετε διαπιστώσει τὰ γεωπολιτικὰ παιχνίδια ἀνὰ τοὺς αἰῶνες δὲν ἐμφανίζουν μεγάλες διαφορές. Τὰ πάντα ἐξελίσσονται καὶ διαδραματίζονται κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο σχέδιο καὶ τὴν ἴδια τακτική, ἐνῷ τὸ μόνο ποὺ λίγο διαφοροποιεῖται εἶναι ἡ ἑρμηνεία ἢ ὁ τρόπος ποὺ παρουσιάζονται στὸν ἁπλὸ λαό.

Οἱ Δυτικοὶ οὐδέποτε εἶχαν φαντασία ἢ δημιουργικότητα ἀκόμη καὶ στὰ μοχθηρὰ σχέδια τους καὶ γι' αὐτὸ βλέπουμε τὴν μονότονη καὶ μονόπλευρη ἐπανάληψη τῆς τακτικῆς τους στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Αὐτὸ στερεῖ ἀπὸ ὅλους μας τὴν δικαιολογία πὼς ξεγελαστήκαμε ἢ παρασυρθήκαμε. Ἰδιαίτερα οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποὺ γεννηθήκαμε καὶ ἀνατραφήκαμε ἐντὸς τῆς Ἀληθείας, δὲν ἔχουμε καμία δικαιολογία γιὰ τὶς "παρὰ φύσιν" ἐρωτοτροπίες μὲ τὴν Δύση καὶ κυρίως γιὰ τὶς ἀνώφελες καὶ συνάμα ἐπικίνδυνες προσπάθειες "διαλόγου" μὲ τὴν πλάνη.

Μ.Β.

Σημειώσεις:

1. Τὸ πέμπτο μεγαλύτερο νησὶ τῆς Δανίας. Βρίσκεται στὴ Βαλτικὴ θάλασσα, ἀνατολικὰ τῆς Δανίας, νότια τῆς Σουηδίας, βορειοανατολικὰ τῆς Γερμανίας καὶ βορειοδυτικὰ τῆς Πολωνίας. Ἔχει ἔκταση 588,1 χλμ καὶ πληθυσμὸ 40.215 κατοίκους. Πρωτεύουσα καὶ μεγαλύτερη πόλη τοῦ Bornholm εἶναι τὸ Ronne μὲ 13.568 κατοίκους.

2. Σημερινὸ Mainz ποὺ βρίσκεται στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ρήνου, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἕνωση μὲ τὸν παραπόταμο Main (Μάιν).

3. Σημερινὴ Worms ποὺ εἶναι κτισμένη στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ρήνου καὶ ἀποτελεῖ ἕνα σημαντικὸ λιμάνι.

4. Ἱστορικὴ περιοχὴ τῆς Γαλλίας ποὺ καταλαμβάνει τὸ βόρειο τμῆμα τῶν Γαλλικῶν Ἄλπεων. Στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 4ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἦταν γνωστὴ ὡς Σαπαυδία ἢ Σαβαυδία, ἀπὸ ὅπου τελικὰ προῆλθε ἡ σημερινή της ὀνομασία ποὺ πρωτοεμφανίστηκε τὸν 9ο αἰῶνα.

5. Στὰ λατινικὰ σημαίνει ὁμόσπονδοι.

6. Ἡ Βελγικὴ Γαλατία ἦταν Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶναι τὸ νότιο μέρος τῆς Ὁλλανδίας, τὸ Βέλγιο, τὸ Λουξεμβοῦργο, ἡ Βορειοανατολικὴ Γαλλία καὶ ἡ Δυτικὴ Γερμανία. Ὁ ἰθαγενὴς πληθυσμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλατίας ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα μεῖγμα Κελτῶν καὶ Γερμανικῶν φυλῶν, ποὺ συχνὰ συναντῶνται ὡς Βέλγοι.

Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (†)*

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΚΑΙ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Νικοδήμου Γ. Ἀεράκη***

«Ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. ε΄, 19).

ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ εἴκοσι καὶ ἐξ ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου καὶ πολυσεβάστου Γέροντός μας π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, τοῦ πρακτικοῦ καὶ θεωρητικοῦ, ἀκεραίου καὶ ἀκριβοῦς, βιωματικοῦ καὶ διδακτικοῦ, ἁγιογραφικοῦ καὶ ἁγιοπατερικοῦ, τοῦ διαυγοῦς καὶ κρυσταλλίνου, τοῦ μεγάλου καὶ ταπεινοῦ, τοῦ ἄκρως φιλοστόργου ἡμῶν πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ Γέροντος, τοῦ ὄντως μιμητοῦ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου σήμερον τελοῦμεν τὸ ἱερὸν μνημόσυνον.

Οἱ ἀνωτέρω χαρακτηρισμοὶ ἀποκαλύπτουν τὸν χριστοποιημένον καὶ «ἀφωμοιωμένον τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ» (Ἑβρ. ζ΄,3) ἄνθρωπον, τὸ τέλειον πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα χριστιανοῦ καὶ κληρικοῦ π. Ἐπιφάνιον. Ἠδύνατο ὁ Γέροντας νὰ λέγῃ πρὸς τὰ τέκνα του, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας «μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ», διότι βαθύτατα ἐβίου τὸν τοῦ Ἀπ. Πέτρου λόγον «ὅτι... Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ». Ὄντως ἠκολούθει τὰ ἴχνη τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας καὶ ἀφῆκεν εἰς ἡμᾶς ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν χριστοτερποῦς καὶ θεοειδοῦς πολιτείας.

Ἡ ἀνάλυσις τῶν ἀνωτέρω χαρακτηρισμῶν τοῦ Γέροντός μας θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην ὅλων τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς του καὶ μεγάλως θὰ οἰκοδομήσῃ τὰς ψυχάς μας.

α΄) Πρακτικὸς καὶ θεωρητικός. Πρακτικὸς εἰς τὴν νηπτικὴν καὶ ἀσκητικὴν Ὀρθόδοξον βιωματικὴν σημαίνει τὸν πιστόν, ὅστις δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς χάριτος καὶ διὰ πολλῆς ἀσκήσεως καθαίρει ἑαυτὸν ἐκ τῶν παθῶν, καταστολίζεται δὲ διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ ἐξομοιοῦται πρὸς τὸ αἰώνιον πρότυπον ζωῆς τελείας, τὸν Χριστόν μας. Ὁ π. Ἐπιφάνιος παιδιόθεν ἐμυήθη εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν καὶ ἐτήρησεν ἄχρι τέλους τῆς ζωῆς του τὸν τοῦ Ἀπ. Παύλου λόγον «ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ» (Α΄Κορ. θ΄, 27). Ἔζη ἐν μέσαις Ἀθήναις ὡς αὐστηρότατος ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου. Αἱ νηστεῖαι, αἱ ἀγρυπνίαι, αἱ ποικίλαι ἀσκήσεις καὶ ταλαιπωρίαι τοῦ σώματος χαρακτηρίζουν τὴν καθόλου ἀσκητικήν του πολιτείαν καὶ τὸν ἀναδεικνύουν πρακτικὸν ὑπὸ τὴν νηπτικὴν τοῦ ὅρου ἔννοιαν.

Θεωρητικὸς χαρακτηρίζεται ὁ κεκαθαρμένος καὶ διὰ τῶν ἐναυγάσεων τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος ἀξιωθεὶς τῆς γνώσεως τῶν θείων καὶ ὑπερκοσμίων Μυστηρίων τῆς πίστεώς μας. Ὁ Γέροντάς μας διὰ τῆς ἐναρέτου καὶ καθαρᾶς βιοτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς του κατηξιώθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θεῖον γνόφον θαβωρικῶς καὶ νὰ μυηθῇ τὰ ἄῤῥητα μυστήρια. Ὡς πεφωτισμένος ἄνωθεν ἠδύνατο νὰ ἀποκαλύπτῃ τοῖς ἀμυήτοις τὰς θείας ἀληθείας καὶ νὰ συλλέγῃ εἰς τὴν πνευματικὴν του σαγήνην τοὺς μετ' αὐτοῦ διαλεγομένους.

β΄) Ἀκέραιος καὶ ἀκριβής. Ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου «ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἄμωμα μέσον γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ» (Φιλ. β΄, 16), ἐδόνει τὴν ἄμωμον ὕπαρξιν τοῦ π. Ἐπιφανίου καὶ διεφύλαξε διὰ βίου τὴν ἀπόλυτον ἀκεραιότητα τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος του. Ἄλλως τε ὁ πειθαρχῶν τυφλῶς εἰς τὰ θεῖα προστάγματα, ἐτήρει τὸ τοῦ Κυρίου λόγιον «γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί» (Ματθ. ι΄, 16). Οὕτως οἱ πάντες διετίστουν ὅτι ἐφήρμοζε τὸ τοῦ Παύλου «θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν» (Ρωμ. ιστ΄, 19).

Ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῆς ὅλης πολιτείας του ἐξεφράζετο διὰ τῆς ἀκριβείας τῶν θέσεων, λόγων, τοποθετήσεων καὶ τῆς ὄντως πρωτοφανοῦς συνεπείας του εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου του.

γ΄) Βιωματικὸς καὶ διδακτικός. Προμετωπίδα τῆς ὅλης του πολιτείας ὑπῆρξεν ὁ κυριακὸς λόγος «Ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ἠγωνίζετο νὰ τηρῇ ὅλον τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἦτο αὐστηρὸς εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἐθαύμαζε τὸν τοῦ Θεανθρώπου λόγον «τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;» (Ἰωάν. η΄, 46) καὶ ἐπεμελεῖτο τῆς ψυχῆς του, «πράγματος ἀθανάτου» (Βασίλειος) κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ θείου Παύλου «μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε» (Φιλ. β΄, 12). Ἡ βιοτὴ τοῦ Γέροντος ὡς θεῖος μαγνήτης προσείλκυε τὰς ψυχὰς πλησίον του καὶ εἶπα ὁ λόγος του μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας καθωδήγει αὐτὰς νυμφαγωγικῶς πρὸς τὸν μόνον Νυμφίον τῶν ψυχῶν, τὸν Χριστόν μας. Οἷος ὁ λόγος του τοιοῦτος καὶ ὁ βίος του, καὶ οἷος ὁ βίος του τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος του. Κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον «πρᾶξις θεωρίας ἐπίβασις». Ἡ ἁρμονικὴ ταύτη συμφωνία λόγων καὶ βίου ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Γέροντος ἀνέδειξε τοῦτον ἰσάξιον τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

δ΄) Ἀγιογραφικὸς καὶ ἁγιοπατερικός. Ὁ Γέροντας κατεῖχεν ἄριστα τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν ἁγιοπατερικὴν γραμματείαν. Ἡ διδαχὴ καὶ τὰ κείμενά του ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὅλα τὰ θαυμαστὰ ἐπιχειρήματά του κατωχειροῦντο εἰς τὴν Βίβλον καὶ εἰς τὰ κείμενα τῶν Ἁγ. Πατέρων. Ἀκούων τις τὸν Γέροντα ἠσθάνετο τὴν αὔραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπελάμβανε τὴν χάριν τῶν Κυριακῶν καὶ Ἀποστολικῶν λόγων. Δι' ὅλης τῆς διακονίας του κατεδείκνυε τὴν θέσιν του ὅτι Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἁγιογραφικὴ καὶ ἁγιοπατερικὴ παράδοσις. Ἔλεγε τὸ τῶν Προφητῶν «τάδε λέγει Κύριος». Ἐτόνιζε τὴν κυριακὴν ἀλήθειαν «ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου. ἕως ἂν πάντα γένηται» (Ματθ. ε΄, 18). καὶ τὸν φοβερὸν λόγον «ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ.ε΄, 19).

ε΄) Διαυγὴς καὶ κρυστάλλινος. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Γέροντος ἦτο διαυγὴς καὶ κρυστάλλινος. Ὅλοι εἴχομεν διαπιστώσει ὅτι τὸ στόμα τοῦ π. Ἐπιφανίου ἦτο ἡ θύρα τῆς καρδίας του. Ὁ λόγος τοῦ στόματός του ἦτο τὸ περιεχόμενον τῆς καρδίας του. Ἐγνωρίζαμεν ἅπαντες ὅτι ἔλεγε ὅ,τι ἐπίστευε καὶ ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἐκρύπτετο ὄπισθεν τῶν λόγων του. Δὲν ἐχρησιμοποίει πλάγιον λόγον καὶ διπλωματικὴν γλῶσσαν. Ἡ καρδία καὶ τὸ στόμα του ἦτο διαυγὴς καὶ κρυσταλλίνη.

στ΄) Μεγάλος καὶ ταπεινός. Ὁ Γέροντας διά τε τὰ ἔκτακτα διανοητικὰ καὶ πνευματικά του χαρίσματα καὶ διὰ τὸν ἐξόχως ἄριστον καὶ ἐνάρετον χαρακτῆρά του ἦτο ὄντως εἷς τῶν μεγάλων τῆς ἐποχῆς μας ἀνδρῶν. Παρὰ ταῦτα ἐκρυπτεν ἑαυτὸν καὶ ἐνεφανίζετο ὡς εἷς ταπεινὸς καὶ ἁπλοϊκὸς πρεσβύτερος. Τὸ ταπεινόν του φρόνημα καὶ ἡ παράκλησίς του «μνημονεύετε Ἐπιφανίου ἀναξίου πρεσβυτέρου» ἔδιδον τὸ στίγμα τῆς μεγαλωσύνης του καὶ τῆς ἁγιότητός του. Ἠγάπησε τὸ «λάθε βιώσας» καὶ τὸ περιπόθητόν του περιθώριον. Ἀπέφυγε τὰς ὑψηλὰς θέσεις καὶ τὰ ἀξιώματα καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀποποιηθῇ τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμόν.

«Ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». (Ματθ.ε΄, 19).

Ἀδελφοί μου!

Ὅτε χειροτονηθεὶς ἀνεχώρουν ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς ἀνάληψιν καθηκόντων εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀποχαιρετῶν τὸν Γέροντα εἶπον πρὸς αὐτόν· «Γέροντα μοῦ κάνατε τὸ πιὸ μεγάλο κακὸ στὴ ζωή μου!». Ἀπόρησε καὶ εἶπέ μοι· «Τί κακό σοῦ ἔκανα;». Καὶ τότε εἶπον εἰς τὸν Γέροντα «ὅπου καὶ ἂν πάω δὲν θὰ βρῶ ΕΠΙΦΑΝΙΟΝ καὶ θὰ ταλαιπωρηθῶ!!!» Μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν δύναμαι νὰ δηλώσω ὅτι εἰς την πορείαν μου δὲν συνήντησα ΕΠΙΦΑΝΙΟΝ, ἤτοι κληρικὸν πρακτικὸν καὶ θεωρητικόν, ἀκέραιον καὶ ἀκριβῆ, βιωματικὸν καὶ διδακτικόν, ἁγιογραφικὸν καὶ ἁγιοπατερικόν, διαυγῆ καὶ κρυστάλλινον, μεγάλον καὶ ταπεινόν, ἀληθῆ καὶ γνήσιον πατέρα καὶ ὁδηγόν.

Ταπεινῶς ἐξαιτοῦμαι τὰς πρὸς Κύριον λιτὰς τοῦ Γέροντος διὰ τὴν εὐτέλειάν μου καὶ δι' ὅλους Ὑμᾶς τοὺς τιμῶντας τὴν πανευκλεῆ μνήμην του. ΑΜΗΝ.

* Ἐπμνημόσυνος ὁμιλία ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς κοιμήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ «Τριῶν Ἱεραρχῶν», Μενάνδρου 4, 22-11-2015.

Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος

Τὴν 10ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Πιστοὶ εἰς τὸν ἀληθινὸν καὶ καλὸν Θεόν μας

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 15ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1. Σήμερα, ἀδελφοί χριστιανοί, θά σᾶς ἑρμηνεύσω τόν 15ο Ψαλμό. Ὁ Ψαλμός αὐτός ἐπιγράφεται «στηλογραφία τῷ Δαβίδ». Εἶναι ἕνα ὡραῖο κείμενο, σάν ἕνας στῆλος, σάν ἕνας ἀνδριάντας, πού παρουσιάζει καί κηρύττει τήν ἀκλόνητη πίστη τοῦ Δαβίδ στόν ἀληθινό Θεό. Καί ἀκόμη ὁ Ψαλμός αὐτός παρουσιάζει τά ὡραῖα βιώματα καί σκιρτήματα τοῦ Δαβίδ ἀπό τήν πίστη αὐτή στόν Θεό.

Ὅπως διαβάζουμε στήν Παλαιά Διαθήκη (βλ. Α΄ Βασ. 26,12) ὁ Δαβίδ διωκόμενος ἐπλανᾶτο στήν ξένη χώρα καί ζητοῦσε φιλοξενία μεταξύ τῶν ἀλλοθρήσκων. Ὅπως δέ τό καταλαβαίνουμε, πολλές φορές ὁ Δαβίδ θά ἐνοχλεῖτο ἀπό τούς ἀλλοπίστους, γιά νά ἀρνηθεῖ τόν δικό του Θεό, τόν Γιαχβέ, καί νά λατρεύσει τούς δικούς τους θεούς καί νά προσφέρει θυσία σ' αὐτούς. Αὐτή πρέπει νά εἶναι ἡ κατάσταση, στήν ὁποία μᾶς μεταφέρει ἐδῶ ὁ Ψαλμός μας.

Ὁ Δαβίδ ἀρχίζει λέγοντας τρεῖς φορές τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως φαίνεται στό πρωτότυπο Ἑβραϊκό κείμενο, ὀνομάζει τόν Θεό μέ διάφορες ὀνομασίες: Ἔλ, Γιαχβέ καί Ἀδωναϊ. Δέν λέει τήν γενική ὀνομασία «Θεέ», πού τήν λένε καί οἱ ἄλλοι λαοί, γιά τούς δικούς τους ψεύτικους θεούς, ἀλλά λέει τά ὀνόματα τοῦ δικοῦ του ἀληθινοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ξεχνάει τόν Θεό του. Ἀπό τήν ἀρχή ὁ Δαβίδ, σ' αὐτούς τούς ἀλλόθρησκους, πού τόν προτρέπουν νά ἀλλάξει τήν πίστη του, τούς λέγει ὅτι ὁ Γιαχβέ, ὁ Θεός του, Αὐτός εἶναι ἡ ἐλπίδα του (στίχ. 1) καί Αὐτός εἶναι ὁ Κύριός του: «Εἶπα τῷ Κυρίῳ μου: Κύριός μου εἶ σύ» (στίχ. 2).

2. Στήν συνέχεια ὁ Δαβίδ παρουσιάζει τόν Θεό του, γιά νά δείξει τήν ἀνωτερότητά Του ἀπό τούς ψεύτικους θεούς, καί δέν εἶναι λοιπόν δυνατόν νά Τόν ἀρνηθεῖ. Γιά τό Θεό του λοιπόν ὁ Δαβίδ λέγει «τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις» (στίχ. 2). Δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός τοῦ Δαβίδ ἀπό ὑλικές τροφές καί ποτά, ὅπως οἱ θεοί τῶν ἄλλων λαῶν, στούς ὁποίους οἱ λάτρεις τους πήγαιναν μέλι καί γάλα καί κρέατα, γιά νά φάγουν καί νά πιοῦν. Ὁ Θεός τοῦ Δαβίδ ὁ ἀληθινός, εἶναι πνεῦμα, καί λοιπόν, «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» Αὐτόν (Ἰωάν. 4,24).

3. Ὅτι ὁ Θεός τοῦ Δαβίδ εἶναι ἀληθινός φαίνεται καί ἀπό τό ὅτι εἶναι σωστοί καί ἀληθινοί ὅσοι Τόν λατρεύουν. Εἶναι ἅγιοι! Ἡ πίστη τοῦ Δαβίδ βγάζει θαυμαστούς ἁγίους. «Τούς ἁγίους τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος» (στίχ. 3), λέγει ὁ Ψαλμός. Βέβαια καί οἱ ἅγιοι ἔχουν δυσκολίες στήν ζωή τους καί αὐτοί ἔχουν ταλαιπωρίες καί ἀσθένειες· καί μάλιστα λέγει ὁ Ψαλμωδός μας ὅτι «ἐπληθύνθησαν αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν». Ὅμως μέ τήν ἁγιότητά τους τά ξεπερνᾶνε ὅλα γρήγορα. Γι' αὐτό παρακάτω λέγει ὁ ψαλμωδός «μετά ταῦτα ἐτάχυναν»· οἱ ἀρρώστιες «ἐτάχυναν» (στίχ. 4). Ξεπεράστηκαν γρήγορα μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, γιατί «τοῖς ἁγίοις τῆς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος» (στίχ. 3).

4. Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Δαβίδ εἶναι πιστός στόν Θεό του, λέγει τώρα μέ σταθερότητα ὅτι ποτέ δέν θά πάει στίς συγκεντρώσεις τῶν ἀλλοθρήσκων καί ποτέ δέν θά προσφέρει αἱματηρές θυσίες σ' αὐτές: «Οὐ μή συναγάγω τάς συναγωγάς αὐτῶν ἐξ αἱμάτων». Καί ἀκόμη περισσότερο, ποτέ δέν θά μολύνει τά χείλη του λέγοντας τά ὀνόματα τῶν ψεύτικων θεῶν (στίχ. 4), ὅπως τά ὀνόματα Καμώς, Μολώχ, Βάαλ καί Ἀστάρτη.

5. Παρακάτω στόν Ψαλμό μας, ἀγαπητοί, ὁ Δαβίδ παριστάνεται ὡς πολύ δεμένος μέ τόν Θεό, σάν ἱερέας Του. Καί ὅπως οἱ Λευίτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔλαβαν ὡς κληρονομιά τους τόν Ἴδιο τόν Θεό καί ὄχι μερίδα γῆς (βλ. Ἀριθμ. 18,20. Δευτ. 10,9), ἔτσι λέγει καί ὁ Δαβίδ γιά τόν ἑαυτό του. Λέγει ὅτι «Κύριος μερίς τῆς κληρονομίας μου καί τοῦ ποτηρίου μου» (στίχ. 5). Αὐτή ἡ κληρονομία του μετρήθηκε («σχοινία ἐπέπεσέ με ἐν τοῖς κρατίστοις», στίχ. 6), κληρονομία, τήν ὁποία ἀμέσως παρακάτω τήν ὀνομάζει «κράτιστη» (στίχ. 6). Ὑπέροχη, δηλαδή! Ἀσύγκριτη! Ναί, χριστιανέ μου, δέν ὑπάρχει τίποτε ἀνώτερο καί τίποτε καλύτερο ἀπό τό νά εἶσαι ἀφιερωμένος στόν Θεό. Καί αὐτή ἡ κληρονομία, τό νά εἶσαι δηλαδή τοῦ Θεοῦ, ἔχει καί «ποτήριον». Ἔτσι εἶπε παραπάνω ὁ Δαβίδ: «Κύριος μερίς τῆς κληρονομίας μου καί τοῦ ποτηρίου μου» (στίχ. 5). Ποιό εἶναι αὐτό τό «ποτήριον»; Δέν νομίζετε, χριστιανοί μου, ὅτι ἐδῶ ὁ Ψαλμός μιλάει προφητικά γιά τήν θεία Κοινωνία; Ναί, αὐτό εἶναι! Ὤ, αὐτό τό θεῖο Ποτήρι. «Τό Ποτήριόν Σου, ὦ Θεέ, μεθύσκον μέ ὡσεί κράτιστον»!

6. Μετά ἀπό αὐτά ὁ Δαβίδ δίνει ἱερή ὑπόσχεση ὅτι τόν Θεό του, τόν Γιαχβέ, δέν θά τόν ἀρνηθεῖ ποτέ. Ὑπόσχεται ὅτ

Ἡ «Γένεσις» τοῦ μακ. Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου

3ον.– Τελευταῖον

Γιατί ἡ Ἁγία Γραφὴ ὀνομάζεται καὶ Βίβλος;

Διότι εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν Βιβλίο. Καὶ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχήν, διότι ὁ Θεὸς μίλησε μέσα ἀπ' αὐτὸ στοὺς ἀνθρώπους. Ἑπομένως τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει δύο στοιχεῖα: τὸ ἀνθρώπινο καὶ τὸ θεῖο. Ἀνθρώπινο στοιχεῖο εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ὁποίους μίλησε ὁ Θεός. Θεῖο στοιχεῖο εἶναι μέσα ἀπ' αὐτὸ **ἡ ἴδια ἡ ὁμιλία, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.** Οἱ ἀρνητὲς ὅμως τῆς πίστεώς μας ἀρνοῦνται ἄλλοι **τὸ θεῖο στοιχεῖο** ἐκλαμβάνοντας τὸ κείμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅμοιο πρὸς τὰ ἄλλα κείμενα τῆς ἀρχαιότητας, ἐνῷ ἄλλοι ἀρνοῦνται τὸ **ἀνθρώπινο στοιχεῖο, τὸ ἱστορικὸ** καὶ νομίζουν ὅτι αὐτὸ εἶναι γεμάτο ἀπὸ παραμύθια. (Βλ. σ. 355 στὸ Παράρτημα προβλημάτων…). Σχολιάζοντας τὰ παραπάνω ἁπλά, ἀλλὰ καὶ συστηματικά, δηλ. σαφῆ λόγια τοῦ συγγραφέα μας Πατρὸς Ἰωὴλ θὰ τόνιζα ὅτι γιὰ μὲν τὴν ἱστορικὴ ἀξιοπιστία χρησιμοποίησε τὴν ἀρχαιολογία, ὅπως διακριτικὰ καὶ σύντομα ἐπεσημάναμε στὰ προηγούμενα, γιὰ δὲ τὴ θεοπνευστία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διαμέσου τῶν προφητειῶν βάσει τῶν σκέψεων τοῦ Pascal, **οἱ ὁποῖες** χρησιμοποιήθηκαν καὶ στὴ σ.27, γιὰ νὰ ἀναλυθεῖ λεπτομερειακὰ ἡ προφητεία «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα»: γιοῦ τοῦ πατριάρχη καὶ προφήτη Ἰακώβ, γιατί ὁ Pascal Βλάσιος ὡς καλὸς χριστιανὸς ἀπολογητὴς ἐδίδαξε σωστὰ καὶ ὡς μαθηματικὸς ἄριστος ὅτι ἡ ἄνθηση τῆς βασιλείας τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα θὰ ἄρχιζε ἔπειτα ἀπὸ 800 χρόνια περίπου, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε λεχθεῖ. Ἡ δόξα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ θὰ συνεχιζόταν περίπου 1000 χρόνια καὶ λεπτεπίλεπτα βλέπω ὅτι παρετήρησε ὁ Pascal ὅτι θὰ γινόταν καταστροφὴ ἀνθρώπινη αὐτῆς τῆς δόξας, ἀφοῦ ὁ Ἡρῴδης ἦταν ἄρχοντας, ἀλλὰ Ἰδουμαῖος, δηλ. ἀπόγονος τοῦ Ἡσαῦ καὶ ὄχι τοῦ Ἰακὼβ καὶ τοῦ Ἰούδα, ἐνῷ ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἦταν ἀπόγονος ἀπὸ τὴν ἀειπάρθενο Μαριὰμ ὡς πνευματικὸς ἄρχοντας βασιλιὰς ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ Ἰακὼβ κ.λπ. (Τὰ ἐξηγῶ ὅσο πιὸ ἁπλὰ μπορῶ καὶ κατανοητὰ ἀπὸ πολλὰ σημεῖα τῆς συγγραφῆς τοῦ ἐρευνητῆ μας Πατρὸς Ἰωήλ.) Ἀπορῶ ὅμως γιατί ὁ Pascal δὲν βαφτίστηκε ὀρθόδοξος. Τὸ λέω αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ ἔχουν ἐπιχείρημα οἱ παναιρετικοὶ σημερινοὶ οἰκουμενιστὲς σκανδαλοποιοί.

Νὰ συγκρίνετε τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ποὺ ἐκθέτει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη πρὸς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου τῶν ἄλλων λαῶν συγχρόνων καὶ γειτονικῶν καὶ μεταγενεστέρων, π.χ. τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἄνθος τῆς ἀρχαιότητος

Ἡ σύγκριση αὐτή, σύμφωνα πάντα μὲ τὸν ἐρευνητή μας, δείχνει καθαρὰ τὴν ὑπεροχὴ τῆς Βίβλου καὶ ἑπομένως τὴ θεία πνοή της. Οἱ κοσμογονίες δηλ. **τῶν ἄλλων λαῶν** εἶναι «ἀναμεμειγμέναι», ἀνακατωμένες μὲ τὶς θεογονίες τους. Μάχες, δολιότητες, ἀπάτες, σαρκικοὺς ἡδονισμοὺς κάθε εἴδους βλέπουμε στὶς κοσμογονίες καὶ θεογονίες **τῶν ἄλλων λαῶν.** Καὶ μᾶς ἀναφέρει ὁ Πατὴρ Ἰωὴλ 6 παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὄχι μόνον ὑπάρχει μονοθεΐα σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴν πολυθεΐα τῶν **ἄλλων λαῶν,** ἀλλὰ οὔτε καὶ διαμάχη μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου. Ὁ Θεὸς μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά του διατάσσει καὶ γίνεται. Ὁ Θεὸς δὲν φαίνεται μόνον δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος, ἀλλὰ καὶ **ἀνάδοχός του δίνοντας τὰ ὀνόματα τῶν κτισμάτων.** Δὲν γνωρίζουμε ἂν αὐτὴ ἡ λέξη ἀνάδοχος ὑπάρχει σὲ ἄλλα πατερικὰ ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων. Μὲ τὸ ἀνακάτωμα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου στὶς κοσμογονίες τῶν **ἄλλων λαῶν** θὰ 'λεγα ὅτι θριαμβεύει ὁ Πανθεϊσμός. Τόνισα τὴ φράση ἄλλων λαῶν, γιὰ νὰ δείξω πόσο ἀκατήχητοι εἶναι οἱ σημερινοὶ ἀριστεροὶ πολιτικοί, ποὺ μαγεύουν καὶ μαγεύονται μὲ τὴ λέξη **λαός…** Οἱ ἄλλοι πολιτικοὶ ἔχουν ἄλλες παγίδες καὶ ἄλλα ἀγκίστρια… Προηγούμενα ἀναφέρθηκα στὴν αἱρετικὴ ἀντορθόδοξη ἀνθρωπολογία τοῦ Ν. Καζαντζάκη. Τὸ θεμελιῶδες ἔργο του Ἀσκητική. Salvatores Dei [!!!] ἐθεωρήθη ἀπὸ ἐλβετικὴ ἐφημερίδα ὡς τὸ κατὰ Καζαντζάκην Νέον Εὐαγγέλιον… Οὐδέποτε ὁ ἴδιος τὸ ἀνεκάλεσε ἢ τὸ ἀπεκήρυξε ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Ὁ πατὴρ Ἐπιφάνιος ὡς πνευματικὸ τέκνο τοῦ πατρὸς Ἰωὴλ μὲ δύναμη καὶ σθένος ἔγραψε ἐναντίον τοῦ Ν.Κ. καὶ τοῦ ἔργου του. Καὶ ὁ γράφων ἤμουν ἕτοιμος ὡς φιλόλογος νὰ συγγράψω φιλοσοφικὴ διδακτορικὴ διατριβὴ μετὰ ἀπὸ προβολὴ σχετικῆς πρότασης στὸν τότε πρύτανη Θ. Πελεγρίνη, ὁ ὁποῖος μὲ παρέπεμψε σὲ μία καθηγήτρια Φιλοσοφίας, ποὺ τελικὰ δὲν δέχτηκε. Βλέπετε: δὲν τοὺς συμφέρει οὔτε καὶ μὲ φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ κριτήρια ἡ ἀνάλυση καὶ ἡ ἑρμηνεία τῆς κοσμογονίας καὶ θεογονίας τοῦ αἱρεσιάρχη Ν. Καζαντζάκη. Μὲ αὐτὸ τὸ θέμα θὰ ἀσχοληθεῖ ἡ οἰκουμενικὴ σύνοδος τοῦ 2016, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίζονται οἱ ὑπὸ ἀνέμων σαλευόμενοι κάλαμοι; (ΘΕΜΑ: ΝΕΕΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ). Τώρα, ἀπὸ τὸν Ἰουν. – Σεπτ. – Ὀκτ. '15 μάχομαι μετὰ ἀπὸ συγκεκριμένη πρόταση σὲ κάποιο πανεπιστήμιο νὰ συγγράψω μία φιλολογικὴ διατριβὴ γιὰ τὴν λογοτεχνικὴ πεζογραφία **καὶ τὸν Ὀρθόδοξον Τύπον τοῦ 1961 – 1966,** κι ἐνῷ μοῦ εἶπε ὁ εἰσηγητὴς καθηγητὴς ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε σὲ μία ἑβδομάδα, πέρασε παραπάνω ἀπὸ ἕνας μήνας!...

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Κτενᾶ****, φιλολόγου*

Οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ – Εὔα φαίνονται ἁπλὸ παραμύθι;

«Καὶ ὅμως! Δὲν ὑπάρχει **λαός,** ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ τὸν πυρῆνα τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων:» (σ.357) Βλ. στὸ ἔργο τοῦ Feldmann: *Paradies und Sundenfall.*

Ὄχι μόνο οἱ ἐσωτερικὲς ἰδέες τῆς πτώσης τῶν πρωτοπλάστων εἶναι κοινὸ κτῆμα **ὅλων τῶν λαῶν,** ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ μορφή: τὸ δέντρο, τὸ φίδι, οἱ ἀπατηθέντες. (Βλ. βαβυλωνιακὸ κύλινδρο… σφραγίδα τῆς Λάχης στὴν Ἰουδαία… καὶ γενικὰ παραστάσεις δέντρων…)

Πόσο μὲ συγκινεῖ ἡ φρασεολογία τοῦ πατρὸς Ἰωὴλ γιὰ τὸν ἄξιο ρόλο τῆς φιλολογίας καὶ λογοτεχνίας, π.χ.

1. «Ἡ ὀργὴ δὲ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ ἐκδηλοῦται **εἴς τινας διηγήσεις** κατὰ τρόπον συγκεκριμένον (…)» (σ.358)

2. «Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ αὐτὴ ὁμοιότης τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων πρὸς τὰς **ἄλλας διηγήσεις** τῶν ἄλλων λαῶν δὲν ἀποδεικνύουν κοινὴν πηγήν, ἀρχαιοτάτην ἐξ ἧς ἤντλησαν οἱ διάφοροι λαοὶ τὴν **διήγησιν ταύτην;».**

Πῶς ἀποδεικνύεται ἡ ἱστορικότης καὶ ἡ ἀρχαιότης τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Βίβλου;

Ὁ πατὴρ Ἰωὴλ ἀξιοποίησε καλῶς τοὺς νόμους τοῦ κώδικα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Βαβυλώνας Χαμουραμπὶ τοῦ 2000 π.Χ. γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς Σάρρας πρὸς τὴν Ἄγαρ καὶ γιὰ τὶς 2 συζύγους τοῦ Ἰακώβ: τὴ Ραχὴλ καὶ τὴ Λεία (Ἦταν ἀδελφές). Μὲ λεπτομέρειες καὶ λογικὴ ὁ π. Ἰωὴλ διέκρινε καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο: Τὸ Λευϊτικὸ στὸ 18:18 ἀπαγόρευε τὸν γάμο ἑνὸς ἄνδρα μὲ δύο γυναῖκες. Τί σημαίνει αὐτό; Ἀντίφαση; Ὄχι. Γιατί ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων τοῦ Λευϊτικοῦ ἔγινε μετὰ τὸ 1500 π.Χ., ἐνῷ ὁ νόμος τοῦ Χαμουραμπὶ ἐπέτρεπεν αὐτὸν τὸν γάμο. (2000 – 1800 π.Χ.) Καὶ εἶχε συμπεράνει ὁ πατὴρ Ἰωὴλ ὅτι τὰ περὶ τῶν Πατριαρχῶν στὴ Γένεση γράφτηκαν πρὶν τὸ 1500 π.Χ. καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ 1900 π.Χ. μέχρι τὸ 1800, ὁπότε ἐλλείψει τοῦ Ἑβραϊκοῦ νόμου οἱ Πατριάρχες τελοῦσαν ὑπὸ τὸν νόμο τοῦ Χαμουραμπὶ σὲ ζητήματα ποὺ δὲν ἔθιγαν τὴν πίστη τους στὸ Θεό. **Νὰ μὴ λησμονοῦμε** ὅτι ὁ Ἀβραὰμ πρὶν ἔλθει στὴν Παλαιστίνη ἦταν στὴ **βαβυλωνιακὴ** πόλη Οὔρ. Μὲ λεπτομέρειες πάλι ἀποδεικνύεται ἡ ἀκρίβεια τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωσήφ, ἄρα τῆς Βίβλου. (βλ. σ.362-363) Προσοχὴ-Προσοχή: Νὰ μὴ συγχέουμε τὴν προϊστορία τῆς ἀνθρωπότητας μὲ τὴν ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Μωυσῆ συγκρότηση τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους.

«Ἡ Μωσαϊκότητα τῆς Πεντατεύχου»

Τὸ Πρόβλημα 2ον (σσ. 397 – 408) «ἡ μωσαϊκότητα τῆς πεντατεύχου» δόθηκε νὰ ἐπιλύσει μὲ τὰ ἴδια ὅπλα τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος (ὁ κατοπινὸς ἱεραπόστολος τῆς Ἀφρικῆς)

- Τί ἐπεσήμανε κριτικά, ἱστορικὰ καὶ συστηματικὰ ὁ μελετητὴς ἀείμν. Χρυσόστομος;

- Ἡ γενικὴ καὶ σκληρὴ ἐπίθεση κατὰ τῆς μωσαϊκότητας ἄρχισε τὸν 16ο αἰῶνα ἀμέσως μετὰ τὴν «Ἀναγέννηση» καὶ τὴν ἔκρηξη τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ἔτσι ξεφύτρωσαν δύο πλατειὲς φιλοσοφικὲς σχολές, ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ὁ δεΐσμός. Γνωστὲς σὲ ὅλους μας οἱ ἀπόψεις αὐτές. Κατὰ τὸν 17ο αἰώνα ἀρνήθηκαν τὴ μωσαϊκότητα ὁ Ἄγγλος Hobbes καὶ ὁ Ἰουδαῖος Spinoza κατὰ τὸν 17ο αἰώνα. Ἡ πολεμικὴ ἐξακολούθησε ὅλον τὸν 18ο αἰώνα καὶ κορυφώθηκε τὸν 19ο αἰώνα μὲ τὴ σχολὴ τῶν Baur, Bauer καὶ Welhausen.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φιλοσοφικὲς προϋποθέσεις τους οἱ ἀρνητὲς ἐρεύνησαν νὰ βροῦν **στηρίγματα τῆς ἄρνησής τους** στὰ ἐσωτερικὰ περιεχόμενα ἐντὸς τῶν βιβλίων τῆς πεντατεύχου καὶ σὲ ἐξωτερικὰ ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἀλλοῦ.

Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος συστηματοποίησε αὐτὰ τὰ στηρίγματα ὡς ἑξῆς: α) Ἀφοῦ **κατὰ τὸν Δεΐσμὸ** ἀποκλείεται κάθε ἀποκάλυψη καὶ θαυματουργικὴ παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, ἄρα πρέπει ΚΑΙ ἡ ἰσραηλιτικὴ θρησκεία, νὰ πέρασε **τὴν ἐξέλιξη** τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Ἀπὸ τὶς ἀτελέστερες ἐκδηλώσεις τοῦ φετιχισμοῦ καὶ τοῦ ἀνιμισμοῦ ἀνέβηκε στὶς κάπως τελειότερες τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ ἑνοθεϊσμοῦ, γιὰ νὰ φτάσει κατὰ τοὺς χρόνους τῶν προφητῶν (800 π.Χ.) στὴν ψηλότερη μορφὴ τῆς μονοθεΐας. Ἀδύνατο λοιπὸν ἡ πεντάτευχος, ἀποκλειστικὰ μονοθεϊστική, νὰ γράφτηκε πρὶν τὸ 800 καὶ μάλιστα στὴν τόσο ἀρχαία ἐποχὴ τοῦ Μωυσῆ (1400 π.Χ.).

Σκεφθεῖτε, συνορθόδοξοι, σοβαρὰ ὅτι οἱ τελευταῖοι 5-6 ὑπουργοὶ Παιδείας εἰς τὴν Ἑλλάδα μᾶς ὁδηγοῦν μὲ τὸ ζόρι νὰ γίνουμε Δεϊστὲς ἢ Θεϊστὲς μὲ τὶς θρησκειολογίες καὶ τὶς ἱστορίες τῶν Θρησκευμάτων» ὡραία ἐξέλιξη: Νὰ πᾶμε πίσω 5 αἰῶνες!!!

β) Δεύτερο στήριγμα τῶν ἀρνητῶν **τοῦ ὀρθολογισμοῦ** ἦταν ὅτι τότε δὲν ὑπῆρχε γραφὴ καὶ ἄρα ὁ Μωυσῆς δὲν μποροῦσε νὰ γράψει.

γ) Στὰ μετὰ τὴν πεντάτευχο βιβλία (Ἰ. Ναυῆ, Κριταί, Βασιλεῖαι) παρατηρεῖται λατρεία καὶ διατάξεις ἀντίθετες πρὸς τὶς τῆς πεντατεύχου. Ἄρα ἔβγαζαν τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτὴ τότε δὲν ὑπῆρχε ὡς νόμος.

δ) Ἡ πεντάτευχος γράφτηκε σὲ τρίτο πρόσωπο ὡς πρὸς τὸν Μωυσῆ.

ε) Ἐντὸς τοῦ κειμένου τῆς πεντατεύχου ὑπάρχουν τεμάχια ποὺ ἀνήκουν σὲ ἐποχὴ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μωυσῆ.

στ) Ἄρα κατὰ τοὺς ὀρθολογιστὲς ἡ πεντάτευχος δὲν γράφτηκε ἀπὸ τὸν Μωυσῆ (ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες νομικὲς διατάξεις) Μὲ βάση τὴν ὀνομασία τοῦ Θεοῦ ὡς Ἐλοχεὶμ καὶ ὡς Γιαχβὲ οἱ ὀρθολογιστὲς ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα γιὰ δύο ἄγνωστους **συγγραφεῖς:** τὸν Ἐλοχιμιστὴ καὶ τὸ Γιαχβιστὴ (ἀπὸ τὸν 9. μέχρι τὸ 650 π.Χ.) Οἱ δύο αὐτοὶ συγγραφεῖς συνενώθηκαν στὸ τέλος τοῦ 6ου αἰώνα καὶ ἔτσι μὲ τὸ Δευτερονόμιο ἀποτελέστηκε ἡ τρίτη πηγή. Τέλος, γιὰ τὴ λατρεία ἀπὸ τὸ 550 – 450 ἀναπτύχθηκε ὁ Ἱερατικὸς Κώδικας κι ἔτσι οἱ πηγὲς ἔγιναν τέσσαρες. Τελικὰ οἱ σπουδαιότεροι ἀρνητὲς συμφώνησαν ὅτι ἡ πεντάτευχος ἦταν ἔργο πολλῶν συγγραφέων διαφόρων ἐποχῶν, ποὺ συναρμολογήθηκε ἐπὶ τοῦ Ἔσδρα μετὰ τὴ γνωστή μας αἰχμαλωσία…

Ὁ Πατὴρ Χρυσ. Παπασαραντόπουλος διαθέτοντας τὴν ἴδια διαύγεια καὶ τὸ ἴδιο σθένος μὲ τὸν φίλο συνεργάτη Πατέρα Ἰωὴλ ἀπάντησε **νικηφόρα** μὲ τὰ ἴδια ὅπλα τῶν ἐπιχειρημάτων στοὺς ἀρνητές. (σσ. 400 – 402). Ἐπίσης, πρόσθεσε μαρτυρίες καὶ τεκμήρια ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. (σσ. 402 – 407). Συμπέρασμα (σσ. 407 – 408). Ἀπὸ τὴ σ. 408 – 460 ἀναφέρονται πρὸς λύση ἄλλα 18 προβλήματα μὲ σχετικὲς λύσεις καὶ τέλος στὶς σσ. 461 – 462 ὑπάρχουν τέσσαρες κριτικὲς τοῦ ἀειμν. Καθηγητῆ Παναγιώτη Μπρατσιώτη. –

Πόση ἔνταση καὶ ποιότητα κάλυψαν ἡ παράφραση τοῦ κειμένου τῆς Γενέσεως μὲ τὰ ὑποσελίδια πολὺ σημαντικὰ σχόλια, ποὺ φυσικὰ βοήθησαν στὴν παράφραση; (Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιμελήθηκε καὶ τὰ διόρθωσε τυπογραφικὰ δωρεὰν ὁ ἀείμνηστος Πατὴρ ἡμῶν Ἐπιφάνιος Ἰ. Θεοδωρόπουλος)

-Ἀπὸ τὴ σ. 33 μέχρι τὴ σ. 354.

Ἡ ποιότητα ὅμως εἶναι γιγάντια καὶ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ Ἡρακλῆ: τοῦ Πατρὸς Ἰωὴλ Γιαννακόπουλου, ὁ ὁποῖος παράλληλα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν Πατέρα Ἰωάννη Σ. Ρωμανίδη ἐπραγματοποίησαν κατὰ τὴν 6. καὶ 7. δεκαετίες τοῦ 20. αἰώνα τὴ μεγάλη στροφὴ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ Θεολογία στὰ Νεοελληνικὰ Πράγματα! Ἔτσι λοιπὸν στὰ ὑποσελίδια σχόλια τῆς παράφρασης τοῦ κειμένου φαίνεται ὁ μέγας πλοῦτος τῶν ἑρμηνευτικῶν ὀρθοδόξων θέσεων καὶ ἀναλύσεων (ἀπαγωγικὴ ἢ παραγωγικὴ μέθοδος καὶ μετὰ ἐπαγωγικὴ πρὸς μίαν ὀρθόδοξη ἀγιοπατερικὴ σύνθεση). Βέβαια τέτοιες ἑρμηνευτικὲς παραφράσεις σὲ καινοδιαθηκικὰ βιβλία καὶ κείμενα ἔκαμαν δεκαετίες πρὶν οἱ δύο μεγάλοι ὀρθόδοξοι δάσκαλοι καὶ θεολόγοι συνιδρυτὲς τοῦ συλλόγου καὶ τοῦ περιοδικοῦ: «Ἀνάπλασις» (1887 – 1921 καὶ 1921 – 1948): † Κωνσταντῖνος Διαλησμᾶς καὶ † Μιχαὴλ Γαλανός! (Ἀκόμη δὲν ἔλαβα ὑπόψη μου τὴ σχετικὴ διδ. διατριβὴ ποὺ ἐκπονήθηκε πρόσφατα στὸ Α.Π.Θ.) Ἐπίσης παραφράσεις ἐποίησαν καὶ οἱ ἄοκνοι καθηγητές: † Ἰωάν. Κολιτσάρας καὶ † Παν, Τρεμπέλας. **Θεωρῶ δὲ ὅτι καὶ ὁ κόσμος τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου μὲ τοὺς δύο Χαραλάμπηδες… Παππούληδές μας, ὅπως τοὺς βιώσαμε, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Παππούλη μας Ἐπιφανίου (:«Ἐλαίῳ Παππούλη», μοῦ ἔλεγε γιὰ τὶς ἐπιτυχεῖς πνευματικὲς συνεργασίες… Ἢ καὶ ἐλέει προσθέτουμε) καὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο κ. Γ. Ζερβὸ καὶ τοὺς συνεργάτες τοῦ Ο.Τ., οἱ ὁποῖοι ἔγραφαν καὶ συγγράφουν σὰν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Σιμωνίδης ὁ Κεῖος καὶ σὰν ὁ ποιητὴς Πίνδαρος, καλλιεργοῦντες καὶ ἐμπλουτίζοντες τὴ νεοελληνικὴ καθημερινὴ γλώσσα μας, πορεύεται (ὁ κόσμος τοῦ Ὀρθόδοξου Τύπου) πρὸς μίαν ἐνιαίαν ἁγιοπατερικὴν οἰκουμενικὴν (ὄχι οἰκουμενιστικὴν αἱρετικὴν) ὀρθόδοξον σύνθεσιν.**

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ ἡ δόξα!!!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὰ περίπτερα

Ὁ Ἅγιος Σάββας

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη*** *(†)*

Ὁ Ἅγιος Σάββας ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία του ἔβαζε ὅρους στὴν ζωή του· ἡσκεῖτο πολύ, διότι ἀκριβῶς αὐτὸ μαρτυρεῖ τὸ περιστατικὸ τοῦτο, ποὺ μνημονεύει τὸ συναξάρι του, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἄλλα βεβαίως, ὅτι, ὅταν εἶδε ἕνα μῆλο ποὺ τοῦ ἄρεσε, θυμήθηκε τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Ἐκκλησία μας «ὡραῖος ἦν εἰς ὅρασιν, καὶ καλὸς εἰς βρῶσιν ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός», καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸν ἔφαγε, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸν ἔβαλε στὰ χέρια του τὸν ἐπάτησε καὶ ἔβαλε ἕνα ὅρο στὸν ἑαυτό του «μὴ φαγεῖν ποτὲ μῆλον».

Δὲν ξέρω ἐὰν καὶ μεῖς προσπαθοῦμε νὰ θέσουμε κάποιους τέτοιους ὅρους, τέτοιες συνθῆκες ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας σὲ διάφορους πειρασμοὺς καὶ σὲ διάφορες δοκιμασίες, ποὺ ἀντιμετωπίζουμε, ὅμως ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Σάββα μᾶς καλεῖ νὰ προσπαθήσουμε καὶ μεῖς νὰ τὸν μιμηθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν βία, σ' αὐτὴ τὴν ἄσκηση, ὅπως ἔκανε καὶ ἐκεῖνος ἐπάνω στὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ «καὶ εἰς κλίβανον πυρὸς εἰσελθὼν ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς μηδὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ τοῦ πυρὸς ἀψαμένων». Τόση ἦταν ἡ καθαρότης τοῦ Ἁγίου Σάββα, τόση ἦταν ἡ Χάρη ποὺ τὸν ἐπεσκίαζε, ὥστε ὅταν κάποια φορὰ μπῆκε μέσα σ' ἕνα φοῦρνο, γιὰ νὰ διασώσῃ πράγματα, ποὺ κινδύνευαν νὰ καοῦν ἀδελφοῦ του συγγνωστοῦ, ἡ χάρη τοῦ Κυρίου, ὅπως τοὺς τρεῖς παῖδες μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός, τὸν διέσωσε καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε· ἐξῆλθε ἀβλαβὴς «μηδὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ τοῦ πυρὸς ἀψαμένου», οὔτε τὰ ροῦχα του δὲν ἄγγιξε τὸ πῦρ.

Αὐτὰ ὅλα ἔγιναν στὴν παιδική του, νεανική, ἐφηβικὴ ἡλικία. Ἐν συνεχείᾳ σὲ ἡλικία δέκα ὀκτὼ χρονῶν παρουσιάζεται στὸν μεγάλο Εὐθύμιο καὶ παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὅσιο Θεόκτιστο. Στὸ κοινόβιο φαίνεται εἶχαν μία τάξη, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νέος, δὲν τὸν κράτησε στὸ μοναστήρι του, διάκριση μεγάλη, ἀλλὰ τὸν ἐνεπιστεύθη στὸν Ὅσιο Θεόκτιστο καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν παρέλαβε ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος, ἀφοῦ πλέον ἦλθε στὴν κανονικὴ ἡλικία.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου εἶχαν ἀρχίσει πολὺ ἐνωρίτερα τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους, ἀλλὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα οἱ ἀγῶνες αὐξάνουν καὶ προχωρεῖ τόσο πολύ, ὅπως μᾶς λέει τὸ συναξάρι του. «Τούτων ἀπάντων οἷς ἐτύγχανε τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἀρετὴν ἐπιλαμβανόμενος καὶ ἀναμανθάνων». Σὰν τὴν μέλισσα ἔπαιρνε ὅ,τι καλὸν ἔβλεπε ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους πατέρας καὶ ἀσκητάς, ὅπως ἦταν ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος καὶ ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος.

Νὰ καὶ κάτι ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ καὶ μᾶς. Νὰ προσπαθοῦμε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν καθένα, ποὺ ἀγωνίζεται τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀσκήσεως νὰ παίρνουμε ὅ,τι καλὸ καὶ γιὰ τὴν δική μας οἰκοδομή.

«Ὃν ὁ μέγας Εὐθύμιος ὁρῶν γιὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτὸν πνευματικὴν κατάστασιν παιδαριογέροντα ἐκάλει». Τόσον προώδευσε, τόσον ἔφθασε σύντομα στὴν πνευματικὴ ὡριμότητα, ὥστε ὁ μέγας καθηγητὴς τῆς ἐρήμου ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος τὸν ὠνόμαζε παιδαριογέροντα. Ἦταν δηλαδὴ παιδὶ ὡς πρὸς τὴν ἡλικία, ἀλλὰ εἶχε νοῦν, φρόνηση γέροντος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι κάτι ποὺ καὶ μεῖς θὰ πρέπῃ κατὰ κάποιο τρόπο νὰ τὸ ἐπιθυμήσουμε καὶ νὰ τὸ ζηλέψουμε, ὥστε ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ σύνεση καὶ ἡ φρόνηση, ὅπως ἐστόλιζε καὶ τὸν Ἅγιο Σάββα.

«Συμπροϊούσης δὲ αὐτῷ τῆς ἡλικίας ἐπηύξανε μᾶλλον τὴν ἀρετήν». Αὐτὸ ποὺ εἴπαμε προηγουμένως, περνῶντας τὰ χρόνια δὲν ἔμενε στάσιμος, οὔτε ὀπισθοχωροῦσε ὁ Ἅγιος Σάββας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπηύξανε τὴν ἀρετή. Τί ὡραῖο πρᾶγμα ὅταν καὶ ἐμεῖς εἴμαστε σὲ θέση κάνοντες ἕνα ἀπολογισμό, ὅταν κλείνῃ ἡ ἡμέρα μας, ὁ μήνας, ὁ χρόνος, νὰ βλέπουμε ὅτι κάτι τέλος πάντων πολεμήσαμε ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας, κάπως προοδεύσαμε πνευματικά, ὅπως προώδευε ὁ Ἅγιος Σάββας.

«Ὅθεν καὶ πολλὰ θαύματα κατειργάσατο καὶ ἀνύδροις τόποις διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξήγαγε». Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν καθαρότητα, τὴν ἁγία ζωή, ὁ Πανάγαθος Θεὸς δίδει δικαίως τὸν μισθόν, δίδει τὴν εὐλογία του καὶ τὴν χάρη του, ὥστε ὁ Ἅγιος νὰ θαυματουργῇ. Πολλὰ καὶ παράδοξα θαύματα ἔγιναν καὶ μάλιστα σὲ γῆ ἄνυδρο νὰ ἐκβάλῃ νερό. Εἶναι τόσο πολύτιμο στὴν περιοχὴ ἐκείνη τῆς Παλαιστίνης, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν μεγίστη Λαύρα καὶ σώζεται ὅπως εἶναι γνωστὸ μέχρι σήμερα.

«Γέγονε δὲ καὶ πολλῶν μοναχῶν καθηγητὴ

Διατί δίδονται εἰς τὰς Στοὰς οἱ φοβεροὶ ὅρκοι;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

1974 καὶ 1984 ἀντιστοίχως.

Ἡ περὶ Θεοῦ (καὶ Ἐωσφόρου) πλήρης μασονικὴ διδασκαλία…

Ὁ τίτλος τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου εἶναι:

«Ἡ ἔννοια τοῦ Μ.Α.Τ.Σ. [τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος-τοῦ Θεοῦ]». Διαβάζουμε ἐκεῖ:

«Ὁ τεκτονισμὸς ἀναφέρει εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ ἐπικαλεῖται κατὰ τὸ ἄνοιγμα καὶ κλείσιμο τῶν ἐργασιῶν του τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος. Ἀλλὰ δὲν δίνει εἰς οὐδένα βαθμὸν τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐννοίας του (…)

Ὁ συμβολικὸς Τεκτονισμὸς [οἱ χαμηλοὶ βαθμοὶ 1-3] **τηρεῖ σκόπιμον ἀοριστίαν σχετικῶς μὲ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν φύσιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος (…) Ἀναγνωρίζει ὅμως καὶ διακηρύττει τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν καθορίζει, ἀλλ' ὀνομάζει Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος (…)**

Ἐὰν ἐπιστήσομεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «Ἀρχιτέκτων» ἴσως παρατηρήσωμεν ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες δὲν δημιουργοῦν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦν ὑπάρχοντα ὑλικά, διευθετοῦντες αὐτὰ συμφώνως πρὸς σχέδιον τὸ ὁποῖον ἔχουν καταρτίσει … [ἐπομένως ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὁ ἐξ ὑπαρχῆς Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος, ἀλλὰ ἁπλῶς ὁ διευθετήσας, ὁ "χτίσας" ὅσα βρῆκε ὑπάρχοντα, τὰ ἀπὸ καιρὸ ἕτοιμα ὑλικά]»!

Καὶ ἡ ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ μασονικὴ διδασκαλία συνεχίζεται φοβερή, ὡς ἀκολούθως:

«…Ἐν τούτοις, πλὴν τῶν ἐπισήμων Τυπικῶν [τῆς Μασονίας, ὅπου ἀναπτύσσονται ἐξωτερικότερα καὶ συνεσκιασμένα τὰ τοῦ Γ΄ βαθμοῦ], **ὑπάρχει καὶ «ἡ πλήρης παράδοσις τοῦ Γ΄ βαθμοῦ»[3], ἡ ὁποία ἀναφέρει πολλὰ καὶ περίεργα. Εἶμαι ὑποχρεωμένος** [ἐπισημαίνει ὁ μεγαλοτέκτων Κωστῆς Μελισσαρόπουλος] **νὰ τὰ ὑπενθυμίσω εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ γνωρίζουν καὶ νὰ τὰ ἐκθέσω εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ ἀγνοοῦν (…).**

Ἀναφέρει λοιπὸν ἡ πλήρης παράδοσις τοῦ Γ΄ βαθμοῦ ὅτι ὁ ἄγγελος τοῦ φωτὸς [ὁ Ἐωσφόρος τῆς πτώσεως ὡς φοβερὸς ὄφις ποὺ ἔφερε τὴν δυστυχία σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα], **τὸ πνεῦμα τοῦ πυρός, ἠράσθη τῆς Εὔας ἤτις ἐνέδωσε εἰς τὸν ἔρωτά του καὶ οὕτως ἐγεννήθη ὁ Κάϊν, ἀπείρως ὑπέρτερος τοῦ Ἄβελ. Ὅτι ὁ Θεὸς Ἀδωναΐ** [ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας μας], **φθονῶν τὸν Κάϊν διὰ τὸ πνεῦμα ὅπερ μετέδωσεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἐβλὶς** [ὁ πατέρας τοῦ Κάϊν, ὁ Ἐωσφόρος, μὲ ἀραβικὸ ὄνομα , ὡς ὄφις], **ἐξώρισε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ἐκ τῆς Ἐδέμ. Ὅτι ὁ ζηλότυπος οὗτος Θεὸς εἶχε ζυμώσει ἰλύν, διὰ νὰ πλάσῃ τὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦ εἶχε δώσει ψυχὴν δουλικὴν** [ὄχι δημιουργήσας αὐτὸν κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ!]. **Ἐφοβεῖτο δὲ** [ὁ Θεός μας!] **τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον ψυχὴν τοῦ Κάϊν** [τοῦ τέκνου τοῦ ὄφεως καὶ τῆς Εὔας!]. **Ὅτι ὁ Κάϊν ἐξωργισθεὶς ἐκ τῆς ἀδικίας τοῦ Ἀδωναΐ, ἐθανάτωσεν τὸν Ἄβελ, ὁ δὲ Ἀδωναΐ, ὁ Θεὸς ὅστις ἔμελλε νὰ πνίξῃ τόσας χιλιάδας ἀνθρώπων εἰς τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐχαρακτήρισε τὸν φόνον τοῦ Ἄβελ ὡς ἔγκλημα ἀσυγχώρητον. Ὅτι ὁ ἀμνησίκακος ἀπόγονος τοῦ Κάϊν** [καὶ τοῦ Ἐωσφόρου] **Χιρὰμ** [=ὁ πατέρας ὅλων τῶν μασόνων, ὅπως γράφουν οἱ ἰδιοι στὸ ἐπίσημο Τυπικὸ τοῦ Γ΄ Βαθμοῦ], **υἱὸς τῶν πνευμάτων τοῦ πυρὸς καταβάλλει ὅλην τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ ἐνεργητικότητα πρὸς οἰκοδόμησιν τοῦ Ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Σολομῶντος ἀνεγείρει εἰς τὸν ἀμείλικτον Θεὸν Ἀδωναΐ, τοῦ ὁποίου τὸ μῖσος καταδιώκει ἀπὸ αἰώνων τὸ γένος τοῦ Κάϊν** [παντὸς ἐωσφοριστοῦ, δηλαδή] **(…) Ὁ Χιρὰμ ἄγεται ὑπὸ τοῦ προγόνου του Τουβαλκάϊν** [ἀπογόνου τοῦ Κάϊν ποὺ εἶναι γιὸς τοῦ Ἐωσφόρου] **ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς** [στὸ κέντρο τοῦ σατανικοῦ κόσμου], **εἰς τὸ κέντρο τῆς γῆς** [εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἐωσφόρου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κάϊν], **ἐκεῖ ποὺ παύει ἡ τυραννία τοῦ φθονεροῦ Ἀδωναΐ** [τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μας!] **καὶ γεύονται τῶν καρπῶν τοῦ δένδρου τῆς Ἐπιστήμης** [δὲν ἐννοοῦν τὴν ἐπιστήμη ὅπως τὴν ἐννοοῦμε συνήθως, ἀλλὰ ἀναφέρονται στὸ δένδρο τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, τοῦ "φωτός" τοῦ σκοτίζοντος κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας!]. **Ὁ Χιρὰμ [ὁ πατέρας τῶν μασόνων, ὡς εἴδαμε] εἰσάγεται εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ πυρὸς** [εἰς τὰ βαθέα τοῦ Σατανᾶ "παπποῦ" του] **καὶ ὁ Τουβαλκάϊν** [πρόγονος τοῦ Χιρὰμ καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἐωσφόρου] **τοῦ ἐξηγεῖ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ταπεινὰ πάθη τοῦ Ἀδωναΐ, τοῦ μισοῦντος τὸ πλάσμα του** [ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!] **καὶ καταδικάσαντος αὐτὸ νὰ ἀποθνῄσκῃ (…) Τέλος ὁ Τουβαλκάϊν** [ἀπόγονος τοῦ Ἐωσφόρου καὶ πρόγονος τοῦ Χιράμ, πατρὸς τῶν μασόνων] **προφητεύει τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀπογόνων τοῦ Χιρὰμ** [τῶν μασόνων υἱῶν του καὶ παντὸς ἐωσφοριστοῦ], **οἵτινες θὰ καταθιερώσουν καθ' ὅλην τὴν γῆν τὴν λατρείαν τοῦ πυρός** [τοῦ Ἐωσφόρου καὶ τοῦ σκοτίζοντος "φωτός" του] **καταρρίπτοντες τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀδωναΐ** [ἀλλὰ καὶ τῶν λειτουργῶν Του, τῶν ἐπισκόπων καὶ ἱερέων μας[5]!]**».**

Εἶναι πλασματικὸς ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν…

Ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος καταστρώνοντας τὸ κατάπτυστο αὐτὸ μασονικὸ κείμενο (ἀπὸ ὁμιλία σὲ ἐπίσημο βῆμα μασονικῆς Στοᾶς) συνεχίζει:

«…Ὅσοι διὰ πρώτην φορὰν ἀκούουν ὅλ' αὐτά, θὰ μὲ δικαιώσουν, διότι μετεχειρίσθην τὴν λέξιν "περιεργα".

Ποία εἶναι ἡ ἑρμηνεία αὐτῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνεστάτωναν κάθε ἀγαθὸν θρησκόληπτον ἐὰν τὰ ἤκουε; (…)».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Κ. Μ. προσπαθεῖ νὰ δώσει προσωπικὴ ἐξήγηση σ' αὐτὰ τὰ **"περίεργα"** ποὺ παρουσίασε ἐπισήμως στὴ Στοὰ ἐνώπιον τῶν ὑψηλοβάθμων τεκτόνων ἀδελφῶν του, ἐξηγήσεις ὅμως καὶ ἑρμηνεῖες ἐξίσου ἐρεβώδεις καὶ σκοτεινές, καταλήγει δὲ ὡς ἑξῆς:

«…Ἀδωναΐ εἶναι ὁ πλασματικὸς Θεός, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον [!]**, συμφώνως πρὸς τὴν περιορισμένην ἀντίληψίν του, κατ' εἰκόνα τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ …»** (πηγή: Κωστῆ Μελισσαροπούλου, Ἑπτὰ ὁμιλίαι εἰς 18ο, Ἀθῆναι 1974, σελ. 37-48).

Ὅταν ἡ Καμπάλα διαποτίζει τὴν Μασονία…

Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ὅμως οἱ ἀπόκρυφες ἐωσφορικὲς αὐτὲς διδαχὲς τοῦ μασωνισμοῦ;

– Ἔρχονται ἀπὸ τὴ "Σχολὴ" τῆς Καμπάλα, ἡ ὁποία διὰ τῆς μεθόδου τῆς διαμετρικὰ ἀνάστροφης ἑρμηνείας τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁλόκληρης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀναποδογυρίζει τὰ πάντα στὴν ἄμωμη Πίστη μας.

Οὐαί, λοιπόν, εἰς ἐκείνους ποὺ λέγουν τὸ φῶς διὰ σκότος καὶ τὸ σκότος διὰ φῶς, ἀρνούμενοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ Φῶς τὸ ἀληθινό, τὸ ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τὴν Πίστιν ἡμῶν.

Τὸ ἐκπληκτικὸ καὶ ἀνεξήγητο (;) εἶναι ὅτι ἀνάλογα πράγματα ἔχει γράψει σὲ βιβλίο του ἕνας ἐπίσκοπος ἐκ τῶν συγχρόνων "προωθητῶν" τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δεξῖ χέρι ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ μας ἡγέτη.

Τί ἔγραψε ὁ δεσπότης αὐτός; Ἰδοὺ κατὰ λέξη:

«Εἶναι καλύτερα ποὺ ὁ Ἀδὰμ ἔπεσε διατηρώντας τὸ δικαίωμά του στὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία, παρὰ ἂν εἶχε παραμείνει ἄπτωτος ἀρνούμενος αὐτὸ τὸ δικαίωμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν ὑποβίβαζε στὴ θέση τοῦ ζῴου»(!) (Ὀρθόδοξος Τύπος, φ. 1017/26.3.1993, σελ. 3).

Μπράβο, λοιπόν, στὸ καταραμένο "φιδάκι"! Καί, εὖγε, δεσπότη μας…

Ἐπίλογος

Τὸ νὰ ἀσχολεῖται κανεὶς – μὲ σχετικὸ μόχθο - ἐκθέτοντας τὶς "διδασκαλίες" αὐτὲς σὲ εὐλαβῶς θρησκεῦον κοινὸ δὲν εἶναι καὶ τὸ καλύτερο. Ἐπιχειροῦμε ὅμως τὶς μικρὲς αὐτὲς ἐργασίες μας, γνωρίζοντες ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς ὑπῆρξε, καὶ εἶναι, τὸ κύριο κανάλι διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται, εἰσῆλθαν ἤδη ΕΝΤΟΣ τῶν τειχῶν μας λύκοι βαρεῖς. Λύκοι βαρεῖς, κατασπαράσσοντες, τώρα, ὄχι μόνο πρόβατα ἀλλὰ καὶ ποιμένες!... Καὶ ἐξηγούμεθα διερωτώμενοι:

Διὰ ποίου τρόπου;

Μὰ μὲ τὴν προσχώρησή τους, δι' ἐνεργειῶν τους ἢ παραλείψεων – ὡς ἰχθύες ἄφωνοι – στὸν ἐωσφορικῆς ἐμπνεύσεως Συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμό.

Τὸ πρόβλημα σήμερα δὲν εἶναι τί, ἐν τέλει, λέει καὶ κάνει ἡ Μασονία. Αὐτοὶ λένε καὶ κάνουν ὅσα πιστεύουν. Τὸ φλέγον ζήτημα γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς εἶναι τὸ τί ζητοῦν ἐκεῖ κατὰ καιροὺς μερικοὶ κληρικοί μας! Διότι εἶναι αὐτοὶ –βεβαιότατα – ποὺ ὄντες ΕΝΤΟΣ τῶν τειχῶν προάγουν τὸν Συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμό, κατεδαφίζοντες ἐκ τῶν ἔσω κάθε ἱερὸ καὶ ὅσιο τῆς Πίστεώς μας.

Ἂν σιωπήσουν, πάντως, οἱ χριστιανοί, θὰ κραυγάσουν πλέον οἱ πέτρες!

(Προσεχῶς: Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοί, οἱ κατὰ καιροὺς ἀναφερόμενοι ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ μασονικὰ ἔντυπα;).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Κατὰ τὴν σχετικὴ Συνοδικὴ Ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ 1933.

2. Γιὰ τὸ ποιὸς ἦταν ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος, βλ. π. Ἀναστ. Γκοτσοπούλου, «Ἀθηναγόρας πρὸς Μελισσαρόπουλο», Α-Γ, στὸ «Ὀρθόδοξος Τύπος», φ. 2086/2.10.15 σ. 1,7, φ. 2087/9.10.15 σ. 1, 6 καὶ φ. 2088/16.10.15, σ. 1, 6 καὶ στὸ διαδίκτυο.

3. Ἡ **«πλήρης αὐτὴ παράδοση»** τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀποδεκτὴ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἀμετάκλητη εἰς τὸ διηνεκές. Διαβάζουμε γιὰ τὴν παράδοση αὐτὴ τῆς Μασονίας τὰ ἑξῆς δεσμευτικὰ πρὸς τοὺς μασόνους: «Οἱοσδήποτε τύπος [=Τεκτονικὸ Σύστημα] **θὰ παρέλειπε ἢ θὰ ἐτροποποίει τὴν παράδοσιν ταύτην, θὰ ἔπαυε νὰ λέγεται ἐλευθεροτεκτονικός…»** (τεκτ. περιοδικὸ «ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ», τ. 74-75, Ἰούλιος 1967, σελ. 284, καὶ πολλάκις ἀλλοῦ παρόμοια).

4. Γράφουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ μασόνοι: **«Ἐβλίς. Ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ πρίγκηπος τῶν ἀποστατῶν ἀγγέλων, τοῦ καταχρημνισθέντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διότι ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν ὕψιστον. Ὁ Ἐβλὶς ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν Ἑωσφόρον…»** («Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς», ὑπὸ Νέστορος Χ. Λάσκαρι, ἔκδ. Στοᾶς Ὅμηρος, «ἐκδίδεται μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου», ἐν Ἀθήναις 1951, λῆμμα «Ἐβλίς», σελ. 329).

5. Στὸ βιβλίο τοῦ τέκτονος Δημ. Στ. Ἀναγνωστοπούλου, Κυανοῦς Τεκτονισμὸς (1-3 βαθμοί), ἀριθμημένο ἀντίτυπο 236, Πειραιᾶς 1984, σελ. 155-169, χαρακτηριστικὸς τίτλος τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου **«Ἡ ἀπόκρυφος Χιραμικὴ Παράδοσις».** Ἡ διδασκαλία καὶ ἐδῶ περὶ Θεοῦ καὶ Ἐωσφόρου εἶναι ταυτόσημη μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Κ. Ν. Μελισσαροπούλου περὶ Μ.Α.Τ.Σ. ἀναφερομένη στὴν ἔκδοση Κ. Μελισσαρόπουλος, 33ου, Ἑπτὰ Ὁμιλίες [τοῦ] εἰς 18ον, Ἀθῆναι 1974, σελ. 37 καὶ ἑξῆς.

Ὁ ἡγέτης τῆς Κονίτσης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου ὡμίλησε διὰ τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην Κονίτσης κυρὸν Σεβαστιανὸν εἰς τὸν Σύνδεσμον Ἐπιστημόνων Πειραιῶς καὶ ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἔργον του διὰ τὸ Βορειοηπειρωτικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι συναισθανόμενος τὸ βάρος τῆς Ἀρχιερωσύνης δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀναλάβῃ αὐτήν. Συμφώνως πρὸς τὸν «Πρωϊνὸν Λόγον Ἰωαννίνων» τῆς 6ης Νοεμβρίου 2015:

«Ὁ κ. Ἱερόθεος, στὴν ὁμιλία του, τόνισε ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς ἦταν ὁ πνευματικός του πατέρας, στὰ παιδικά, νεανικὰ καὶ φοιτητικά του χρόνια, τὸν ὁποῖο εἶχε πρότυπο στὴ ζωή του καὶ τὸν θαύμαζε γιὰ τὴν γλυκύτητά του, τὴν σοβαρότητά του, τὴν ἱεροπρέπειά του καὶ τὰ πολλὰ χαρίσματά του, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν προίκισε ὁ Θεός, προσθέτοντας πὼς «ἦταν τὸ πρότυπο τοῦ καλοῦ Κληρικοῦ καὶ Ποιμένος στὴν ζωή μου».

...«Ἄκουγε γιὰ τὸ δρᾶμα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων ποὺ βρίσκονταν στὴν Βόρειο Ἤπειρο καὶ πληγωνόταν ἡ καρδιά του», εἶπε χαρακτηριστικά, προσθέτοντας: «Δὲν μποροῦσε νὰ ἀντέξει αὐτὸ τὸ μαρτύριο ποὺ περνοῦσαν «οἱ ἀδελφοί μας», ὅπως ἔλεγε. Ἔχυσε αἷμα γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή. Περιόδευε ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν σεβασμὸ πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοηπειρωτῶν, γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἄσκηση μὲ ἐλευθερία τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων». «Ὁ Μητροπολίτης Σεβαστιανὸς -κατέληξε ὁ κ. Ἱερόθεος- ἦταν ἕνας μεγάλος ἐκκλησιαστικὸς καὶ ἐθνικὸς ἡγέτης, μὲ ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔντονο πνευματικὸ βάθος, ἦταν ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος, ἕνα πνευματικὸ ἀστέρι, ἕνας Κληρικὸς ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἐκκλησία, τὴν Ὀρθοδοξία, καὶ τὴν Πατρίδα του, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν οὐρανοπολίτης καὶ νοσταλγοῦσε τὴν οὐράνια πατρίδα».

Οἱ Βρεττανοὶ καὶ ὁ Κύπρου Λεόντιος

Ἐτελέσθησαν τὴν Τετάρτην, 18 Νοεμβρίου 2015, τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Λεοντίου (1896-1947), εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου. Μετὰ τὴν τέλεσιν τρισαγίου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπ. Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν καὶ ἠκολούθησεν ὁμιλία ἀπὸ τὸν Πανιερώτατον Μητροπολίτην Πάφου κ. Γεώργιον, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων, συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου τῆς 19ης Νοεμβρίου, ἀνέφερε:

«…Ἡ βρετανικὴ πολιτική, ὅμως, μετὰ τὰ Ὀκτωβριανά, στόχευε στὴν ἐκμηδένιση τοῦ πολιτικοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας... Ἔτσι ἀναγκάστηκε ὁ Λεόντιος νὰ ἀποδυθεῖ σὲ μακροχρόνιους ἀγῶνες γιὰ ἀποτροπὴ τῶν ξένων παρεμβάσεων... Σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες καταστάσεις οὐδέποτε ἐδίστασε ὁ Λεόντιος, ὅσο καὶ ὅποιο καὶ ἂν ἦταν τὸ τίμημα, νὰ ὑψώσει τὴ φωνή του ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ νὰ καλέσει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀντισταθοῦν σ' ὅλες τὶς μεθοδεύσεις τῆς ἀποικιακῆς δύναμης. Ὅταν ἡ ξένη κυριαρχία προσπαθοῦσε νὰ δράσει ἀποσταθεροποιητικὰ ὡς πρὸς τὴ δομὴ τῆς κοινωνίας, ὁ Λεόντιος ἀφύπνιζε συνειδήσεις, συγκλόνιζε συθέμελα τὸν λαὸ καὶ τὸν καλοῦσε νὰ ὑπερασπισθεῖ τὰ δικαιώματά του καὶ νὰ προστατεύσει τὸ ἤθος καὶ τὸ ὕφος τῆς κοινωνίας του. Καὶ ὅταν ἡ ἀποικιοκρατία προσπαθοῦσε νὰ ἐλέγξει τὴν Παιδεία καὶ νὰ ἀφελληνίσει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν Κύπρο, πέρα ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀντίδρασή του σ' αὐτὲς τὶς μεθοδεύσεις, ὁ Λεόντιος πολέμησε καὶ γιὰ τὴ γλώσσα μας…».

Ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χης καὶ ὑμῶν ἐπὶ τῇ συγκεκριμένῃ εὐλογημένῃ καὶ ἱστορικῇ τῷ ὄντι ἐπετείῳ...».

Ὁ Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Κτενᾶς γράφει περὶ αὐτῆς τῆς συγχύσεως εἰς τὸ ἄρθρον του «Ὁ Πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω καὶ ἡ «μεγάλη μέση» ἢ «Σύναξις» (Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τόμ. 6ος, Ἀθῆναι 1929, σ. 273-275), τὰ ἑξῆς:

«Οἱ νεώτεροι Ἀγιορεῖται προϊστάμενοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὴ εἰδότες τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ἀποκρούουσι παντελῶς τὴν ἐπὶ τῶν μονῶν ἐπίβλεψιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους γράφοντες μάλιστα ὅτι «Ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταλύσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πρώτου (1590-1600) καὶ ἐφεξῆς, ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ προσλαμβάνει τὸν τίτλον: «Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους» καὶ λόγῳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελουμένων χειροτονιῶν βιοῖ τὸ πλεῖστον ἐν Ἄθῳ οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ προΐσταται τῆς Συνάξεως συνυπογράφων καὶ τὰς ἐπισήμους αὐτῆς πράξεις»».

Ἀναφορικῶς μὲν προς τὸν τίτλον παρατηροῦμεν ὅτι δὲν ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς καταλύσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πρώτου, ἀλλ' εἶχεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐπειδὴ ***τὸ Ἅγιον Ὄρος ἦν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ****. Τοῦτο δείκνυται καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν ἐγγράφων, πρὸ τῆς καταλύσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πρώτου ἐκδοθέντων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ «Ἀντιγράφου σημειώματος τοῦ Ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους Θεοφίλου ἐπὶ κτηματικῆς διενέξεως τῆς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Ἱερισσοῦ (1180 μ.Χ.)…*

Ὁ πρόεδρος τῆς Συνάξεως εἶχεν ἴδιον κελλίον ἐν Λιβαδογενείῳ μεταξὺ τῶν μονῶν Παντοκράτορος καὶ Σταυρονικήτα, ἐν ᾧ ἀπ' αἰώνων ἔμενεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Σαρακηνοὶ ἠρήμωσαν αὐτό, καὶ οἱ ἔνοικοι εφοβοῦντο ἵνα μένωσιν ἐκεῖ, ὁ ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους Σωφρόνιος ἐζήτησε παρά τε τοῦ Πρώτου καὶ τῆς Συνάξεως καὶ ἐδόθη αὐτῷ τὸ ἐν Καρυαῖς μονύδριον Μάρκου τοῦ Κωφοῦ (1399 μ.Χ.).

Ἔμενε δὲ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει οὐχὶ «λόγῳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελουμένων χειροτονιῶν», ὁπότε ὁ ἀρχιερεὺς δὲν ἦτο ἀνάγκη, ἵνα ἔχῃ ἴδιον κελλίον καὶ συνοδείαν πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ, διότι ἠδύνατο προσκαλούμενος ὑπό τινος μονῆς, νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μένῃ, ὡς συνήθως γίνεται, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἕτερος παρεπιδημῶν ἀρχιερεύς, ἐν ᾗ θὰ ἐτέλει τὰς χειροτονίας μονῆς, καὶ ἐξ ἐκείνης νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἔχουσαν ἀνάγκην αὐτοῦ καὶ οὕτω καθεξῆς, καὶ τελευταῖον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲ ἦσαν τόσαι πολλαὶ αἱ χειροτονίαι, ὥστε νὰ παρίσταται ἀνάγκη τῆς μονίμου διαμονῆς ἐν Ἄθῳ ἑνὸς Ἀρχιερέως ἐγκαταλείποντος τὸ ποίμνιον αὐτοῦ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, χάριν Ἀγιορειτικῶν χειροτονιῶν! Ὁ Ἱερισσοῦ ἔμενεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας, διότι τὸ ἐκεῖ ποίμνιον αὐτοῦ εἶχεν ἀνάγκην μείζονος ἐπιβλέψεως καὶ προσοχῆς καὶ διδαχῆς καὶ παραινέσεως, ἐπειδὴ δὲν ἔπαυε διαπληκτιζόμενον καὶ ἐρίζον περὶ πρωτείων καὶ πρωτοκαθεδριῶν καὶ ὁρίων καὶ λοιπῶν κτηματικῶν διαφορῶν καὶ ἄλλων φιλονικιῶν, τὰς ὁποίας αὐτὸς μετὰ τοῦ Πρώτου καὶ τῆς Συνάξεως τῶν ἡγουμένων, ἔδει νὰ λύῃ. ***Διὰ τοὺς λόγους λοιπὸν αὐτοὺς εἶχε δύο ἕδρας, ἐπειδὴ αἱ ἀποστάσεις ἦσαν μακραί, μίαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἑτέραν εἰς Χαλκιδικήν****».*

Πράγματι, στὸν Μητρ. Ἱερισσοῦ κατέφευγαν οἱ Ἰ. Μονὲς αὐτοβούλως καὶ οἰκειοθελῶς διὰ τὴν λύσιν τῶν διενέξεων. Εἰς διένεξιν τῆς Ἰ. Μ. Δοχειαρίου καὶ Ἰ .Μ. Ξενοφῶντος τὸ 1300 μ.Χ. ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ ἐπίσημον κείμενον ἀποφάσεως, τὸ ὁποῖον δημοσιεύει ὁ Κτενᾶς (σ. 260-263), τὰ ἀκόλουθα:

«Προσκληθεὶς ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἰς τὸ εἰρηνεῦσαι αὐτοὺς καὶ συμβιβᾶσαι, πολλάς αἰτίας βαλλόμενος οὐκ ἠθέλησε παραγενέσθαι ἄχρις ἂν ἡμέραι τινὲς παραδράμωσιν… ὁ τιμιώτατος καθηγούμενος τῆς τοιαύτης τοῦ Δοχειαρίου μονῆς γράψας ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἀρχιερέα ἀξιῶν ἐκεῖνον ἢ παραγενέσθαι καὶ ἐξισᾶσθαι τὰς μονὰς καὶ μὴ ἐπὶ πολὺ ἐὰν αὐτάς διαφέρεσθαι πρὸς ἀλλήλας ἢ διὰ γράμματος ἀμφότερα τὰ μέρη παρακινῆσαι, ὥστε ἑνωθῆναι καὶ εἰς τὸ Πρωτεῖον ἀπελθεῖν καὶ ἀντικριθῆναι• ὅθεν μὴ δυνηθεὶς ὁ ἀρχιερεύς, διὰ τινας εὐλόγους αἰτίας παραγενέσθαι καὶ ἐξισᾶσαι καὶ συμβιβᾶσαι τὰς μονὰς γράψας ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν τῇ τοῦ Ξενοφῶντος μονῇ μηκέτι περαιτέρω τὸ τοῦ σκανδάλου προελθεῖν, ἀλλ' ἀδελφικῶς ἑνωθῆναι μετὰ τῶν ἐν τῇ τοῦ Δοχειαρίου μονῇ καὶ ***εἰς τὸ Πρωτεῖον ἀπελθεῖν καὶ ἀντικριθῆναι καὶ τὸ διαγνῶσθαι παρὰ τε τοῦ πνευματικο

Ἀπὸ τὴν γενοκτονίαν τῶν Ποντίων εἰς τὴν γενοκτονίαν τῶν μνημονίων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἄλλο πρᾶγμα καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἡ γενοκτονία, μὲ αὐστηρὴ ἐπιστημονικὴ ἔννοια". "Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐπιβάλω τὶς προσωπικές μου ἀπόψεις ὡς κρατικὴ πολιτική. Ἡ κρατικὴ πολιτικὴ ἀναγνωρίζει Ἡμέρα Γενοκτονίας τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ" τόνισε ὁ κ. Φίλης ὑποστηρίζοντας ὅμως, πὼς "ἂν γίνει ἡ συζήτηση ψύχραιμα καὶ ἐπαναλαμβάνω, ἐτὶ ἐπιστημονικοῦ ἐπιπέδου, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα ἡ ἐθνοκάθαρση, ὅσο αἱματηρὴ καὶ ἂν εἶναι καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἡ γενοκτονία καὶ τὸ ὁλοκαύτωμα"».

Προφανῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρει ὁ κ. Ὑπουργὸς πολυτιμότερη ὑπηρεσία στὴν ἀείποτε ἐχθρική μας γείτονα χώρα, σὲ μία μάλιστα δύσκολη γι' αὐτὴν περίοδο, ἡ ὁποία βάλλεται ἀπὸ τὴ διεθνῆ κοινότητα γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὴν ἰσλαμικὴ τρομοκρατία τοῦ διαβόητου καὶ δολοφονικοῦ **«Ἰσλαμικοῦ Κράτους»!** Τὰ τουρκικὰ μέσα ἐνημερώσεως πανηγυρίζουν καὶ ἔχουν ὡς πρῶτο θέμα τους τὶς δηλώσεις καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ κ. Ν. Φίλη! Σὲ μία ἐποχὴ ποὺ τὸ σύγχρονο τρομοκρατικὸ Ἰσλὰμ διεξάγει φρικτὲς γενοκτονίες σὲ βάρος ἑκατομμυρίων ἀθῴων καὶ ἀνυπεράσπιστων ἀνθρώπων, κυρίως Χριστιανῶν, στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Βόρεια Ἀφρική, ἔρχεται ὁ κ. Ὑπουργὸς νὰ ἀμνηστεύσει τὸ «παλιὸ» **Κεμαλικὸ Ἰσλάμ,** ἀντάξιο τοῦ σημερινοῦ τρομοκρατικοῦ, τὸ ὁποῖο, συνδυασμένο μὲ τὸν τουρκικὸ σωβινισμό, διέπραξε τὶς ἀνείπωτες γενοκτονίες κατὰ τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων τῆς τέως ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας!

Εἶναι παρήγορο πάντως τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ παρὰ πάνω δηλώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ προκάλεσαν θύελλα ἀντιδράσεων σ' ὅλο σχεδὸν τὸν πολιτικὸ κόσμο τῆς χώρας ἀπὸ ὅλες τὶς πτέρυγες τῆς Βουλῆς, ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κυβερνὸν κόμμα τοῦ **ΣΥΡΙΖΑ.** Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης καὶ Πρόεδρος τῆς **«Νέας Δημοκρατίας»** κ. **Ε. Μεϊμαράκης χαρακτήρισε «ἀδίστακτη πρόκληση στὴν ἐθνικὴ μνήμη, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀποφάσεις τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων τὶς δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Νίκου Φίλη ποὺ ἀμφισβητοῦν τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου» καὶ πρόσθεσε: «Ἐνῷ, μὲ ἀπόφασή της, τὸ 1994 ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνώρισε ἐπίσημα τὴ Γενοκτονία τῶν Ποντίων καὶ κήρυξε τὴ 19η Μαΐου ὡς "Ἡμέρα Μνήμης γιὰ τὴ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων στὸ Μικρασιατικὸ Ποντο", εἰκοσιένα χρόνια ἀπὸ τότε ὁ ὑπουργὸς Παιδείας παραμερίζει τὴν ἀπόφαση ἐκείνη καὶ ἀρνεῖται τὴ Γενοκτονία τῶν Ποντίων, ὑποστηρίζοντας ὅτι πῆρε τὴ θέση αὐτὴ ὡς δημοσιογράφος». Ὑποστήριξε δὲ ὅτι «Ἰδεοληψίες καὶ προσωπικὲς ἐμμονὲς δὲν μπορεῖ νὰ ἀνατρέπουν τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία».**

Λίαν διαφωτιστικὴ ἦταν καὶ ἡ δήλωση τοῦ Βουλευτῆ τοῦ **ΣΥΡΙΖΑ** κ. **Γιάννη Μιχελογιαννάκη,** ὁ ὁποῖος ἐπεσήμανε ὅτι **«ὅταν ἀναφερόμαστε στοὺς Ἕλληνες τοῦ Πόντου μιλᾶμε γιὰ γενοκτονία καὶ ὄχι γιὰ ἐθνοκάθαρση. Ἐθνοκάθαρση εἶναι βίαιος ἐκτοπισμὸς καὶ ἐκδίωξη ἐθνικῶν ὁμάδων ἀπὸ μία περιοχὴ εἴτε αἱματηρός, εἴτε μέσῳ καταστροφῆς πολιτιστικῶν καὶ θρησκευτικῶν στοιχείων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἐθνικὰ ὁμοιογενῶν γεωγραφικῶν περιοχῶν. Δηλαδὴ γίνεται γιὰ γεωπολιτικοὺς λόγους», ἐνῷ «γενοκτονία εἶναι ἐξόντωση φυλῆς, ἢ ἔθνους συστηματικά, προσχεδιασμένα καὶ ὁλοκληρωτικά. Οἱ Πόντιοι ἐξοντώθηκαν λόγῳ τοῦ γένους τους. Ἀξίζουν τὸν ὅρο γενοκτονία, γιατί γενοκτονία εἶναι ἔγκλημα ποινικοῦ δικαίου, ἐνῷ ἡ ἐθνοκάθαρση στὴν οὐσία εἶναι περιγραφὴ ἐγκλημάτων καὶ δὲν ἔχει ρητὴ ὁλοκληρωτικὴ καὶ ρητὴ νομικὴ ἀναγνώριση, μόνο ἐπιμέρους στοιχεῖα αὐτῆς».**

Στὴν παροῦσα σύντομη ἀνακοίνωσή μας δὲν ἔχει κανένα νόημα νὰ σχολιάσουμε τὴν πρόσφατη, (Δεκέμβριος 2007), **διακήρυξη τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως Εἰδημόνων Ἀκαδημαϊκῶν περὶ γενοκτονίας, (IAGS – International Association of Genocide Scholars), ὅτι οἱ πράξεις βίας τῶν Ὀθωμανῶν μεταξὺ 1914-1923 κατὰ τῶν Ἀρμενίων, Ἀσσυρίων καὶ Ποντίων ἀποτελοῦν γενοκτονία, μία διακήρυξη ποὺ κονιορτοποιεῖ κυριολεκτικὰ τὶς δῆθεν «ἐπιστημονικὲς» θέσεις τοῦ κ. Φίλη.** Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ὑπουργὸς τόλμησε νὰ διαφοροποιηθεῖ καὶ νὰ διαγράψει μὲ μία μονοκονδυλιὰ τὴν ἐπίσημη ἀπόφαση τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία τὸ 1994 ἀναγνώρισε τὴν Γενοκτονία τῶν Ποντίων, δὲν εἶναι τυχαῖο. Παρόμοια «Φίλια» κρούσματα εἴχαμε καὶ στὸ παρελθόν. Ἂς θυμηθοῦμε τὶς δηλώσεις τῆς κ. Ρεπούση περὶ **«συνωστισμοῦ»** στὴ Σμύρνη, τὴν ἀπόδοση τιμῶν μὲ καταθέσεις στεφάνων ἀπὸ τὸν πρώην Πρωθυπουργὸ κ. Γεώργιο Παπανδρέου καὶ ἄλλους πολιτικοὺς στὸ Μνημεῖο τοῦ Κεμὰλ στὴν Ἄγκυρα κ.λπ. Στὶς γραμμὲς ποὺ ἀκολουθοῦν θὰ προσπαθήσουμε μὲ πολλὴ συντομία νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ δύο ἄλλες σύγχρονες μορφὲς Γενοκτονίας, ποὺ μὲ δόλιο καὶ ὕπουλο τρόπο προωθοῦνται στὶς μέρες μας, **τὴν Γενοκτονία τῆς ἱστορικῆς μνήμης καὶ τὴν Γενοκτονία τῶν μνημονίων.** Πρόκειται γιὰ ἰδιότυπες μορφὲς Γενοκτονίας, οἱ ὁποῖες, ἂν δὲν ἐπισημανθοῦν καὶ δὲν ἀντιμετωπιστοῦν ἐγκαίρως καὶ δεόντως, θέτουν σὲ θανάσιμο κίνδυνο τὴν ἴδια τὴν ὑπόσταση τοῦ ἔθνους μας.

Γενοκτονία τῆς ἱστορικῆς μνήμης

Ἡ ἄρνηση τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, μάλιστα δημοσίως ἐκπεφρασμένη ἀπὸ τὰ χείλη ἑνὸς ὑπουργοῦ, ὅπως καὶ ἄλλα παρόμοια φαινόμενα ἐθνικῆς μειοδοσίας καὶ προδοσίας, ὀφείλονται, ὅπως ἐπισημαίνουν εἰδικοὶ μελετητὲς καὶ πνευματικὲς προσωπικότητες, στὴν ἐδῶ καὶ δεκαετίες μεθοδικὰ καὶ σταδιακὰ ἐπιχειρούμενη προσπάθεια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς νέας, ἰδιότυπης μορφῆς Γενοκτονίας στὴν πατρίδα μας, τῆς Γενοκτονίας τῆς ἱστορικῆς μνήμης. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἔχει σὰν στόχο τὴν ἀλλοίωση καὶ διαστρέβλωση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ τὴν προώθηση μιᾶς νεοεποχίτικης παιδείας μὲ κύρια χαρακτηριστικὰ τὸν ἐθνομηδενισμὸ καὶ τὴν ἀθεΐα. Αὐτὸ ποὺ πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπιτύχουν οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις εἶναι, νὰ ἀποκόψουν τὸ λαό μας, καὶ ἰδίως τὶς νέες γενιὲς τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὴν ἐθνική μας ἱστορία, τὴ γλώσσα, τὶς παραδόσεις μας καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν τροφὸ τοῦ γένους μας, τὴν Ὀρθοδοξία, ποὺ ὑπῆρξε ἡ μυστικὴ καὶ ἀκατανίκητη δύναμη ποὺ κράτησε ὄρθιο τὸ γένος στὰ 400 χρόνια τῆς μαύρης καὶ τυραννικῆς σκλαβιᾶς στὸν αἱμοσταγῆ ὀθωμανικὸ ζυγό. Προσπαθοῦν μ' ἄλλα λόγια, νὰ μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὰ ζώντυρα τοῦ ἔθνους, τὰ τιμαλφῆ, τὰ **«τζιβαϊρικὰ» τοῦ Μακρυγιάννη,** τὰ πνευματικά μας θεμέλια, τὰ δομικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα ποὺ μᾶς συγκρατοῦν ὡς ἔθνος στὴ ζωή διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς προσπάθειας τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα τῶν προγόνων μας διαστρέφονται, χλευάζονται καὶ ἐξευτελίζονται, ὥστε νὰ παύσουν νὰ ἀποτελοῦν πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ παράδειγμα πρὸς μίμηση στοὺς νέους μας, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία διασύρεται καὶ διαπομπεύεται. Τραγικὰ γεγονότα αἱματηρῆς ἱστορικῆς μνήμης, ὅπως αὐτὸ τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, διαστρέφονται στὰ σχολικὰ βιβλία τῶν παιδιῶν, ἢ ἀφαιροῦνται τελείως ἀπὸ τὴν διδακτέα ὕλη. Καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι σὲ μεγάλο βαθμὸ ὁ στόχος αὐτὸς ἔχει ἐπιτευχθεῖ, διότι σήμερα ἡ παιδεία μας ἔχει παύσει πλέον νὰ διαπλάθει ὁλοκληρωμένες προσωπικότητες, νέους μὲ ἀρετὴ καὶ ἦθος, μὲ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, μὲ ἀγνὴ φιλοπατρία καὶ ἡρωισμό, ἑτοιμους νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωή τους ἀκόμη, ἂν χρειαστεῖ, γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητας τῆς Πατρίδος μας.

Ὡστόσο οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τίποτε δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν, ἂν δὲν ἔβρισκαν πρόθυμους συνεργοὺς στὰ σχέδιά των τὰ ἀκριβοπληρωμένα κανάλια τῶν Μ.Μ.Ε. καὶ τὶς ἐπιπόλαιες, ἐθνοκτόνες καὶ ἐν πολλοῖς καταστροφικὲς πολιτικὲς ἐπιλογὲς στὸν χῶρο τῆς παιδείας καὶ ὄχι μόνον, ὅλων τῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τὴν μεταπολίτευση καὶ μετά. Δυστυχῶς οἱ πολιτικοί μας ἡγέτες ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀποχρώσεων, ἀπογυμνωμένοι οἱ ἴδιοι ἀπὸ κάθε ἔννοια ἀρετῆς καὶ φιλοπατρίας καὶ ἀνίκανοι νὰ ἀνυψωθοῦν ὑπεράνω τοῦ χρήματος καὶ τῶν προσωπικῶν τους φιλοδοξιῶν, ἢ τῶν μικροκομματικῶν τους ἐπιδιώξεων, ἀποδείχθηκαν τελικὰ δοῦλοι καὶ ἐντολοδόχοι ξένων συμφερόντων. Μὲ τὶς ζημιογόνες στρατηγικές τους ἐπιλογὲς γιὰ τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁδήγησαν τὸ ἔθνος στὸ σημερινὸ κατάντημα ποὺ βιώνουμε ὅλοι μας σήμερα.

Μεγάλο μερίδιο εὐθύνης γι' αὐτὸ τὸ κατάντημα ἔχουν ὅμως ὄχι μόνο οἱ ἡγέτες μας πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοί, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μας ὡς λαός. Ἀποτελεῖ πλέον κοινὴ διαπίστωση, ὅτι ἡ σύγχρονη ἑλληνικὴ κοινωνία, ἔχει διαβρωθεῖ ἐπικίνδυνα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας βίου, ἰδιαίτερα τὶς τελευταῖες δεκαετίες. Δυστυχῶς ἡ ἀσωτία, ἡ σπατάλη, ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, ἔλαβαν κυρίαρχη θέση στὴ ζωή μας. Περιφρονήσαμε αἰώνιες ἀρχὲς καὶ ἀξίες, παραδοθήκαμε στὴν εὐμάρεια, στὸν εὔκολο πλουτισμό, στὴν ὑπερκατανάλωση, στὴν ἀδικία καὶ πλεονεξία, στὶς μίζες καὶ δωροδοκίες, στὴν διασπάθιση τοῦ δημοσίου χρήματος. Βλέπαμε τοὺς ἄρχοντές μας νὰ ψηφίζουν στὴν Βουλὴ ἀντιχριστιανικοὺς νόμους, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο καὶ παραμένα με ἀδιάφοροι, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε. Δὲν ἀντιδρούσαμε καὶ δὲν προσπαθούσαμε νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε, μὲ ὅποια νόμιμα μέσα διαθέταμε, ὥστε νὰ μὴ ψηφιστοῦν οἱ καταστροφικοὶ αὐτοὶ νόμοι. Ἀντίθετα ἀντιδρούσαμε, καὶ μάλιστα μὲ σφοδρότητα, μὲ ὀγκώδεις διαδηλώσεις καὶ ἀπεργίες διαρκείας, ὅταν διαπιστώναμε περικοπὲς μισθῶν καὶ συντάξεων, αὔξηση φόρων κ.λπ., πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦσε ἦταν τὸ χρῆμα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν χαύνωση τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καὶ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ τῆς πολιτικῆς μας ἐλευθερίας, ξεπουλήσαμε τὸν πολύτιμο θησαυρὸ τῆς ἑλληνορθοδόξου παραδόσεώς μας. Χλευάσαμε καὶ ὑβρίσαμε κάθε ἔννοια ἀρετῆς καὶ φιλοπατρίας, ἀνυψώσαμε ὡς ὑπέρτατη ἀξία στὴ ζωή μας τὸ χρῆμα. Δὲν μπορέσαμε δυστυχῶς νὰ ἀξιολογήσουμε δεόντως τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ. Ἴσως ἐπειδή, ὅπως παρατηρεῖ εὔστοχα κάποιος βαθὺς ἀνατόμος τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητας, κληρονομήσαμε τὸ ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, χωρὶς νὰ καταβάλουμε κόπους, ἀγῶνες καὶ θυσίες, γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουμε. Οἱ προγονοί μας, ποὺ ἀγωνίστηκαν καὶ ἀφοῦ ἔχυσαν ποταμοὺς αἱμάτων, μᾶς τὴν παρέδωσαν ὡς πολύτιμο θησαυρό, αὐτοὶ γνωρίζουν τί σημαίνει ἐλευθερία.

Γενοκτονία τῶν μνημονίων

Ἔτσι μετὰ τὴν γενοκτονία τῆς ἱστορικῆς μνήμης καὶ σὰν τραγικὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς, ἐμφανίστηκε, νομοτελειακὰ θὰ λέγαμε καὶ προχωρεῖ ἐν πλήρῃ ἐξελίξει, μία ἄλλη ἰδιότυπη Γενοκτονία, ἡ Γενοκτονία τῶν μνημονίων. Ἡ Γενοκτονία αὐτὴ προωθεῖται μεθοδικὰ καὶ σταδιακὰ ἀπὸ τὰ ἴδια κέντρα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ χρήματος, ποὺ ἔχουν στὰ χέρια τους τὸ διεθνὲς κεφάλαιο, ἔχει δὲ σὰν στόχο ἀνομολόγητο, τὴν πλήρη διάλυση τοῦ ἔθνους. Μετὰ τὰ δύο μνημόνια τῶν προηγουμένων κυβερνήσεων ἦρθε καὶ τὸ τρίτο, πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα, τὸ ὁποῖο, ἂν βέβαια δὲν ἀφυπνιστοῦμε καὶ δὲν ἀντισταθοῦμε μὲ τὰ πνευματικὰ ὅπλα ποὺ διαθέτει ἡ Ἐκκλησία μας, θὰ διαλύσει ὁλοκληρωτικὰ ὄχι μόνο τὴν ἐθνική μας οἰκονομία, ἀλλὰ θὰ ἐκμηδενίσει καὶ τὴν ἐθνική μας ὑπόσταση καὶ ὕπαρξη. Οἱ δανειστές μας ἀδίστακτοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ζητοῦν νὰ πιοῦν τὸ αἷμα μας. Ἡ κατάσταση παραμένει δυστυχῶς τραγική, ἐφιαλτική, ἀπογοητευτική, δίχως φῶς στὸν ὁρίζοντα καὶ χωρὶς νὰ διαφαίνεται, τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, ἐλπίδα ἀνακάμψεως. Οἱ μισθοὶ καὶ οἱ συντάξεις περικόπτονται χωρὶς τελειωμό, οἱ ἄνεργοι συναγωνίζονται σὲ ἀριθμοὺς τοὺς ἐργαζόμενους, οἱ γέροντες ἀγωνιοῦν, οἱ νέοι μας φεύγουν ἀπὸ ἐξωτερικό, ἐνῷ τὰ στίφη τῶν μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν πλημμύρισαν τὴν χώρα μας. Ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀνέχεια περίσσευαν, βουλιάξαμε σὲ χρέη καὶ κόκκινα δάνεια, τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦμε νὰ ἀποπληρώσουμε, γεμίσαμε συσσίτια. Βυθιστήκαμε σὲ προβλήματα καὶ ἀδιέξοδα, οἱ ἐλπίδες μας στέρεψαν, τὰ ὁράματα πέθαναν.

Οἱ ὑποσχέσεις τῶν πολιτικῶν ἀποδείχθηκαν φουσκωμένα λόγια, ἀνόητα ψέματα. Ὁ «θεὸς» τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ δῆθεν σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ, στὸν ὁποῖο ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπίστευσε καὶ ἐλάτρευσε, δὲν μπόρεσε δυστυχῶς νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ οἰκονομική μας ἐξαθλίωση. Φθάσαμε στὸ σημεῖο μετὰ ἀπὸ 42 χρόνια δημοκρατικοῦ βίου, (ἀπὸ τὴν μεταπολίτευση καὶ ἐντεῦθεν), ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀπαξιώνει συλλήβδην ὅλο τὸ πολιτικὸ σύστημα. Πικραμένος καὶ ἀγανακτισμένος, δὲν ὑποφέρει πλέον νὰ βλέπει πολλοὺς πολιτικούς μας νὰ μεταβάλλονται σὲ πιόνια, σὲ πειθήνια ὄργανα ξένων συμφερόντων, σὲ ἀνθρωπάκια ποὺ σκύβουν δουλοπρεπῶς τὸ κεφάλι καὶ ὑποτάσσονται στὶς ἐπιταγὲς τοῦ διεθνοῦς Σιωνιστικοῦ Συστήματος. Τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος μας φαίνεται νὰ πλέει μέσα σὲ πυκνὸ σκοτάδι, ἐν μέσῳ τρικυμισμένης θαλάσσης, χωρὶς ἱκανοὺς καὶ ἔμπειρους κυβερνῆτες, πραγματικοὺς ἡγέτες μὲ πίστη στὸ Θεό, μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα, μὲ ὑψηλοὺς ὁραματισμούς, μὲ τόλμη καὶ ἡρωισμό, μὲ πολιτικὴ εὐστροφία καὶ διπλωματικὲς ἱκανότητες, μὲ παλμὸ καὶ ζωή. **«Ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ»,** σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ **ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.** Κάναμε τὸ λάθος, ὅπως πολὺ εὔστοχα παρατηρεῖ σύγχρονος ἱεράρχης, νὰ ἐλπίσουμε ἐκεῖ, ποὺ δὲν ἔπρεπε. Κάναμε τὸν κόπο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, νὰ ψηφίσουμε αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀξίζουν. Κάνουμε τὸ ἔγκλημα νὰ μὴ μαθαίνουμε ἀπὸ τὰ λάθη μας. Καὶ τὸ χειρότερο, ἐνῷ φθάσαμε σὲ βάθος κακῶν, ἐξακολουθοῦμε νὰ παραμένουμε σὲ κατάσταση ἀμετανοησίας καὶ ἀναισθησίας.

Ὅμως, παρὰ τὴν τραγικότητα τῆς καταστάσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιστοῦμε. Καιρὸς νὰ ἀνανήψουμε ἔστω καὶ τώρα, τὴν ἐνδεκάτη ὥρα, χωρὶς ἀναβολή. Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου **«ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»** (Ρωμ.13,11) εἶναι ἰδιαίτερα ἐπίκαιρος στὴν παροῦσα περίσταση. Καιρὸς νὰ μετανοήσουμε. Τώρα, χωρὶς ἀναβολή. Ἀργότερα ἴσως εἶναι πλέον ἀργά. Νὰ ὁμολογήσουμε μὲ συντριβὴ τὴν ἀποστασία μας καὶ νὰ κάνουμε στροφὴ 180 μοιρῶν. Καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουμε ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς παραβολῆς στὸν Κύριο, νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς πρόσωπα καὶ ὡς Ἔθνος. Μὲ ἐκτενεῖς δεήσεις καὶ προσευχές, μὲ ἀγρυπνίες καὶ λιτανεῖες. Νὰ παραδεχθοῦμε τὰ λάθη μας καὶ νὰ ἀρχίσουμε τὴν διόρθωση. Νὰ ἀναλάβουμε ὁ καθένας τὶς εὐθύνες του. Νὰ ἐπαναξιολογήσουμε καὶ νὰ ἐγκολπωθοῦμε τὸν πνευματικὸ καὶ ἐθνικό μας πλοῦτο, τὴν πνευματική μας κληρονομιά. Νὰ ἐμπνευσθοῦμε ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ἐθνική μας ἱστορία, ἀπὸ τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα τῶν προγόνων μας. Νὰ κλείσουμε τὰ αὐπιά μας στὴν στοχευμένη ἐθνομηδενιστικὴ ἰδεολογία τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»,** ποὺ προβάλλεται καὶ πλασάρεται ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. Καὶ τέλος καλούμαστε, νὰ παρακαλέσουμε ἐκτενῶς τὸν Κύριο, νὰ ἀναδείξει ἄρχοντες ἱκανούς, ἡγέτες πολιτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικούς, μὲ πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησία, μὲ νοῦν Χριστοῦ, ἀνθρώπους τῆς ἀρετῆς, ἀληθινοὺς πατριῶτες, μὲ ὑψηλοὺς ὁραματισμούς, πολιτικὴ σύνεση καὶ ἡρωικὴ βούληση. Μόνον τότε μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε σὲ ἀνάκαμψη καὶ ἀνάσταση τῆς Πατρίδος μας. Μόνον ἔτσι θὰ ξεπλύνει τὸν διεθνῆ διασυρμὸ καὶ χλευασμό, τὸν ὁποῖον τώρα ὑφίσταται. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσει καὶ πάλι νὰ μεγαλουργήσει καὶ νὰ γράψει νέες σελίδες δόξης.

ΔΙΑ ΤΗΝ «ΠΕΡΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» ΘΕΩΡΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πνεῦμα τῆς σχολαστικῆς θεολογήσεως.

Ὁ Ἠλίας Μηνιάτης ἐνσωματώνει τὴν «περὶ ἱκανοποιήσεως» θεωρία στὶς ὁμιλίες του «τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ», ὅπου ὁ λόγος γιὰ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἑρμηνεύοντας τὸ χωρίο Ρωμ. 8, 32 σημειώνει, ὅτι ὁ Πατὴρ «δὲν λυπεῖται (τὸν Χριστὸν) ὀλότελα καὶ τὸν παραδίδει εἰς θάνατον». Καὶ συνεχίζει: «Καὶ διατὶ τέλος; διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ προσήλωσῃ εἰς τὸν Σταυρὸν τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἔνδυμα τῆς ἁμαρτίας· διὰ νὰ πλήρωσῃ μὲ τὸ αἷμά του τὴν θείαν δικαιοσύνην, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν· διὰ νὰ δικαιώσῃ τὸν ἄνθρωπον...». Στὴν ἴδια δὲ ὁμιλία, παρακάτω, συμπληρώνει: «...διατὶ ἀλλέως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πληρωθῇ ἡ θεία δικαιοσύνη [...] Διατὶ καὶ τὸ χρέος μας, ὅπου αὐτὸς ἔμελλε νὰ πληρώσῃ, ἦτον ἄπειρον...» (…)

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω νὰ δηλώσω, ὅτι συμφωνῶ ἀπόλυτα μὲ τὸ τελικὸ συμπέρασμα τῆς μελέτης τοῦ π. Βασιλείου Καλλιακμάνη: «Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἀκριβὴς ἡ ἐντύπωση ποὺ δίνεται ὅτι ἡ διδασκαλία περὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης εἰσάγεται στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς νεώτερους θεολόγους στὶς ἀρχὲς καὶ τὰ μέσα τοῦ αἰώνα μας. Ἡ διδασκαλία αὐτή, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες, ὑπῆρχαν ἀπὸ παλαιότερα. Ἐκδηλώθηκαν ὅμως καὶ ἐκφράστηκαν τὴν τελευταία περίοδο κυρίως μὲ τὶς Θρησκευτικὲς Ὀργανώσεις, λόγω τοῦ ἰδιαιτέρου βάρους, ποὺ ἀπέδωκαν αὐτὲς στὴν ἠθικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας».

Εἶναι πράγματι γεγονὸς ὅτι μέσω τοῦ θεμελιώδους γιὰ τὶς Θρησκευτικὲς Ὀργάνωσεις ἔργου τοῦ π. Εὐσεβίου Ματθοπούλου: «Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου»,[6] ὅπως καὶ ἄλλων συγγραφέων τοῦ ἰδίου χώρου, ὄχι μόνο συντηρήθηκε στὸ χῶρο μας αὐτὴ ἡ διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ ἐξαπλώθηκε ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸ εὐρύτατο κατηχητικὸ καὶ κηρυκτικό τους ἔργο, ὅπως πολλοὶ θὰ ἐνθυμοῦνται ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο.

Ἐξ ἴσου ὅμως, συνέβαλε στὴ προβολὴ αὐτῆς τῆς διδασκαλίας τουλάχιστον στὸν 20ὸ αἰώνα καὶ ὁ γλαφυρότατος λόγος τοῦ τιμημένου πρωτοπρεσβυτέρου καὶ συγγραφέως Κωνσταντίνου Καλλινίκου (†27.1.1940). Κάνοντας λόγο γιὰ «τὸ μυστήριον τοῦ Σταύρου» στὸ ἔργο του «Τὰ θεμέλια τῆς πίστεως»[7] ἐπαναδιατυπώνει τὴν «περὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης» διδασκαλία, καταφεύγοντας καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Μηνιάτης, στὸ παράδειγμα τοῦ Ζαλεύκου. (…)

Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '50 ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη ἤλθε ὡς σεισμὸς ἀναστάσιμος νὰ κλονήσει τὰ θεμέλια τῆς σχολαστικῆς μας αἰχμαλωσίας, ἀναιρώντας διὰ μακρῶν τὴν ἀνσέλμεια «περὶ ἱκανοποιήσεως» θεωρία καὶ γενικὰ ὅλο τὸ θεολογικὸ πλαίσιο, μέσα στὸ ὁποῖο ἡ διδασκαλία αὐτὴ διαμορφώθηκε. Μὲ νεώτερες δὲ μελέτες του ὁ ἴδιος συγγραφέας θὰ ἐπισημάνει καὶ τὸ κοινωνικὸ πλαίσιό της, ἀποδεικνύοντας τὴ σαθρότητά του[8]. Ἡ ἐπαναν ακάλυψη τῶν πατερικῶν κριτηρίων τῆς θεολογίας μας, ἡ ὁποία ὡς πρὸς τὸ παραπάνω θέμα ἐπιτεύχθηκε καὶ μὲ ἄλλες σπουδαῖες μελέτες, συνέβαλε στὴ βαθμιαία ἀπαγγίστρωση ἀπὸ τὰ σχολαστικὰ δάνεια, μιὰ διαδικασία, ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη. (…)

Β΄

Ἡ Β΄ μελέτη μας ἔχει τίτλο: Τὸ «Ἐξομολογητάριον τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου». Αὐτὸ ποὺ δὲν ἀπαντᾶ σὲ θεολογικὰ του ἔργα (π.χ. «Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον»), ἀνακαλύπτουν[9] στὸ ἔ

Συνάντησις Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος

Τὴν 18ην Νοεμβρίου ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ Φανάρι συνάντησις τῶν δύο ἀνδρῶν, μετὰ τὴν ἐσπευσμένην ἐπιστροφὴν τοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τὸ Βέλγιον προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν Πρωθυπουργόν. Δυστυχῶς δὲν κατέστη γνωστὸν τί συνεζητήθη. Διαρροὲς τοῦ τύπου ἀναφέρουν ὅτι συνεφώνησαν διὰ τὴν προώθησιν τῶν Διαθρησκειακῶν Διαλόγων ἐξ αἰτίας τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως, ὅμως ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητρ. Ἀνδριανουπόλεως καταδεικνύει ὅτι συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς 19ης Νοεμβρίου 2015:

«…Οἱ κληρικοί τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς μέ ἐπί κεφαλῆς τόν Σεβ. Μητροπολίτην Καλλιουπόλεως καί Μαδύτου κ. Στέφανον, Πρωτοσυγκελλεύοντα, ὑπεδέξαντο τόν Ἔξοχ. κ. Πρωθυπουργόν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν Πατριαρχείων, ὁδηγηθέντα ἐν συνεχείᾳ ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς τήν Αἴθουσαν τοῦ Θρόνου ἔνθα τόν ὑπεδέχθη ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης ὁμοῦ μετά τῆς ἐν τῇ Πόλει σεβασμίας Ἱεραρχίας καί τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γραφείου Ἐκπροσωπήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλοχίου».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ τὸ Τζαμί

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εὑρισκόμενος εἰς τὸ Βερολῖνον παρεχώρησε συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρθη εἰς τὸ τζαμί. Συμφώνως πρὸς τὸ δελτίον τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 26ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἀπαντώντας σὲ ἐρώτηση σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀνέγερσης μουσουλμανικοῦ τεμένους στὴν Ἀθήνα, τὸ ὁποῖο ἐπανέρχεται καὶ λόγω τῆς προσφυγικῆς κρίσης, ὁ κ. Ἱερώνυμος ὑπενθύμισε ὅτι ὁ προκάτοχός του Μακαριστὸς Χριστόδουλος εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσή του, ἀλλὰ σημείωσε ὅτι ὁ ἴδιος, ἂν καὶ ἀρχικὰ συμφωνοῦσε, διατηρεῖ σήμερα κάποιες ἐπιφυλάξεις, κυρίως σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τοὺς ὅρους λειτουργίας τοῦ τζαμιοῦ, τὴν διοίκησή του καὶ τὸ ἐὰν θὰ χρησιμοποιεῖται ὡς χῶρος προσευχῆς ἢ διδασκαλίας, μὲ τὸν κίνδυνο τῆς καλλιέργειας τοῦ φονταμενταλισμοῦ. «Δὲν εἴμαστε ἀντίθετοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ πρέπει νὰ τεθοῦν ὅροι ποὺ θὰ διασφαλίζουν τοὺς Ἕλληνες πολίτες», προειδοποίησε ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Δυσχερὴς ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐνδιαφέρουσαν συνέντευξιν, τμῆμα τῆς ὁποίας παραθέτομεν, παρεχώρησεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σαλώνων κ. Ἀντώνιος διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν κ. Θ. Ξυδόπουλον καὶ τὴν «FINANCE & MARKETS VOICE» τῆς 19ης Νοεμβρίου 2015:

«-Ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ κατάσταση τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

-Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐπιβαρυνθεῖ πάρα πολύ. Μὲ δυσκολία καλύπτουμε τὶς πάγιες ἀνάγκες μας. Ὁ ΕΝΦΙΑ ἔφτασε τὸ 1,7 ἑκατ. εὐρώ, ἐνῶ οἱ συνολικοὶ φόροι ποὺ πληρώθηκαν γιὰ τὸ 2014 ἔφτασαν τὰ 2,5 ἑκατ. εὐρώ. Ἔγιναν ἀρκετὲς περικοπές, ὥστε νὰ διατηρήσουμε τὸ προσωπικό μας καὶ νὰ καλύπτουμε τὰ πάγια ἔξοδά μας. Ὁ συνολικὸς προϋπολογισμὸς γιὰ τὸ 2014 ἔφτασε τὰ 7 ἑκατ. εὐρώ…

-Ἀρκετοὶ συμπολίτες μας θεωροῦν ὅτι οἱ μισθοὶ τῶν κληρικῶν εἶναι �about χυλοί, παρὰ τὴν κρίση. Ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικότητα;

-Αὐτὸ ποὺ λέτε δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Ὅλοι οἱ μισθοὶ τῶν κληρικῶν εἶναι στὰ ἐπίπεδα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ μὲ τὶς περικοπὲς ποὺ ἔχουν γίνει, ὁ προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας λαμβάνει μισθὸ 1.700 εὐρώ, ἐνῶ ὁ μισθὸς ἑνὸς Μητροπολίτη δὲν ξεπερνᾶ τὰ 1.300 εὐρώ. Τὸ μισθολόγιό μας εἶναι κατώτερο καὶ ἀπὸ τοὺς δικαστὲς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

-Μὲ τὶς μετοχὲς τῆς Ἐθνικῆς τί γίνεται; Ὑπάρχει κάποιο κέρδος γιὰ τὴν Ἐκκλησία;

-Οἱ μετοχὲς τῆς Ἐθνικῆς ἔχουν καταρρεύσει κυριολεκτικά. Δὲν λαμβάνουμε οὔτε ἕνα εὐρώ. Τὸ 2008 οἱ μετοχὲς ποὺ κατεῖχε ἡ Ἐκκλησία στὴν Ἐθνική, μᾶς ἀπέδιδαν 6,8 ἑκατ. εὐρὼ τὸ χρόνο.

-Θεωρεῖτε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καλύτερη δυνατότητα ἀξιοποίησης τῆς ἀκίνητης περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας;

-Ἔχουμε προχωρήσει σὲ μεγάλες μειώσεις τῶν ζητουμένων τιμῶν, ἐνῶ παράλληλα ἔχουμε προβεῖ καὶ σὲ ἐκπτώσεις στοὺς ὑφιστάμενους ἐνοικιαστὲς τῶν διαμερισμάτων καὶ καταστημάτων. Πέραν τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ συγκεντρώνουν τὰ ἀκίνητα τῆς ΕΚΥΟ, ἕνας ἀκόμη λόγος ποὺ δυσχεραίνει τὴ διαδικασία εὕρεσης ἐνοικιαστῶν εἶναι ὁ μεγάλος ἀνταγωνισμός, καθὼς πάνω ἀπὸ τὸ 20% τοῦ συνόλου τῶν διαθέσιμων πρὸς ἐνοικίαση κατοικιῶν εἶναι κενές. Μεγάλες δυσκολίες ἔχουμε μὲ ἀκίνητα σὲ περιοχὲς τοῦ κέντρου, ὅπως ἡ ὁδὸς Ἀχαρνῶν, ἡ Κυψέλη, τὸ Παγκράτι. Τὸ σύνολο τῶν ἰδιοκτησιῶν ποὺ διαχειριζόμαστε εἶναι 76 καταστήματα, 199 γραφεῖα, 200 διαμερίσματα, 3 ξενοδοχεῖα, 9 κτίρια καὶ 3 ἡμιυπόγεια».

«Λεφτὰ ὑπάρχουν»...

Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ athensvoice.gr τῆς 25ης Νοεμβρίου 2015 τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱδρύματος Σταῦρος Νιάρχος, εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ τελευταίου κύκλου δωρεῶν, ἐνέκρινε 111 νέας δωρεάς, συνολικοῦ ὕψους €33,29 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν στήριξιν μὴ κερδοσκοπικῶν ὀργανισμῶν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: Δωρεὰ γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ προγράμματος ἐκμάθησης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας στὸ Ποντιφικὸ Ἵνστιτοῦτο τῆς Ρώμης, γιὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 2015-16. ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Δωρεὰ γιὰ τὶς ἐργασίες ἀνακαίνισης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὸ Σφεντούρι τῆς Αἴγινας. ΝΑΟΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ - GREEK ORTHODOX CHURCH OF THE HAMPTONS: Δωρεὰ γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Blue Dream Summer Gala τοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Hamptons.

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν «Ἀποστολικὴν Διακονίαν» θὰ ἦτο πολὺ σημαντικὸν νὰ διευκρινισθῇ ποία ἀκριβῶς συνεργασία ὑπάρχει μὲ τὸ Παπικὸν αὐτὸ Ἵνστιτοῦτον εἰς Ρώμην, διότι αἱ οἰκουμενιστικαὶ σχέσεις τοῦ Διευθυντοῦ Θεοφ. Ἐπισκ. Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου εἶναι γνωσταί, μὲ πλέον πρόσφατον τὴν μεταφορὰν τῶν λειψάνων τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐνῶ ταῦτα ἀποθησαυρίζονται καὶ εἰς Ἱ. Μονὴν τῆς Ἑλλάδος.

Σχετικῶς μὲ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ εἰς Σφεντούρι τῆς Αἰγίνης, ἐρωτῶμεν ἂν ὁ Σεβ. Μητρ. Ὕδρας εἶναι ἐνήμερος, διότι ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή, καθὼς εἰς τὴν πλησιόχωρον περιοχὴν εἶναι καὶ τὸ κτῆμα διὰ τὸ ὁποῖο ἐγκαλεῖται εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως πιθανῶς θὰ λάβουν ἀφορμήν.

Τέλος, «πίσω» ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εὑρίσκεται ὁ π. Ἀλέξανδρος Καρλοῦτσος, στενὸς φίλος τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Μᾶς ἐντυπωσιάζει ὅτι ἡ ἐκδήλωσις ἦτο διὰ δευτέραν συνεχῆ χρονιὰν ἀφιερωμένη εἰς τὴν Amani Global, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπλέκονται ὡς συνέταιροι Παπικοὶ καὶ Προτεστάνται.

Ἔρχονται τὰ πρῶτα ἀποτεφρωτήρια!

Ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς κινδυνεύει ἡ Κυβέρνησις ἐδεώρησεν ὡς προτεραιότητα νὰ προχωρήσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀποτεφρώσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ «πράσινον φῶς» εἰς δημοσίους φορεῖς. Οἱ ἰδύοντες τὸ δέτουν ὡς δικαίωμα ἐλευθέρας ἐπιλογῆς, χωρὶς νὰ ἀναλογίζωνται ὅτι ἡ καῦσις εἶναι μία πρᾶξις ἀπαξιώσεως τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Συμφώνως πρὸς τὸ in2life.gr τῆς 11 Νοεμβρίου 2015:

«...Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τῆς Περιφέρειας, ὁ Γιῶργος Καραμέρος ἄκουσε μὲ προσοχὴ ὅλο τὸ χρονικὸ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ συναίνεσε στὴν ἀνάγκη δημιουργίας τῶν προϋποθέσεων ἐκείνων ποὺ προστατεύουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς ὅλων. Ἡ ἴδια ἀνακοίνωση ἀνέφερε ὅτι ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς δήμους τοῦ Βόρειου Τομέα ἔχουν ἐκδηλώσει τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴ δημιουργία σχετικῆς ἐγκατάστασης...».

Πανήγυρις Ἱ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων

Πανηγυρίζει ὁ κεντρικὸς Ἱ. Ναὸς τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων, ὁ ἀνεγερθεὶς καὶ ἐγκαινιασθεὶς κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Α΄ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Ἐφέτος θὰ τιμήσῃ τὴν Πανήγυριν εἰς τὸν ἑσπερινὸν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτης Συμεὼν Βολιώτης. Εἰς τὴν κυριώνυμον ἡμέραν θὰ τελέσῃ τὴν πανηγυρικὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ἰωσήφ. Τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου θὰ τελεσθῇ ἱερὰ ἀγρυπνία ἕως 1.30 π.μ.

Τὰ Πατριαρχεῖα εἰς τὸν κλοιὸν τῆς Ἀμερικανικῆς καὶ Ρωσικῆς πολιτικῆς

Μὲ μεγάλην χαρὰν ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς τὴν ἀπόφασιν τῆς συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου διὰ τὸν νέον τιμητικὸν τίτλον. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τῆς 26ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἀνακοινώνει μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καὶ τὴν Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν ἀνύψωση τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν Γεροντικῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου, ὁ ὁποῖος θὰ ὀνομάζεται στὸ ἑξῆς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γέρων Ἀμερικῆς. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στὴν ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο σημειώνει ὅτι ἡ ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Συνόδου ἐλήφθη εἰς ἐπιβράβευσιν τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὸ σύνολον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὰ Θεολογικὰ Γράμματα».

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ τιμητικὸς τίτλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀντιπροσωπεύει τίποτε οὐσιῶδες, ἐδόθη διὰ ἄλλους λόγους. Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον δίδει ἀφειδῶς τίτλους καὶ ὀφφίκια χωρὶς αὐτὰ νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς κάποιον ἐκκλησιαστικὸν ρόλον, ἐφαρμόζον μίαν πολιτικὴν καλῶν σχέσεων μὲ προσωπικότητας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ὠφελήσουν αὐτὸ πολυτρόπως. Ἄλλωστε αὐτοὶ οἱ τίτλοι αἴρονται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐὰν χρειασθῇ. Εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τὸ Πατριαρχεῖον φαίνεται ὅτι ἐτίμησε τὸν Σεβ. κ. Δημήτριον, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα μὲ τὴν κίνησιν αὐτὴν ἰσχυροποίησε τόσον τὴν προσάρτησιν τῆς Ἐπαρχίας, διότι ἤθελε νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι ὁ ἀποδίδων τίτλους χειρίζεται ἀπολύτως τὰ κανονικὰ δικαιώματα, ὅσον καὶ ἐφρόντισε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ καθησυχάσῃ τὰ ἀπύλωτα στόματα δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι κατεφέροντο ἐναντίον του κατηγοροῦντες τὸ Πατριαρχεῖον διὰ μηχανορραφίας, ἄνευ γραπτῆς ἐπισήμου ἀπαντήσεως ἔκτοτε ἕως καὶ σήμερα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Θρόνου. Κερδίζων λοιπὸν τὸ ἔδαφος καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε διαρρεύσει εἰς μέσα ἐνημερώσεως πιθανὴ παραίτησίς του, καθίσταται εὐκολότερον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πλέον νὰ ζητήσῃ τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Δημητρίου. Τοιουτοτρόπως ὅλοι δὰ μείνουν εὐχαριστημένοι (!) καὶ δὲν δὰ τεθῇ θέμα αὐτοκεφαλίας.

Τὸ Πατριαρχεῖον ὅμως δὲν ἐνδιαφέρεται κυρίως δι᾽ αὐτὰ ὅσον διὰ τὴν συμπάθειαν τῆς Ἀμερικῆς. Τόσον ὁ κυρὸς Ἰάκωβος ὅσον καὶ ὁ νῦν Ἀρχ. Ἀμερικῆς ἔχουν ἰσχυρὰς προσβάσεις εἰς τὰ διευθυντήρια τῶν Η.Π.Α., ἀλλὰ καὶ χρηματοδοτοῦν πάντοτε πλουσίως τὸ Πατριαρχεῖον. Μάλιστα, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὁ Πατριάρχης δὰ ἐπιδυμοῦσε νὰ λάβῃ ἀνάλογον αἴγλην μέσῳ τῶν πολιτικῶν προσβάσεων. Εἰς τὰ ἐκκρεμοῦντα ζητήματα εἶναι πάντοτε ἐκεῖνο τῆς Χάλκης, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζομεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ὁ Πρεσβευτὴς τῶν Η.Π.Α. εἰς Ἄγκυραν ἔδειξεν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον... Τοιουτοτρόπως αἱ προφάσεις, αἱ αἰτίαι καὶ ἡ πραγματικότης συγκλίνουν... Προσφάτως ὅμως μετὰ τὴν διατάραξιν τῶν σχέσεων Ἀγκύρας - Μόσχας, ἡ ἐπαναβεβαίωσις τῶν σχέσεων (ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἀθηναγόρου) τοῦ Πατριαρχείου μὲ τὴν Ἀμερικὴν ἐκρίθη περισσότερον ἀναγκαία ἀπὸ ποτέ, δι᾽ αὐτὸ συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου τῆς 21ης Νοεμβρίου 2015:

«Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 21ης Νοεμβρίου, ὁ Ἔξοχ. κ. Tony Blinken, Ὑφυπουργός Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς, προσῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα, συνοδευόμενος ὑπό τῶν Ἐξοχ. κ. John Bass, Πρέσβευς τῆς Ἀμερικῆς ἐν Ἀγκύρᾳ, Ἐντιμ. κ. George Tagg, Εἰδικοῦ Συμβούλου παρά τῇ Α. Ἐξοχότητι ἐπί Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων, Εὐγεν. κ. Amanda Sloat, Στελέχους τοῦ State Department, καί κ. Brigid Ryan, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα Γ. Προξενείου τῆς Ἀμερικῆς, καί ἐγένετο δεκτός ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ μετά πολλῆς ἐγκαρδιότητος ὑπό τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, μεθ᾽ Οὗ ὁ ὑψηλός ἐπισκέπτης ἔσχε μακράν, ἐπί μίαν ὥραν, συνομιλίαν ἐπί θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς σημερινῆς ἐπικαιρότητος ἐν Τουρκίᾳ καί εὐρύτερον».

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνάντησιν ἠκολούθησε καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ τιμητικοῦ τίτλου εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς, ὄχι τυχαίως. Τὴν ἰδίαν σχεδὸν στιγμὴν ἔκαναν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου αἱ δηλώσεις Ρώσων διὰ τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὡς Ὀρθοδόξου Ἱεροῦ Ναοῦ, (τῆς ὁποίας δὰ χρηματοδοτήσουν τὴν ἀνακαίνισιν), ὡς σαφοῦς ἐνδείξεως τῆς Τουρκίας ὅτι αὐτὴ στέκει «ὑπεράνω τῆς πολιτικῆς» (μιᾶς χώρας, ἡ ὁποία δὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἡ 51η Πολιτεία τῶν Η.Π.Α!) μὲ ἀφορμὴν τὰ γεγονότα τῆς καταρρίψεως τοῦ ρωσικοῦ ἀεροπλάνου ἀπὸ τὸν τουρκικὸν στρατόν. Μάλιστα ἡ Ρωσία ἐπικαλεῖται ὡς ἐπιχείρημα καὶ τὰ προσφάτως διεξαχθέντα ἐγκαίνια εἰς τὸ Τζαμὶ τῆς Μόσχας, ὅπου συμφώνως πρὸς τὸ epixirimatias.gr τῆς 26ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἡ σημασία τῆς ἐκδήλωσης εἶναι ὅτι στὴν τελετὴ τῶν ἐγκαινίων ὅπου παραβρέθηκαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσίας Βλαντιμὶρ Πούτιν, ὁ Πρόεδρος τῆς Τουρκίας Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν, ὁ Παλαιστίνιος Πρόεδρος Μαχμοὺντ Ἀμπὰς καὶ πολυάριθμες ἀντιπροσωπεῖες Μουσουλμάνων ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, ἀρχηγοὶ κυβερνήσεων καὶ ἐπικεφαλεῖς ξένων κοινοβουλίων»

Ἡ Ἀμερικανόφιλος στάσις τῆς Τουρκίας ὅμως ἐφάνη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κλείσιμον τῶν Στενῶν τοῦ Βοσπόρου προκειμένου νὰ μὴ διέλθῃ ὁ ρωσικὸς στόλος. Ἡ Ρωσία γνωρίζει ὅτι δὲν ἔχει πολλὰς ἐλπίδας μὲ τὴν Τουρκίαν ἢ μὲ τὸ αἰχμάλωτον Οἰκ. Πατριαρχεῖον, καὶ στρέφεται πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐπεσκέφθη πρό ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Πρόξενος τῶν Η.Π.Α. εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀμέσως ἠκολούθησεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ρώσου Πρέσβεως, ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς 25ης Νοεμβρίου 2015:

« Τήν Τετάρτην, 25ην Νοεμβρίου 2015, ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Alexander Shein μετά τοῦ συνοδοῦ αὐτοῦ κ. Εὐγενίου ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον... Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἔλαβε χώραν ἐνδιαφέρουσα συζήτησις περί τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, περί τῆς φυσικῆς, περιουσιακῆς, προσκυνηματικῆς καί πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς αὐτοῦ καί περί τῶν ἀγαθῶν σχέσεων αὐτοῦ μετά τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἰδίως κατά τούς νεωτέρους αἰῶνας, καί περί τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τάς ὁποίας ἔχει τό Πατριαρχεῖον Μόσχας εἰς τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί περί τῶν σχέσεων καλῆς συνεργασίας μετ᾽ αὐτοῦ. Ὡσαύτως ἔλαβε χώραν συζήτησις περί τῆς ἀνάγκης τῆς ἑνώσεως τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας καί φιλειρηνικῶν δυνάμεων τῆς πολιτείας διά τήν καταπολέμησιν τῶν φαινομένων τῆς ἀπηνοῦς βίας, τά ὁποῖα ἐκθέτουν τήν ζωήν ἀθῴων ἀνθρώπων εἰς κίνδυνον καί θάνατον».

Ὡς φαίνεται ἡ βάσις συνεννοήσεως εἶναι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ σχέσεις. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων βεβαίως προβληματίζεται διὰ τὰς σχέσεις αὐτάς, διότι ἐπιδυμεῖ μὲν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ χαλάσῃ τὰς σχέσεις του μὲ αὐτό. Ἡ θέσις του εἶναι δεινὴ λόγῳ τῶν γεγονότων καὶ ἔχει ἀνάγκην διὰ πᾶσαν μορφὴν στηρίξεως. Τὸ «γάντι ὅμως δὰ πέσῃ» καὶ διὰ ἄλλους καὶ κυρίως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καδὼς ἡ Ρωσία εἶναι ἑτοίμη δι᾽ ἀνάληψιν παγκοσμίου ἡγετικοῦ ρόλου ἔναντι τοῦ κράτους τοῦ «Πλανητάρχου» Ὀμπάμα. Εἰς τὴν κοινὴν συνεδρίασιν τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Κρατικῆς Δούμας, ἡ ὁποία ἠσχολήθη μὲ τὴν καταπολέμησιν τῆς τρομοκρατίας ὡμίλησε τήν 20ὴν Νοεμβρίου 2015 ὁ Μητροπολίτης Βολοκολὰμσκ Ἱλαρίων καί συμφώνως πρὸς τὸ mospat τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 2015 ἐδήλωσε:

«...Ἂς ἐνθυμηθοῦμε τὸν τελευταῖο μεγάλο πόλεμο. Πλάϊ-πλάϊ ἀγωνίσθησαν οἱ πολίτες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μὲ ἐκείνους τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Μήπως δὲν ὑπῆρχαν σοβαρὲς καὶ βαθὲς ἀντιφάσεις μεταξὺ τῶν χωρῶν τοῦ ἀντιχιτλερικοῦ συνασπισμοῦ; Καὶ ὅμως ὅταν προέκυψε ἡ ἀνάγκη νὰ πολεμηθεῖ ἡ καφὲ πανούκλα αὐτὲς οἱ ἀντιφάσεις περνοῦσαν σὲ δεύτερη μοῖρα. Σήμερα ἐπῆλθε καιρὸς νὰ συσπειρωθοῦμε κατὰ μιᾶς νέας πανούκλας, γιὰ νὰ κερδίσουμε... Εἶναι μοναδικὸς ὁ ρόλος τῆς Ρωσίας σήμερα. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὴ Μέση Ἀνατολὴ μὲ ἐλπίδα προσβλέπουν στὴ Ρωσία, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπὶ πολὺ χρόνο προσέβλεπαν στὴ Δύση χωρὶς τελικὰ νὰ γίνει τίποτε. Σήμερα ἡ Ρωσία ἀναδείχθηκε παγκόμια ἡγέτιδα στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς πανούκλας τῆς τρομοκρατίας καὶ ἐδῶ βλέπουμε τὸν ἱστορικὸ ρόλο τοῦ λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἔχει διαπαιδαγωγηθεῖ μὲ χριστιανικὲς πνευματικὲς-ἠθικὲς ἀξίες καὶ τὰ ἰδεώδη καὶ μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ τῶν πιστῶν τῶν ἑτέρων παραδοσιακῶν θρησκειῶν...».

Τρία Πατριαρχεῖα, Κωνσταντινουπόλεως, Ἱεροσολύμων καὶ Μόσχας, εὑρίσκονται εἰς τὸν κυκλῶνα τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, δύο ὑπερδυνάμεις κινοῦν τὰ ἐκκλησιαστικὰ νήματα καὶ μία κρίσιμος ἀπόφασις ἀποτίθεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος: Ποίαν ἐμπλοκὴν δὰ ἔχῃ; Οὐδετέρα στάσις δὲν ὑπάρχει καδὼς ἡ Μεγάλη Σύνοδος τοῦ 2016 μόνον θεολογικὸν γεγονὸς δὲν δὰ εἶναι...

Ἀποφάσεις Συνόδου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Ἂν καί αἱ αἱρέσεις καὶ ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία ταλανίζουν τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ἐλήφθη ἀπόφασις δι᾽ ἐφαρμογὴν νέου σχεδίου εἰς τὴν Ἱεραποστολήν. Παραδέτομεν τμῆμα τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς 26ης Νοεμβρίου 2015:

«Ἡ Σύνοδος ἐξήτασε τὴν παρουσία διαφόρων φατριαστικῶν καὶ διχοστατικῶν «ἐκκλησιαστικῶν» μορφωμάτων σὲ Ἱεραποστολικὲς Μητροπόλεις, ἐγκυμονούντων μελλοντικοὺς κινδύνους ἢ ἄλλες ἐκτροπές... Μελέτησε τὶς ἀπόψεις τῶν διαφόρων χρήσεων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας σὲ ἄλυτα καὶ δυσεπίλυτα μέχρις ὥρας προβλήματα... Ἐνέκρινε, τῇ προτάσει τῆς Α.Θ.Μ. τὴν δημιουργία πέντε (5) διευρυμένων Ποιμαντικῶν περιφερειῶν στὴν Ἀφρική, γιὰ τὸν ἀρτιότερο σχεδιασμό, τὴν καταγραφὴ καὶ τὴ